

Giới thiệu Vô Thiên Đế

Thể loại: huyền huyền, tu chân, xuyên không...

Ông bà ta có câu giang sơn dễ đổi bản tính khó dời. Ở thời hiện đại thì hẳn nổi danh là một tên đào mộ, vô tình được xuyên tới thế giới tu chân. Nhưng với bản tính vô sỉ đã ăn sâu trong máu của mình cùng thủ đoạn vô cùng bí ối đã làm điên đảo không biết bao nhiêu cường giả trên đại lục.

- Hắc hắc lão tử ở đây ai dám cùng ta tranh phong?

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Xuyên việt

Lý Thiên Hành nhìn xung quanh chỉ thấy một màu đen u ám.

- Ta kháo, lão tử chỉ trộm có vài thứ có cần phải làm quá lên như vậy không?

Hắn lắc lắc đầu cố gắng điều chỉnh lại tâm trạng, trước đó hắn cùng đồng bọn tiến vào một khu mộ kì bí trong lúc vô tình nhặt được một chiếc nhẫn, khi hắn đeo vào chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng...

Lý Thiên Hành nhìn chiếc nhẫn trên tay chỉ biết thờ dài.

- Đúng là xui xẻo, chưa làm ăn được gì hết... không biết mấy tên đó bây giờ sao rồi? hi vọng kiếm được chút ít nếu không lần này lỗ nặng.

Sao khi điều chỉnh tâm trạng hắn bắt đầu tìm kiếm xung quanh, Lý Thiên Hành càng tìm càng cảm thấy không đúng, nơi này bốn phía trống không như đồng không mong quạnh làm gì giống hang động.

- Kì quái chẳng lẽ lão tử chưa tỉnh ngủ?

- Tiểu tử làm sao người biết?

Lúc này một giọng nói vang lên mang theo chút ngạc nhiên.

- Chẳng lẽ tàn hồn của ta lại yếu đến mức này rồi sao?

- Ai? Bước ra đây cho lão tử.

Lý Thiên Hành nhìn xung quanh hai mắt hiệp thành một đường khòe miệng khê cong lên.

- Ta biết người ở đâu rồi, có chốn cũng vô ít thôi, nếu không muốn ném khổ sở mau bước ra đây đừng để ta động thủ.

Lý Thiên Hành nhìn xung quanh không phát hiện được gì khê lắm bầm.

- Không lẽ là ta nghe lầm? chắc chắn là như vậy, lão tặc thiên muốn hù lão tử sao? còn khuya.

- Ta không rảnh để hù tên tiểu tặc nhà người.

Vừa nói xong không gian xung quanh đột nhiên biến đổi, một trung niên nam tử xuất hiện trước mặt hắn, Lý Thiên Hành bị dọa không nhẹ lùi lại mấy bước ổn định thân thể.

- Người... người là ai?

Hắn cố gắng nhìn thật kĩ người này cũng chỉ thấy được một bóng đen mờ ảo.

- Người là người hay ma?

- Tiểu tử người không biết bốn tợ là ai mà dám tiến vào nơi này sao?

- Nói vậy người là chủ ngôi nhà à không chủ ngôi mộ này sao?

Lý Thiên Hành cảm thấy một luồng khí lạnh chạy từ bàn chân lên tới đỉnh đầu, sao bao nhiêu năm hành nghề cuối cùng cũng gặp chính chủ.

- Hi hi lão ca người khỏe, xin lỗi đã làm phiền, người cứ an nghỉ tiếp đi tiểu đệ xin phép cáo lui.

Lý Thiên Hành vừa nói xong liền xoay người bỏ chạy nhưng đột nhiên toàn thân hắn như bị trói chặt không thể cử động.

- Tiểu tử nếu đã đến rồi thì ở lại đây với bốn tọa đi, xem như ta và người có duyên.

- Lão ca, tha cho tiểu đệ lần này có được không? tiểu đệ có thể thế nào này sẽ không tiến vào nơi này nữa bước.

Lý Thiên Hành đợi một lúc cũng không nghe thấy phản hồi, hai mắt liên tục xoay chuyển.

- Lão ca chỉ cần huynh thả đệ ra bên ngoài đệ sẽ giúp huynh thủ mộ, nhất định không để tên nào đến làm phiền huynh an nghỉ.

- Tiểu tử có phải người rất muốn ra ngoài đúng không? chỉ cần người làm giúp ta ba chuyện ta sẽ thả người.

Lý Thiên Hành lập tức gật đầu, gương mặt nghiêm túc chưa từng có.

- Đại ca yên tâm, chỉ cần tiểu đệ làm được nhất định sẽ thực hiện.

Hắn nhìn trung niên nam tử trước mặt cười thầm nếu lão tử không làm được thì cũng không sao.

- Chuyện thứ nhất bốn tọa sẽ thu người làm đồ đệ...

- Không thành vấn đề.

Hắn vừa nói xong lập tức một luồng ánh sáng từ sắc tiến vào trong cơ thể.

- Đây là ấn kí của bốn tọa, sao này người chính thức là đệ tử của Thiên Hà thần giáo. Chuyện thứ hai giúp ta giết ba người.

Lý Thiên Hành vừa nghe đến chuyện giết người sắc mặt liền biến đổi.

- Lão ca không phải đệ không muốn giúp huynh nhưng mà giết người là phạm pháp, đối với một công dân gương mẫu như đệ thật sự không làm được.

- Tiểu tử nếu để bọn chúng biết người là đệ tử của bốn tọa cũng chỉ có con đường chết mà thôi.

Hắn vừa nghe xong sắc mặt đáng ghét, lão tử không ngờ lại bị người khác âm.

- Tiểu tử người nhất định phải nhớ rõ tên của ba người này, kẻ thứ nhất Thông Thiên đại đế, thứ hai Kiếm thần Nhất Phong, người thứ ba Tịnh Liên Thánh Mẫu đối với người đàn bà này... tùy người. Chuyện thứ ba tiểu tử người hãy đi tìm nữ tử ứng với miếng ngọc bội này, chăm sóc nàng thật tốt.

Trung niên nam tử vừa nói xong trước mặt Lý Thiên Hành hiện ra một miếng ngọc bội từ sắc.

- Khi người gặp được nó hãy khuyên bảo nha đầu đó buông bỏ thù hận, sống một cuộc sống vui vẻ.

Lý Thiên Hành tiếp nhận miếng ngọc bội dưới ánh mắt lạnh lùng của hắn có thể đoán được thứ trước mặt giá trị không nhỏ.

- Lão ca người yên tâm tiểu đệ nhất định sẽ làm được.

- Tốt lắm.

Trung niên nam tử phát tay trước mặt Lý Thiên Hành xuất hiện hai món đồ.

- Đây xem như là quà nhập môn của người, trong vòng vạn năm nếu người không hoàn thành ba chuyện ta giao phó đến lúc đó ai cũng không thể cứu được người.

Lý Thiên Hành nhìn hình bóng trung niên nam tử mờ dần liền nhớ ra một chuyện quan trọng.

- Lão ca à không sợ phụ người còn chưa cho đồ nhi biết người tên gì.

Hắn vừa nói xong không gian xung quanh trở nên mất ổn định Lý Thiên Hành cảm giác trời đất quay cuồng, thiên địa hỗn loạn...

Lý Thiên Hành nhìn xung quanh phát hiện mình đang ở bên trong một khu rừng, xung quanh sáng sủa, tươi mát đầy hoa thơm cỏ lạ...

- Không lẽ từ nãy đến giờ chỉ là mộng thôi sao?

Hắn vừa cử động, trong đầu liền truyền đến từng trận đau nhói như có thứ gì đang bơm vào bên trong bộ não.

- A... Á... Â...

Lý Thiên Hành hai tay ôm đầu lẫn lộn suốt nửa canh giờ sao đó nằm im trên mặt đất.

- Cuối cùng cũng kết thúc.

Lúc này trong đầu hắn hiện lên những hình ảnh kì lạ trước giờ chưa từng thấy, Lý Thiên Hành xem đến há hốc cuối cùng chỉ thốt lên được bốn chữ.

- Phong Vân đại lục...

Lý Thiên Hành đứng lên nhìn xung quanh, nhìn hàng ngàn cây đại thụ mọc trời trước mặt, hắn lập tức xác định nơi này không phải địa cầu, chỉ riêng bao nhiêu cây gỗ nếu đem bán cũng có thể biến một người bình thường thành triệu phú.

- Lão tử xuyên việt... cmn lão tử thật sự xuyên việt...

Hắn rống lên một tiếng sao đó dần dần lấy lại bình tĩnh, Lý Thiên Hành cố gắng sắp xếp lại mọi thứ trong đầu. Nơi hắn đang ở gọi là Phong Vân đại lục bên trong phiên thiên đại này chia làm tứ hoang, mỗi hoang diện tích lớn gấp mấy chục lần địa cầu, ở giữa có một biển lớn gọi là Vô Tận Hải.

Phong Vân đại lục lấy cường giả vi tôn, một số ít người hút lấy linh khí của thiên địa tu luyện gọi là tu chân giả đây là thế lực thống trị đại lục... Lý Thiên Hành đọc từng tư liệu trong đầu cuối cùng phát hiện ra một thứ vô cùng bất hợp lý.

- Ta khát, lão tử thà chết cũng không tu chân.

Bên trên đại lục nếu muốn có thực lực cường đại không những phải có thiên phú tu luyện vũ kĩ còn phải dựa vào cảm ứng thiên địa linh khí, chính vì vậy trên đại lục xuất hiện một tình trạng gọi là uẩn thai, nữ nhân muốn mang thai phải dùng tinh hoa linh khí của đạo lữ truyền vào bên trong cơ thể sao đó dùng linh khí của bản thân nuôi dưỡng, đứa bé được sinh ra sẽ có khả năng cảm ứng linh khí cao hơn bình thường gấp mấy lần, từ đó trên đại lục cũng xuất hiện một loại chức nghiệp gọi là uẩn sư, bên trong tài liệu còn có ghi do không thường xuyên abcdxyz nên thứ đó của nam nhân trên đại lục nhỏ hơn mấy lần so với nam nhân trên địa cầu.

- Ngu xuẩn hết sức ngu xuẩn.

Lý Thiên Hành nhìn hai tờ giấy bên cạnh, đây là thứ mà trung niên nam tử đã tặng cho hắn, hai tờ giấy một đen bóng, một vàng kim giống như được làm từ kim loại nhưng lại rất mịn, rất đàn hồi.

- Đây chính là pháp khí sao?

Theo như tư liệu bên trong đầu của hắn, trên đại lục có một thứ gọi là pháp khí cũng giống như vũ khí ở địa cầu nhưng lại sử dụng bằng linh lực. Pháp khí trên đại lục được chia làm 4 cấp thiên, địa, huyền, hoàng mỗi cấp lại chia làm 4 phẩm cực, thượng, trung, hạ. Nếu muốn pháp bảo nhận chủ cách đơn giản nhất chính là lấy máu nhận chủ.

Lý Thiên Hành cắn đầu ngón tay nhỏ vài giọt máu lên hai mảnh giấy, sao một lúc chờ đợi vẫn không có phản ứng.

- Chẳng lẽ nhóm máu ở đại lục khác nhóm máu ở địa cầu? Nếu như vậy chẳng phải lão tử không có pháp khí để sử dụng sao?

Lúc này bên trong cơ thể hắn một luồng tử sắc linh khí bay ra nhập vào bên trong hai mảnh giấy, Lý Thiên Hành còn không biết chuyện gì đang xảy ra thì hai mảnh giấy thoát khỏi tay hắn bay lên không trung phát ra quang mang chói mắt, luồng tử sắc linh khí từ bên trong hai mảnh giấy bay ra tiến vào cơ thể hắn, sao đó hai mảnh giấy liền đứt theo tử sắc linh khí tiến vào cơ thể Lý Thiên Hành.

Lý Thiên Hành còn đang ngờ ngác bên trong đầu lại kêu lên ong ong.

- Ta khát, lại tới.

Hai tay hắn ôm đầu nằm sắp xuống chuẩn bị lẫn lộn.

- Tại sao lần này lại không đau?

Lý Thiên Hành nhắm mắt lần nữa cảm nhận cơ thể của mình, bên trong đầu hắn xuất hiện một hình bóng trung niên nam tử.

- Lão ca à không sư phụ là người sao?

Trung niên nam tử không trả lời hắn chỉ khẽ điểm ra một chỉ, hàng loạt động tác hiện lên trước mặt Lý Thiên Hành.

- Người hiểu chưa?

Lý Thiên Hành ngờ ngác gật đầu sao đó lắc đầu.

- Sư phụ mấy tư thế này của người quá cổ hủ, đệ tử có thể chỉnh sửa lại không?

- Nếu người muốn chết cứ tự nhiên.

Lý Thiên Hành vừa nghe xong liền nghiêm túc lại.

- Sư phụ yên tâm đệ tử nhất định nghe theo tổ huấn.

Nam tử trung niên khẽ gạt đầu sao đó biến thành một tia tử sắc linh khí, Lý Thiên Hành ngồi xuống dùng thể quan âm tọa liên bắt đầu thi triển công pháp, theo như thông tin hắn nhận được thì hai mảnh giấy kia chính là hai trong số ngũ đại thần khí của vị sư phụ hắn, mảnh màu vàng có tên thần thư công dụng tựa như bách khoa toàn thư chỉ cần là linh thảo, linh khoáng trong thiên địa đều có thể nhận biết thậm chí còn có thể đưa ra đan phương để luyện chế, mảnh màu đen gọi là thần đồ chính là nơi sư phụ hắn tu luyện, để sử dụng hai món này cần phải có một loại thần công.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Rời đi

Lý Thiên Hành dựa theo lời trung niên nam tử bắt đầu vận công, trên Phong Vân đại lục cảnh giới tu luyện được chia làm luyện khí, trúc cơ, kim đan, nguyên anh, hóa thân, luyện hư, toái hư Lý Thiên Hành cảm giác bên trong có một luồng linh khí đang di động sao đó bao quanh cơ thể hắn tiến vào thần đồ, Lý Thiên Hành vừa mở mắt cảm nhận một cỗ khí thế bá đạo truyền đến ngay lập tức đánh bật hắn ra khỏi thần đồ, sao khi lần được vài vòng cuối cùng ổn định được thần hình.

- Xem ra cảnh giới của ta quá thấp.

Theo như chỉ dẫn của sư phụ hắn chỉ khi tiến vào trúc cơ mới có thể tiến vào thần đồ tu luyện. Lý Thiên Hành nhìn chiếc nhẫn trên tay đây là thứ duy nhất hắn có thể dùng.

- Thật không ngờ chiếc nhẫn này lại là không gian giới chỉ, nếu như ở địa cầu chắc chắn sẽ kiếm được một món lời.

Lý Thiên Hành nhìn xung quanh toàn là rừng cây, đối với một cao thủ trộm mộ như hắn việc xác định phương hướng trong rừng chỉ là chuyện nhỏ nhưng rất nhanh hắn lại phát hiện một vấn đề không nhỏ, khu rừng ở đây lớn hơn ở địa cầu không biết bao nhiêu lần với tốc độ của hắn (vài chục cây đại thụ/h) có lẽ phải mất vài năm mới rời khỏi nơi đây.

- Lão ca người không định bóp chết ta từ trong trũng nước đó chứ?

Lý Thiên Hành lộ bộ được hai ngày đường phía trước vẫn là một màu xanh bạt ngàn tươi tốt, hai ngày hôm nay hắn gặp không ít kì hoa dị thảo, ăn không ít của ngon vật lạ trong rừng cảm giác thật sự khác sâu.

- Hải... xem ra tối nay lại phải ngủ trên cây.

Thờ dài một hơi hắn bắt đầu tìm kiếm chỗ ngủ. Nằm trên cành cây đại thụ, Lý Thiên Hành không ngừng cảm thán vận mệnh của mình, lúc trước hắn cũng từng đọc vài bộ tiểu thuyết xuyên việt nam chính lúc nào cũng xuyên vào một gia đình giàu có không phú cũng quý, mỹ nữ quay quanh, còn hắn thì ở cái nơi khi ho có gái này, người ta xuyên việc chỉ mang theo có cái linh hồn còn hắn thì đi trợn gỏi.

- Đúng là tức chết lão tử.

Trong lúc hắn còn đang than vãn thì phía xa truyền đến vài tiếng động, Lý Thiên Hành bật người dậy cảnh giác nhìn xung quanh.

- Không phải là yêu thú chứ?

Theo tư liệu mà hắn có được yêu thú trên đại lục này không có con nào ăn chay cả, với cơ thể phàm nhân béo mỡ của hắn chỉ cần gặp nhất giai yêu thú chắc chắn cừu từ nhất sinh.

Trong lúc Lý Thiên Hành đang lo lắng phía trước lại truyền đến tiếng động càng lúc càng gần, từ bên trong rừng đi ra vài bóng người, hắn thờ phào một hơi, Lý Thiên Hành nhìn cách ăn mặc của những người này không khác gì thời phong kiến hắn chắc chắn đây là cư dân bản địa, đoàn người phía trước có đến vài chục người, mỗi người đều cầm trên tay bảo kiếm, ở trung tâm còn có một chiếc kiệu.

- Hù chết lão tử, còn tưởng là một bầy yêu thú.

- Ai?

Đột nhiên một bóng người hiện ra trước mặt Lý Thiên Hành, đầu óc hắn quay cuồng sao đó cảm thấy một cơn đau nhứt từ bàn tọa truyền tới.

- Ui... đau chết lão tử.

Lý Thiên Hành lấy tay xoa cặp mong mình ánh mắt đảo xung quanh phát hiện mình đang bị mười mấy người vây quanh.

- Người là ai?

Một nam tử tiến lên hỏi ánh mắt liên tục quét khắp người Lý Thiên Hành, đặc biệt chú trọng cách ăn mặc của hắn.

- Người tới đây có một đích gì?

Lý Thiên Hành đột nhiên cảm thấy một cỗ áp lực truyền đến, lòng ngực hắn như bị thứ gì va phải vô cùng khó chịu.

- Vị đại ca này hiểu lắm, chỉ là hiểu lắm tiểu đệ là người bên trong một thương đội, do bị lạc đường nên vô tình đi ngang qua đây.

Nam tử khẽ nhủ mày một tay nắm lấy Lý Thiên Hành sao khi dò xét vài lần mới chịu bỏ qua.

- Đại ca tên tiểu tử này có khi nào là mật thám của sơn tặc không?

Nam tử khẽ lắc đầu.

- Không đúng tên này không có linh lực chỉ là một phạm nhân.

Nam tử nhìn Lý Thiên Hành vài lần cuối cùng lắc đầu.

- Được rồi người đi đi.

Lý Thiên Hành ôm lấy cổ tay, vừa rồi bị nam tử này nắm, hắn có cảm giác tay mình bị một cái kiếm sắc kẹp lấy ánh mắt đảo qua đoàn người mấy lần cuối cùng khóe miệng khẽ cong lên.

- Vị đại ca này không biết hiện tại mọi người muốn đi đâu?

Nam tử khẽ nhủ mày.

- Chuyện này không liên quan đến người nếu người còn không dứt đi đội ta đổi ý, muốn đi cũng không kịp.

- Tiểu tử người mau dứt đi đội đại ca ta nổi giận có muốn đi cũng không được.

Lý Thiên Hành nhìn nam tử trước mặt đang muốn nổi bão trong đầu liên tục xoay chuyển.

- Mấy vị đại ca, tiểu đệ hiện giờ đang bị lạc đường không biết đại ca có thể cho tiểu đệ hóa giải được không? Mấy vị đại ca yên tâm, mọi người đi phía trước còn tiểu đệ đi phía sau là được nhất định không làm phiền mọi người.

- Đại ca đệ thấy tên tiểu tử này chỉ là phạm nhân để hắn ở đây nhất định bị yêu thú thịt mất hay là chúng ta giúp hắn một lần.

- Để cho hắn theo đi.

Nam tử đang suy nghĩ bên trong kiệu lại vang lên một giọng nói, Lý Thiên Hành nghe được những lời này không khác gì tiên nhạc chốn nhân gian, liền hướng đến người trong kiệu thì lễ.

- Đa tạ cô nương.

Nam tử liếc nhìn Lý Thiên Hành trầm giọng nói.

- Tiểu tử người đi theo nhất định phải yên phận nếu không đừng trách ta.

- Nhất định, nhất định.

Lý Thiên Hành lui sang một bên để nhường đường, hắn vừa đi phía sau vừa xoa nắn cổ tay trong lòng thầm nghĩ.

- Thật không ngờ tên này lại ra tay mạnh như vậy nếu có cơ hội nhất định phải âm thầm mấy cái mới được.

Lý Thiên Hành đi theo đoàn người được hơn một tuần vẫn chưa thoát khỏi khu rừng nhưng đã tìm hiểu được một vài thông tin cần thiết, đoàn người này đang đi đến vương đô của Kim Tước vương quốc còn để làm gì thì hắn không biết. Theo tư liệu hắn có thì Kim Tước vương quốc là một trong năm vương quốc của Thiên Tước đế quốc mà Thiên Tước đế quốc lại là một trong tứ đại đế quốc ở Nam hoang chi tính riêng diện tích của Kim Tước vương quốc cũng đã lớn ngang với địa cầu.

- Cái đại lục này đúng là vô cùng rộng lớn không biết có bao nhiêu ngôi mộ đang chờ lão tử khám phá.

Lý Thiên Hành càng nghĩ càng hưng phấn con gà quay trên tay hắn liên tục xoay tròn, mấy ngày hôm nay hắn nhờ mấy món này mà thu được không ít tin tức.

- Tiểu Lý món gà quay của người đã làm xong chưa.

Lý Thiên Hành mỉm cười nhìn thanh niên trước mặt, tên này gọi là tiểu tứ thân hình to lớn được Lý Thiên Hành xếp vào dạng hữu dũng vô mưu là đối tượng dễ dàng bị lừa gạt.

- Xấp xong rồi đợi một lát là được.

Lý Thiên Hành cho thêm một vài gia vị vào bên trong sao đó nhìn tiểu tứ.

- Tiểu tứ huynh đệ khi nào chúng ta mới thoát khỏi khu rừng này?

- Ít nhất nửa tháng.

- Đứng rồi tiểu tứ huynh đệ sao mấy ngày nay ta không gặp một con yêu thú nào? Không lẽ yêu thú ở đây bị người ta săn hết rồi?

- Tiểu Lý ta nói người biết chúng ta chỉ là đang đi bên ngoài rìa khu rừng, tiểu tứ người muốn gặp yêu thú thì phải tiến sâu vào bên trong, đứng rồi ta khuyên người nếu không có cường giả kim đan áp đội thì không nên đi.

Tiểu tứ vừa nói hai mắt vẫn nhìn chằm chằm vào món gà quay.

- Nói như vậy nơi đây đúng là nguy hiểm cỡ như yêu thú từ bên trong chạy ra thì sao?

- Tiểu Lý coi chừng cái miệng quạ của người, tiểu tứ người yên tâm sẽ không có yêu thú chạy ra đâu, nơi đây là Kim Tước vương quốc không phải là Hoành Đoạn sơn mạch.

Hoành Đoạn sơn mạch nằm ở tận cùng của Nam hoang trải dài qua hai đại đế quốc Phong Mang và Thuận Thiên bên trong chứa số lượng yêu thú khổng lồ nghe nói ngang với số lượng nhân loại trên đại lục.

- Hắc hắc cỡ rồi, cỡ rồi xong rồi gà quay của tiểu tứ huynh đệ đây.

Tiểu Tứ tiếp lấy con gà sao đó ném thêm 5,6 con gà khác cho Lý Thiên Hành.

- Đây là của lão đại, lão tam, lão lục, lão ngũ còn dư một con cho người, mau quay nhanh đi lát nữa ta sẽ trở lại lấy.

Lý Thiên Hành nhìn mấy con gà trước mặt sắc mặt đáng ghét nhớ lúc xưa hắn làm đạo tặc oai phong đến mức nào không ngờ bây giờ lại đi quay gà cho bọn tiểu tứ này.

- Các người đợi đó cho lão tứ.

Lý Thiên Hành vừa nướng gà ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn về phía chiếc kiệu, từ giọng nói lúc trước phát ra hắn có thể khẳng định bên trong là một nữ nhân, thậm chí là mỹ nữ đáng tiếc là hơn một tuần rình mò vẫn chưa thấy dung nhan tiên tử.

- Có nên lên bỏ thuốc sở vào bên trong thức ăn của nàng không?

Hắn vừa suy nghĩ vừa tiếp tục sự nghiệp nướng gà vĩ đại của mình. Nửa tháng sao đoàn người tiến vào một thị trấn, Lý Thiên Hành liên tục nhìn xung quanh nơi này tuy gọi là thị trấn nhưng diện tích không thua gì một cái thành phố làm hắn nhìn qua cả mắt.

- Không biết vương đô sẽ như thế nào?

Đúng lúc này tiểu tứ lại chạy đến trước mặt hắn đưa cho hắn một cái túi.

- Tiểu Lý đây là ngân lượng đại nhân thưởng cho người, người nhớ bảo trọng.

Tiểu tứ vừa nói xong liền đuổi theo đoàn người đi mất, Lý Thiên Hành nhìn túi tiền trong tay bên trong cũng đủ cho hắn sống được vài tháng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Nhiệm vụ đầu tiên

- Trước tiên tìm một chỗ nghỉ chân trước đã.

Lý Thiên Hành đi một vòng quanh thị trấn tìm được một khách điểm ưng ý, hắn vừa tiến vào lập tức có người tiếp đón.

- Khách quan người muốn dùng thức ăn hay ở trọ.
- Cho ta một phòng trọ.
- Được, được mời đi theo tiểu nhân.

Tiểu nhị dẫn hắn vào bên trong một căn phòng nhìn sơ qua cũng không tệ lắm.

- Khách quan người thấy phòng này thế nào?
- Tạm được.

Lý Thiên Hành nhìn tới nhìn lui vài lần sao đó làm ra bộ mặt tạm chấp nhận được.

- Đúng rồi người có biết từ đây đến vương đô còn bao xa không?
- Khách quan ngày muốn đi đến vương đô để khảo thí sao?
- Khảo thí?

Tiểu nhị nhìn sắc mặt của Lý Thiên Hành liền nhận ra hắn không biết việc này.

- Khách quan chẳng lẽ người không biết tháng sao hoàng gia học viện mở cửa chiêu sinh sao?

Lý Thiên Hành nhìn ánh mắt hoài nghi của tên tiểu nhị về mặt liền biến đổi.

- Tất nhiên là ta biết, lần này ta chính là phụng mệnh của gia tộc đến để tham gia khảo thí của học viện nhưng mà do đi gấp quá nên chưa chuẩn bị kỹ lưỡng.
- Thì ra là vậy.

Lý Thiên Hành khẽ liếc tên tiểu nhị sao đó lấy ra hai đồng ngân tệ.

- Vị huynh đệ này hình như người rất hiểu việc khảo thí này thì phải?

Tiểu nhị vừa trông thấy ngân tệ hai mắt tỏa sáng liên tục gật đầu. Mỗi năm hoàng gia học viện đều mở cửa một lần để chiêu sinh, chỉ cần tiến vào bên trong học viện chẳng khác nào như cá chép hóa rồng do đó rất nhiều người tiến đến thử vận may, mỗi năm có đến vài vạn người tham gia khảo thí nhưng số người tiến vào học viện không tới vài trăm.

- Khách quan nếu người muốn tiến vào khảo thí nhất định phải đáp ứng ba điều kiện, thứ nhất người phải có 10 viên hạ phẩm linh thạch làm lệ phí, thứ hai không vượt quá 30 tuổi, thứ ba tu vi tối thiểu phải bước vào luyện thể kỳ.
- Chỉ đơn giản như vậy?
- Tất nhiên không phải, ba điều kiện trên chỉ là điều kiện bắt buộc ta nghe nói khâu quan trọng nhất chính là khảo nghiệm linh mạch cùng thuộc tính.

Lý Thiên Hành nghe tên tiểu nhị nói sao đó cố gắng lục tìm tài liệu trong đầu, trên đại lục mỗi một tu chân giả đều có một linh mạch cùng thuộc tính riêng, linh mạch được chỉ làm thất phẩm tương ứng với phẩm cấp tu luyện, thuộc tính được phân ra làm thuộc tính cơ bản cùng dị thuộc tính trong đó thuộc tính cơ bản gồm kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, dị thuộc tính gồm phong, lôi, quang, âm, băng... Lý Thiên Hành càng nghe càng nhủ mảy mảy hình như trong tất cả điều kiện hắn chỉ đáp ứng được điều kiện thứ 3 chưa đầy 30 tuổi.

- Đa tạ tiểu huynh đệ.
- Đây là việc tiểu nhân nên làm, khách quan cứ tự nhiên cần gì cứ gọi tiểu nhân.
- Được rồi.

Lý Thiên Hành trở lại trong phòng bắt đầu tính toán cho tương lai của mình, một tiêu hiện tại chính là tiến vào bên trong hoàng gia học viện, việc cấp bách nhất bây giờ chính là tu vi cùng linh thạch, trên đại lục linh thạch cũng giống như tiền tệ chỉ khác ở chỗ một cái là cho người thường sử dụng một cái là cho tu chân giả sử dụng.

- Không biết trong mộ mấy tên thành chủ có linh thạch hay không?

Lý Thiên Hành do dự một lúc cuối cùng cũng bỏ qua ý định đào mộ nếu không mai định phải một tên như sư phụ hắn, không biết có cơ hội xuyên việc lại lần nữa không? Lý Thiên Hành nhìn chiếc giới chỉ trên tay không biết nên khóc hay nên cười nếu đem thứ này bán đi không chừng có thể mua được một đế quốc, bên trong không gian giới chỉ rộng lớn như một tiểu thế giới đặt biệt thứ này có thể chứa đựng cả vật sống, thật sự làm cho người khác

thêm đến lúc mất nhưng bây giờ lại không có gì bên trong, bán cũng không được mà dùng cũng không được thật ức chế mà.

- Không lẽ lão ca cố ý chơi ta, người lấy đi toàn bộ thứ có giá trị bên trong để lại cho lão tử cái hộp không này, nhất định lão ca còn hận vụ ta đào mộ của lão, nhất định là như vậy.

Lý Thiên Hành điều chỉnh lại tâm trạng lại một chút sao đó bắt đầu tu luyện, bộ pháp quyết này tên là tử hà thần công không biết cấp bậc, mỗi lần hắn tu luyện đều cảm thấy không đúng theo như tài liệu lão ca truyền lại, cho dù là công pháp cấp thấp đi nữa thì trong vòng nửa tháng cũng có thể tiến vào luyện khí kì nhưng hắn chỉ mới cảm nhận được một tia linh khí ít đến đáng thương bên trong cơ thể.

- Không lẽ công pháp cũng phân biệt chủng tộc? không phải người trên đại lục thì không thể luyện?

Sáng hôm sau Lý Thiên Hành quyết định rời khỏi khách điểm hắn bắt đầu hành trình kiếm linh thạch của mình, trên Phong Vân đại lục việc dễ dàng kiếm được linh thạch nhất chính là luyện đan, luyện khí tiếp theo là săn yêu thú, linh thảo cuối cùng chính là hoàn thành nhiệm vụ ở dong binh đoàn, Lý Thiên Hành đi một vòng xung quanh thị trấn sao khi quan sát hắn quyết định tiến vào dong binh hội với hi vọng tìm được một nhiệm vụ đào mộ ai đó.

Dong binh hội diện tích cũng khá lớn, từng nhóm người tụ tập có lẽ đang muốn thực hiện một phi vụ nào đó, Lý Thiên Hành tìm xung quanh phát hiện được một tấm bản lớn bên trên dán đầy nhiệm vụ.

1. Thiên cấp nhiệm vụ đồ long: 5000 thượng phẩm linh thạch.
2. Thiên cấp nhiệm vụ liệt diêm thiên sứ: 5000 thượng phẩm linh thạch.
3. Thiên cấp nhiệm vụ thần mộ: 5000 thượng phẩm linh thạch.

Lý Thiên Hành vừa đọc đến đây hai mắt tỏa sáng hắn liếc sang bên phải tấm bảng nhiệm vụ.

- Thần mộ tiến vào trung tâm hoành đoạn sơn mạch tìm kiếm nơi hạ lạc của thần thú.

Hắn vừa đọc đến đây dứt khoát tìm kiếm nhiệm vụ khác.

1. Hoàng cấp nhiệm vụ thanh linh thảo nhị cấp 10 cây: 10 hạ phẩm linh thạch.

Sao khi xem qua bảng nhiệm vụ Lý Thiên Hành quyết định chọn một cái huyền cấp nhiệm vụ.

1. Huyền cấp nhiệm vụ lang vương: 2000 hạ phẩm linh thạch.

Nhiệm vụ yêu cầu tìm linh hạch của một con lang vương cấp 2, Lý Thiên Hành cũng không có ý định đi bắt sói mà bởi vì nhiệm vụ này muốn thực hiện phải đi qua vương đô dù sao hắn cũng không muốn lang thang trong rừng một lần nữa, quyết định xong hắn lập tức đến báo danh.

- Ta muốn đăng kí tham gia nhiệm vụ.

Nam tử khẽ nhíu mày nhìn Lý Thiên Hành.

- Người chắc chứ?

- Tất nhiên.

- Người muốn đăng kí nhiệm vụ nào?

- 6969.

Nam tử vừa nghe xong liền kinh ngạc nhìn hắn.

- Người chỉ là phạm nhân ta đề nghị người nên đăng kí hoàng cấp nhiệm vụ.

- Đa tạ, ta muốn đăng kí nhiệm vụ này.

- Được rồi vậy người muốn vào chức nghiệp nào chiến sĩ hay được sư.

- Ta muốn làm đầu bếp sư.

- Đầu bếp sư?

Nam tử liếc nhìn Lý Thiên Hành thêm vài cái.

- Được rồi 3 ngày sau người tới nhận nhiệm vụ.

Lý Thiên Hành đi dạo một vòng quanh thị trấn hắn cũng không gặp đoàn người của tiểu tử, chắc là bọn họ đã khởi hành hoặc là tiến vào một khu khác của thị trấn.

- Bọn người đó cũng thật là keo kiệt, lão tử nướng gà nửa tháng trời vậy mà không cho nổi một cục linh thạch, ý...

Từ sắc linh khí vốn đang nằm im bên trong cơ thể hần đột nhiên bạo động giống như sắp thoát ra ngoài.

- Cái quái gì vậy?

Lý Thiên Hành vội vận công áp chế luồng linh khí bên trong cơ thể, hần ngẩn đầu lên nhìn phía trước là một khu nhà rộng lớn không khác gì cung điện hoàng gia, từ sắc linh khí trong cơ thể hần chính là tòa cung điện này hấp dẫn.

- Vạn bảo các.

Hần nhìn xung quanh phát hiện không có ai chú ý liền tiến vào bên trong, càng đi vào lực hấp dẫn càng mạnh hần phải cố hết sức mới có thể áp chế từ sắc linh khí.

- Từ sắc huyênh đệ người có thể đừng làm quá được không mọi chuyện đều có thể thương lượng.

Hình như nghe được lời cầu khẩn của hần từ sắc linh khí bên trong cơ thể dần ổn định trở lại, Lý Thiên Hành lao mấy giọt mồ hôi lạnh, cũng may không để cho vị huyênh đệ này bay ra bên ngoài nếu không mai gặp mấy tên kẻ thù của lão ca sẽ bị bọn chúng bóp chết chắc.

Lý Thiên Hành nhìn xung quanh bên trong, khu nhà to lớn này giống như một viện bảo tàng ở địa cầu toàn là những thứ kì lạ.

- Khách quan ngài muốn mua thứ gì?

Trong lúc hần đang ngơ ngác thì phát hiện một nữ nhân xuất hiện ngay bên cạnh.

- A... mua... mua à để lão tử à không để ta tự nhiên là được.

- Vậy ngài cứ tự nhiên chỉ cần chọn được món nào thì báo cho nô tỳ.

- Ân... à được.

Lý Thiên Hành nhìn nữ tử rồi đi trong lòng có chút tiết tưởi.

- Nữ nhân đẹp thế mà lão tử chẳng làm ăn được gì.

Lý Thiên Hành nhìn kiểu đồn căn mọng đang rồi đi kia lắc đầu không thôi, nhìn những khối đá trước mặt hần có thể cảm nhận được thứ hấp dẫn từ sắc linh khí phát ra từ bên trong, Lý Thiên Hành đưa tay chạm vào khối đá lập tức bị một lực lượng nào đó đẩy ra, bên trên khối đá xuất hiện một tấm màng mỏng.

- Đây là màng trinh... à không cảm chế sao?

Hần nhìn tấm màng mỏng dần biến mất không khỏi cảm thán.

- Thứ này còn lợi hại hơn những thứ trong mấy ngôi mộ mà lão tử gặp.

Lý Thiên Hành liên tục thử mấy lần phát hiện bất kì vật nào ở đây đều bị cảm chế bảo vệ chẳng làm ăn được gì, hần lần lượt đi qua mấy khu, cuối cùng cũng phát hiện một nơi lý tưởng, nơi này gọi là đồ thạch phưởng người chơi có thể dùng tiền tệ để mua một khối đá, bên trong khối đá có thể chứa bảo vật như linh thạch, tài liệu luyện khí, linh dược... cũng có thể là một cục đá không có gì nói chung là tùy vận may mỗi người.

Nhìn mấy khối đá trước mặt rẻ nhất cũng hơn 50 ngân tệ khối đắt nhất tới 1000 kim tệ bây giờ trong túi hần chỉ có hơn 50 ngân tệ với vài kim tệ nếu đổi toàn bộ ra ngân tệ cũng được hơn vài trăm, Lý Thiên Hành tự tin với ánh mắt lạnh lùng của mình nhất định có thể chọn trúng bảo vật, hần đi một vòng xung quanh đồ phưởng thỉnh thoảng lại sờ vào mấy khối đá sao đó khẽ lắc đầu tiếp tục quan sát, lúc này bên trong đồ phưởng lại vang lên mấy tiếng la hét.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Đấu giá

- Đó là thượng phẩm linh thạch sao?

- Tiểu tử này không ngờ lại cắt ra được một khối thượng phẩm linh thạch.

- Tiểu tử người có muốn bán hay không? đại gia đây đồng ý dùng 1000 hạ phẩm linh thạch mua lại.

- 1000 hạ phẩm linh thạch mà muốn mua thượng phẩm linh thạch sao? ta ra 2000 hạ phẩm linh thạch.

- Ta ra 3000 hạ phẩm linh thạch.

Lý Thiên Hành chen vào bên trong đám người, hắn nhìn trên bàn thấy một khối vô sắc linh thạch to cỡ ngón cái, bên cạnh là một lão già trên tay vẫn còn đang cầm dụng cụ cắt đá, đối diện lão là một thanh niên vẻ mặt vô cùng kích động, lúc này lão già đột nhiên mở miệng.

- Vị huynh đệ này, vạn bảo các chúng ta đồng ý dùng 5000 hạ phẩm linh thạch để mua lại khối thượng phẩm linh thạch này không biết ý người thế nào?

Thanh niên đối diện nghe lão nói có chút chần chừ, trên đại lục một khối thượng phẩm linh thạch có giá trị bằng 1 vạn hạ phẩm linh thạch nếu bây giờ hắn đổi sẽ bị lỗ một nửa.

Lão già thấy hắn còn đang suy nghĩ lại mở miệng nói thêm.

- Vị huynh đệ này bây giờ tu vi của người chỉ có luyện khí trung kì, viên linh thạch này đối với người không những vô dụng còn mang lại một số phiền phức nếu người đồng ý để nghị của lão phu, vạn bảo các có thể cho người ở lại bên trong một tháng để luyện hóa linh thạch.

- Được, ta đồng ý.

Mọi người nghe thấy thanh niên kia đồng ý liền ồ lên một tiếng sao đó giải tán, rõ ràng không ai có ý tranh giành, trên mặt lão già hiện lên nụ cười nhạt, Lý Thiên Hành nhìn thấy trong lòng thầm nghĩ lão hồ li.

- Vị tiên bối này không biết có thể cho tiểu bối hỏi một chuyện không?

Lão già thấy Lý Thiên Hành tiến tới liền mỉm cười chào đón.

- Không biết vị huynh đệ này muốn hỏi chuyện gì?

- À là như vậy tiểu bối muốn hỏi có thể mang đồ thạch đi nơi khác để cắt được không?

- Chuyện này...

Lý Thiên Hành thấy lão do dự liền bồi thêm vào.

- Chuyện là thế này mấy ngày nữa là đại thọ của một vị trưởng bối trong gia tộc tiểu bối hi vọng có thể mang lại bất ngờ nho nhỏ cho ngài ấy, xin tiên bối thành toán.

- Được rồi, ta sẽ để tiểu huynh đệ mang khối đá trở về nhưng giá cả phải tăng gấp đôi.

- Không thành vấn đề.

Lý Thiên Hành ngoài miệng tươi cười nhưng trong lòng thầm nghĩ 18 đời tổ tiên nhà lão, hắn nhanh chóng đi đến vị trí mấy khối đá tiếp tục tìm kiếm, bên ngoài những khối đá này không có gì khác nhau, màu sắc, bản chất đều khác hẳn so với địa cầu.

- Lão tử không tin không tìm ra được sơ hở.

Lý Thiên Hành liên tục thử qua vài chục viên đá đột nhiên viên đá tiếp theo từ sắc linh khí bên trong cơ thể lại có dấu hiệu bạo động, hắn nhìn viên đá trên tay lại nhớ đến chuyện lúc này khóe môi khẽ cong lên.

- Hắc hắc lần này lão tử nhất định chơi chết các người.

Sao khi đi toàn bộ đồ thạch phủng, Lý Thiên Hành tiến lại chỗ lão già trên tay hắn còn mang theo 5 viên đá, lão già thấy hắn tiến lại liền nở nụ cười thân thiện chào đón.

- Tiểu huynh đệ đã chọn xong rồi sao?

- Xem như không tệ.

Lý Thiên Hành đưa 5 tảng đá cho lão già kiểm tra sao khi chắc chắn không có vấn đề mới thanh toán.

- Tổng cộng 300 ngân tệ.

Lý Thiên Hành đưa cho lão già 3 kim tệ bây giờ bên trong người hắn chỉ còn 1 kim tệ cùng với hơn 50 ngân tệ, Lý Thiên Hành tiến ra khỏi vạn bảo các liền trở về khách điểm.

- Khách quan người đã trở lại.

Tiểu nhị vừa nhìn thấy hần liền tiến lên chào hỏi.

- Hôm nay không cần mang thức ăn lên phòng ta.

- Tiểu nhân hiểu.

Lý Thiên Hành khẽ gạt đầu sao đó tiến vào phòng, hần lấy ra 5 tảng đá đặt lên bàn, ngắm nhìn 5 khối đá một lúc sắc mặt hần khẽ biến.

- Thôi chết, làm sao để cắt khối đá này ra?

Lý Thiên Hành theo thói quen lục tìm tài liệu trong đầu một lúc sao hần mới chán nản ngồi xuống.

- Không lẽ phải nhờ lão già kia hay sao?

Hần càng nghĩ càng không cam lòng nhưng nếu như cắt hư bảo vật lại càng lỗ hơn.

- Đúng rồi vẫn còn thứ đó.

Lý Thiên Hành hai tay cầm lấy khối đá khẽ vận linh lực, từ sắc linh khí từ bên trong cơ thể hần thoát ra sao đó bao phủ lấy khối đá, dùng mắt thường có thể thấy được từng mảnh đá rơi ra bên ngoài cuối cùng chỉ còn lại một viên thủy tinh màu lam nhạt to bằng ngón cái, nhìn viên lam cầu nhỏ bằng ngón cái trên tay cảm giác mát lạnh truyền đến làm cho tâm hồn hần vô cùng thoải mái.

- Đây là thứ gì? sao không giống thượng phẩm linh thạch? không lẽ là bảo vật khác?

Hần có thể cảm nhận được thứ mình cầm trên tay nhất định không tầm thường, ít ra quý giá hơn mấy viên kim cương lúc trước của hần.

- Đúng rồi thần thư.

Lý Thiên Hành dùng một tia từ sắc linh khí bao lấy lam cầu, bên trên mảnh giấy màu vàng dần hiện lên vài chữ.

- Thượng phẩm linh thạch thủy thuộc tính đối với tu luyện giả thủy thuộc tính sao khi hấp thu hiệu quả tăng lên gấp 5 lần thượng phẩm linh thạch bình thường.

Trong lúc hần đang tiếp thu kiến thức, từ sắc linh khí bao quanh lam cầu trở nên dày đặc, thể tích viên lam cầu dần nhỏ lại sao đó bị từ sắc linh khí hòa tan, Lý Thiên Hành cảm thấy bên trong cơ thể có thứ gì đó đang bùng nổ hần ngất lịp tức ngồi xuống vận công, tia từ sắc linh khí trở về cơ thể của hần nhưng lần này bản chất khác hần, hần cảm giác tia từ sắc linh khí này lớn mạnh hơn lúc trước rất nhiều, sao khi tiếng vào cơ thể từ sắc linh khí liên tục khai phá kinh mạch bên trong, tới nửa canh giờ mới dừng lại.

Lý Thiên Hành mở mắt ra hần cảm nhận cơ thể hoàn toàn khác hần lúc trước, bây giờ hần đã chính thức trở thành tu chân giả tiến vào cảnh giới đầu tiên luyện khí sơ kì.

- Không xong.

Lý Thiên Hành vội đứng dậy, việc đầu tiên hần làm sao khi tiến vào con đường tu chân chính là kiểm tra tiểu đệ đệ của mình, nhìn người anh em vẫn oai hùng nằm im bên trong hần tí mĩ kiểm tra vài lần phát hiện kích thước vẫn không thay đổi mới thở phào một hơi.

- Hừ chết lão tử.

Sao khi lấy lại được bình tĩnh Lý Thiên Hành tiếp tục dùng từ khí bao bọc mấy viên đá còn lại hai khối đá tiếp theo đều là thượng phẩm linh thạch vô thuộc tính, khối thứ tư là một viên thượng phẩm linh thạch hỏa thuộc tính, khối cuối cùng lại là một cây tứ cấp linh dược huyết linh chi, dược liệu chủ yếu luyện chế hóa huyết đan tứ phẩm đan dược, sao khi sờ vuốt vài lần hần đem huyết linh chi bỏ vào trong giới chi sao đó bắt đầu hấp thu ba viên thượng phẩm linh thạch, tu vi thẳng tiến đến luyện thể đỉnh phong chỉ một chút nữa là đột phá trúc cơ.

Lý Thiên Hành cảm giác có gì đó không đúng theo như tư liệu, tu chân giả muốn tiến giai là vô cùng khó khăn phải trải qua bình cảnh, từ luyện khí sơ kì đến đỉnh phong cho dù là thiên tài kiệt xuất đi nữa cũng phải mất ít nhất 2 năm.

- Không lẽ là do nhân phẩm của lão tử bạo phát sao? không đúng hần là do công pháp kia đi, không ngờ công pháp của lão ca lại lợi hại như vậy lần này lão tử trúng lớn.

Ly Thiên Hành càng nghĩ càng hưng phấn lại bắt đầu tu luyện, lần này hần tiếp tục tiến vào trong thần đồ, một cỗ uy áp bá đạo truyền đến hần cắn răng chịu đựng cố gắng nhìn xung quanh nhưng chưa kịp mở mắt thì đã bị đá ra bên ngoài.

Ngày hôm sao hần lại đi đến vụn bảo các, lần này không đi đến đồ phùng Lý Thiên Hành tiến thẳng đến phòng đấu giá, hần muốn đấu giá cây huyết linh chi.

- Khách quan chẳng hay người đến đây để mua đồ hay đấu giá?

Lý Thiên Hành nhận ra người này, nàng là nữ tử ngày hôm qua hần gặp, ánh mắt hần khẽ liếc xuống phía dưới trong lòng thầm nghĩ thật lớn, thật tròn a.

- Um... ân ta đến đây để đấu giá thứ này.

Hắn vừa nói xong liền lấy huyết linh chi để trên bàn, nữ tử vừa nhìn thấy huyết linh chi liền ồ lên một tiếng sắc mặt tràn đầy kinh ngạc.

- Khách quan thứ này vô cùng quý giá ngài đợi một chút nô tỳ sẽ đi tìm quản lý đến.

- Được.

Lý Thiên Hành đợi được một lúc thì nhìn thấy nữ tử trở lại bên cạnh nàng còn có một lão già.

- Sao ở đây lắm lão già thế nhỉ?

Lão vừa nhìn thấy Lý Thiên Hành trên miệng liền xuất hiện nụ cười thương hiệu.

- Là vị công tử này muốn đến đây đấu giá sao?

Lão vừa nói vừa nhìn huyết linh chi trên bàn ánh mắt thoáng kinh ngạc, hai mắt đánh giá lại Lý Thiên Hành vài lần.

- Đúng vậy thứ này là do tại hạ mang đến đấu giá.

Lão già cầm lấy huyết linh chi đánh giá vài lần sao đó gật đầu.

- Đúng là tứ phẩm linh dược huyết linh chi, vị công tử này không biết là người muốn đấu giá ngay bây giờ hay là đợi hội đấu giá lớn tháng sao?

- Ngay bây giờ.

- Được vậy mời người đi theo ta.

Lý Thiên Hành đi theo lão nhân tiến vào một căn phòng từ nơi đây có thể thấy toàn cảnh cuộc đấu giá.

- Công tử người đợi một chút vật phẩm của người sẽ được đưa lên đài.

Lão già nói xong liền xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Nhập đội

Lý Thiên Hành quan sát căn phòng vài lần nhìn qua cũng khá sang trọng nhưng đáng tiếc không có thứ gì đáng giá, hắn đành tập trung sự chú ý tới buổi đấu giá bên dưới.

- Tiếp theo là một kiện huyền cấp hạ phẩm vũ khí tứ lam đao, giá khởi điểm 100 trung cấp linh thạch mỗi lần tăng giá không được ít hơn 10 viên.

Thanh đao được mang ra đặt lên bàn đấu, thân đao dài khoảng bảy tấc (70 cm) bên trên thân đao phát ra ánh sáng màu xanh nhạt, lưỡi đao bóng láng, sắc bén vô cùng, Lý Thiên Hành vừa liếc qua hai mắt hiệp thành một đường.

- Đúng là thứ tốt nếu có thể mang về địa cầu chà chà...

Đột nhiên trong đầu hắn nảy sinh một kế hoạch, nếu như có thể mang mấy thứ ở đây về địa cầu để bán nói không chừng hắn có thể trở thành triệu phú, chưa nói đến thanh đao này chỉ nói đến mấy thứ như cá bốn cánh gà chín sừng... lúc trước hắn nướng bên trong rừng cũng kiếm được bọn, Lý Thiên Hành càng nghĩ càng hưng phấn.

- Lão tử đúng là có thiên phú kinh doanh, hài... đáng tiếc lại bị cuộc đời xô ngã quá sớm.

Lúc này bên dưới đã bắt đầu đấu giá.

- 120 viên trung phẩm linh thạch.

- 150.

- 170...

- 260 viên trung phẩm linh thạch.

Lão giả ánh mắt đảo qua một vòng thấy không còn ai ra giá liền hô.

- Còn vị nào ra giá cao hơn hay không? 260 trung phẩm linh thạch lần một, còn ai ra giá cao hơn không? 260 viên lần 2, còn vị nào ra giá nữa không? 260 viên lần 3. Thành giao, chúc mừng vị đạo hữu này đã nhận được từ lam đào.

Lý Thiên Hành ngồi bên trong quan sát bồi đầu giá được hơn nửa canh giờ bắt đầu cảm thấy nhàm chán, nhìn người khác vun linh thạch như rác mà bản thân hắn là một bát thầy trộm mộ lại không có một viên, vài lần từ sắc linh khí bên trong cơ thể bạo động hắn đành cắn răng áp chế.

- Máy tên này lấy đâu ra phẩm linh thạch thế nhỉ? phi thương bất phú chắc là một lũ gian tặc?

Trong lúc hắn đang suy nghĩ thì bên dưới huyết linh chi đã được mang ra.

- Đây là một gốc huyết linh chi tứ phẩm linh dược đã được các đại sư vận bảo các kiểm chứng, bởi vì chủ nhân của món vật phẩm này yêu cầu chỉ lấy hạ phẩm linh thạch nên giá khởi điểm 1000 viên hạ phẩm linh thạch.

Lão giả vừa nói xong lập tức một giọng nói truyền đến.

- Ta ra 1500 viên hạ phẩm linh thạch.

Lý Thiên Hành vừa nghe được giọng nói này liền ngẩn đầu nhìn sang đúng lúc nhìn thấy đoàn người lúc trước đi cùng hắn, người hô giá chính là tên đại ca trong nhóm.

- Trái đất à không đại lục thật tròn a.

- 1700 viên hạ phẩm linh thạch.

Đúng lúc này một lão giả áo đen phòng đối diện của hắn cũng bắt đầu trả giá.

- 1800 viên hạ phẩm linh thạch.

- Ta ra 2000 viên hạ phẩm linh thạch.

- 2100 viên hạ phẩm linh thạch.

- Lão phu ra 2200 viên hạ phẩm linh thạch.

- 2300.

- 2500...

Cuối cùng cây huyết linh chi của hắn được một lão giả dùng 3000 hạ phẩm linh thạch lấy xuống.

- Hắc hắc cuối cùng cũng có linh thạch để xài, xem ra kiếm linh thạch cũng không khó lắm không cần phải sử dụng đến bản lĩnh của lão tử.

Cửa phòng đột nhiên mở ra, một thanh niên mang theo một cái khay từ bên ngoài tiến vào.

- Khách quan đây là linh thạch của người.

Lý Thiên Hành nhìn một đống lớn linh thạch trước mặt, sao đó quay sang hỏi tên thanh niên.

- Ở đây có bán túi trữ vật không?

- Tất nhiên là có, không biết ngài muốn mua loại nào?

- Thập phẩm là được.

- Ngày đợi một lát.

Túi trữ vật được chia từ nhất phẩm đến thập phẩm trong đó thập phẩm nhỏ nhất diện tích bên trong khoảng 10m³, nhất phẩm lớn nhất diện tích lên đến 100m³.

Lý Thiên Hành ngồi đợi một lát tên kia liền quay lại trên tay còn mang theo một cái túi.

- Túi trữ vật của ngài đây, 50 hạ phẩm linh thạch.

Hắn khẽ gạt đầu lấy 50 viên hạ phẩm linh thạch đưa cho tên tiểu nhị sao đó thu thứ còn lại vào bên trong.

- Có thứ này vẫn thuận lợi hơn.

Lý Thiên Hành mang theo túi trữ vật rời khỏi vạn bảo các sao đó tiến vào vạn dược các, tối hôm qua hắn tìm được bên trong thần thư vài loại đan dược bảo mạng nên hôm nay quyết định luyện chế thử.

- Khách quan không biết người cần gì?

- Ở đây có những thứ này không?

Hắn lấy ra một mảnh giấy đưa cho tên nhân viên.

- Là những loại dược liệu này sao? Ngài đợi một chút tiểu nhân sẽ lập tức đi lấy.

Lý Thiên Hành gạt đầu, trong lúc chờ đợi hắn quan sát một vòng vạn dược các, nơi đây không thua kém gì so với vạn bảo các nhưng bên trong chỉ bán các loại linh dược cùng đan dược, hắn đi một vòng xung quanh phát hiện nơi đây đa số là các loại linh dược nhất cấp với nhị cấp, đúng lúc này từ sắc linh khí bên trong cơ thể hắn lại bắt đầu bạo động, Lý Thiên Hành ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, thứ hấp dẫn vị huynh đệ của hắn chính là nằm bên trên.

- Khách quan đây là dược liệu của người, tổng cộng 20 hạ phẩm linh thạch.

Lý Thiên Hành nhận lấy dược liệu khẽ gạt đầu, từ bên trong túi trữ vật lấy ra 20 viên hạ phẩm linh thạch.

- Đúng rồi ở quý các không có bán tam phẩm dược liệu sao?

- À những linh dược cao cấp đều được bảo các bài bán trên lầu nếu muốn lên trên phải có thẻ khách quý.

- Thì ra là như vậy.

Lý Thiên Hành nhận lấy dược liệu liền trở về khách điểm bắt đầu luyện dược.

Bên trong một căn phòng sang trọng một bạch y nữ tử đang ngồi đối diện cửa sổ, ánh mắt thần thò nhìn ra bên ngoài, trên người nàng vận một bộ trang phục vô cùng giản dị làm toát lên vẻ thanh tú động lòng người, gương mặt nhỏ nhắn, ngũ quan tinh xảo kết hợp hoàn mỹ phối hợp với mái tóc đen bóng hiện lên vẻ đẹp thoát trần, khiếm khuyết duy nhất chính là sắc mặt tái nhợt, đôi mắt ưu sầu thiếu sức sống.

- Tiểu thư, vương đô có thư tín truyền đến.

- Ân... đưa cho ta.

Nữ tử nhận lấy thư tín sao khi đọc xong sắc mặt khôi phục được một chút sức sống.

- Tiểu thư người đừng lo lắng, căn bệnh của người nhất định có thể chữa khỏi.

- Tiểu Hồng người không cần an ủi, ta tự biết tình trạng của bản thân.

Nàng đặt bức thư lên bàn trên mặt hiện lên nụ cười nhợt nhạt, ánh mắt tiếp tục nhìn xa xôi.

- Còn bao lâu nữa thì đến vương đô.

- Lý tướng quân nói còn khoảng nửa tháng chúng ta có thể đi tới vương đô, đến lúc đó bệnh tình của tiểu thư nhất định có thể chữa khỏi.

Nữ tử khẽ gạt đầu trong ánh mắt nàng hiện lên một tia hi vọng hiếm thấy.

Lý Thiên Hành trở về phòng liền bắt đầu luyện dược, ý niệm vừa động thần thư liền xuất hiện bên trong căn phòng, bên trên mảnh giấy vẫn phản chiếu kim quan mờ nhạt, hắn dựa theo đan phương trên thần thư bắt đầu luyện dược, trên tay Lý Thiên Hành xuất hiện một ngọn lửa nhỏ đây là hiệu quả do việc luyện hóa xích diễm châu ngày hôm qua, từng cây dược liệu bị hỏa diễm thiêu đốt sao đó được hắn dung hợp vào bên trong một chiếc lọ.

- Cuối cùng cũng xong.

Nhìn lọ dược liệu trước mặt, Lý Thiên Hành mỉm cười hài lòng, hắn dựa theo thần thư luyện chế một loại tán khí dược, tu chân giả bên dưới trúc cơ một khi trúng phải sẽ mất hết sức chiến đấu, cả người vô lực cho dù là trúc cơ cảnh cũng có ảnh hưởng trong thời gian ngắn.

- Không biết có nên chế tạo mấy loại âm dương hoan hợp tán, tu nữ đã cuồng phong các loại không? lỡ đến lúc cần dùng thì sao?

Lý Thiên Hành sao khi suy nghĩ một lúc khẽ lắc đầu.

- Thiện tai, thiện tai không biết khi nào tâm hồn thuần khiết của lão tử đã bị vấy bẩn đến như vậy? chắc là do lão ca lây nhiễm cho lão tử, nhất định là như vậy.

Sao khi nghĩ ngợi một ngày hán đi tới dong binh hội để lãnh nhiệm vụ, Lý Thiên Hành cầm theo phiếu đăng kí đi tới chỗ nhiệm vụ lang vương, lúc hán tới nơi đã có 5 người đứng đợi sẵn, 3 nam, 2 nữ.

- Mấy vị sư huynh, sư tỷ các người cũng đăng kí nhiệm vụ lang vương sao?

- Hừ, nói nhảm nếu không đăng kí chúng ta tới đây làm gì?

Một tên đại hán dáng người to lớn vạm vỡ hướng Lý Thiên Hành đi tới.

- Tiểu tử người cũng tham gia nhiệm vụ sao?

- Hi hi đúng vậy.

- Luyện khí hậu kì đỉnh phong cũng không tệ, ta gọi Trương Tam là trưởng đoàn lần này, tiểu tử người gọi ta tam ca là được.

- Tam ca.

Trương Tam nhìn Lý Thiên Hành dễ dàng liền dẫn hán tiến đến giới thiệu với mấy người xung quanh, hai tên nam tử còn lại một người gọi là Liễu Chính trúc cơ trung kì, người còn lại là Từ Thành trúc cơ sơ kì, hai người nữ lại là hai chị em tiểu Tuệ, tiểu Hà đều là trúc cơ sơ kì.

Lý Thiên Hành mỉm cười chào hỏi từng người, ánh mắt hán đảo qua Từ Thành vài lần cảm thấy khí tức gian xảo từ trên người tên đó phát ra không thua kém gì hán, sao đó lại dời lên người hai nữ tử kia, diện mạo hai chị em này giống nhau đến bảy phần hán là sinh đôi, gương mặt mỗi người khá thanh tú nếu chịu trung diện có thể so với mấy hot girl ở địa cầu, ánh mắt hán rơi xuống phía dưới khe kinh ngạc.

- Ấy chà, hình như vòng 3 không giống lắm thì phải.

- Bây giờ đã đủ người chúng ta xuất phát thôi.

Trương Tam dẫn đoàn người rời đi Lý Sơn trấn tiến về phía vương thành, trên đường đi Lý Thiên Hành liên tục nói chuyện với tên Liễu Chính biết thêm được khá nhiều điều về Kim Tước vương quốc, tên này trước kia cũng từng tham gia học viện khảo thí nhưng do tư chất không đủ nên bị loại ngay từ đầu, hán vừa đi vừa tính, từ Lý Sơn trấn muốn đi đến vương đô phải mất ít nhất là nửa tháng nếu không có vấn đề gì xảy ra hán chắc chắn kịp tham gia học viện khảo thí.

- Ngừng lại hôm nay chúng ta tạm thời nghỉ ở đây.

Bọn người Lý Thiên Hành tạm thời dừng chân bên bờ suối bắt đầu dựng trại nghỉ ngơi, hán nhìn quanh một vòng sao đó tìm một chỗ gần trại hai chị em tiểu Tuệ để dựng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Âm mưu

- Khả khả chỗ này dễ rình hơn.

Lý Thiên Hành vừa dựng trại xong liền lấy một khối thịt đã chuẩn bị sẵn bên trong túi trữ vật bắt đầu nướng ăn, mùi thơm vừa bay lên đã có ruồi bu lại.

- Lý huynh đệ người đang làm gì vậy?

Liễu Chính ngửi thấy mùi thơm liền tiến tới, phía sau hán còn có Trương Tam, Từ Thành cùng hai chị em kia.

- Chết tiệt chưa rình được gì lại phải tốn mấy miếng thịt của lão tử.

Tuy trong lòng thầm oán bên ngoài hán vẫn tươi cười chào đón.

- Ta đang nướng thịt nếu mọi người đã đến thì vào ăn chung.

- Vậy ngại quá.

Liễu Chính tuy ngoài miệng nói vậy nhưng vẫn ngồi cạnh Lý Thiên Hành, Trương Tam cười nói.

- Nếu tiểu Lý đã có lòng vậy mọi người cùng ăn đi.

Lý Thiên Hành nghe Trương Tam nói thầm máng tên đầu đất, hần đành lấy thêm mấy khối thịt mang ra nướng.

- Liễu Chính huynh, nghe nói huynh đã từng ở vương đô có thể kể cho mọi người nghe vài chuyện để mở mang kiến thức được không?
- Tiểu Lý người muốn biết chuyện gì?
- Hoàng gia học viện.

- Là chuyện này sao? nói thật bản thân ta cũng chỉ biết có vài chuyện liên quan đến học viện, nghe người khác nói một khi tiến vào được bên trong sẽ nhất phi trùng thiên, bên trong học viện không những tài nguyên phong phú, công pháp dư thừa nếu như biểu hiện xuất sắc có thể làm cho mấy vị đại nhân vật chú ý thì không cần phải lo lắng chuyện tương lai, đáng tiếc năm đó ta tư chất không đủ, hải...

Liễu Chính nói đến đây khẽ thở dài, Lý Thiên Hành thấy vậy ném cho hắn một cục thịt.

- Vậy đừng nói chuyện này nữa, kể một số chuyện thú vị ở vương đô đi.

Liễu Chính cắn một miếng thịt sao đó giơ ngón tay cái về phía Lý Thiên Hành.

- Tiểu Lý thứ này của người không tệ a, nói về vương đô nếu là nam nhân phải biết được tứ đại mỹ nhân ở vương đô.

Lý Thiên Hành vừa nghe đến đây liền ngóng lỗ tai lên.

- Bên trong vương đô ta từng nghe mọi người đồn đại có bốn vị tiên tử không những mỹ mạo như thiên tiên mà tài năng của các nàng không thua kém thiên tài Thiên Tước đế quốc, có người nói một số công tử đại gia tộc ở Thiên Tước đế quốc từng tiến đến vương quốc cầu hôn, còn có người nói chỉ cần nhìn thấy mỹ mạo của các nàng sao này sẽ không tìm được đạo lữ.

- Tại sao?

Trương Tam đang ăn cũng hiếu kì hỏi.

- Bởi vì bọn họ bị nhan sắc của các nàng mê hoặc.
- Không khoa trương đến như vậy chứ?

Liễu Chính khinh thường liếc nhìn Lý Thiên Hành một cái.

- Tiểu Lý tại người không thấy đó thôi, bên trong tứ đại mỹ nữ có một người gọi là thủy nguyệt tiên tử hiện đang tu luyện bên trong Tịnh Thủy tiên môn, hơn một phần tư nam đệ tử vị nàng mới tiến vào môn phái.

Liễu Chính vừa nói đến đây liền liếc nhìn sang Lý Thiên Hành.

- Tiểu Lý ta thấy người tư chất không tệ hay là người thử đăng kí vào Tịnh thủy tiên môn thử xem, biết đâu có thể gặp được vị tiên tử đó.

Lý Thiên Hành nghe hắn nói chỉ biết mỉm cười lắc đầu.

- Dù có nhìn thấy được cũng chẳng làm ăn được gì, không bằng theo đuổi hai vị tiên tử trước mặt không chừng còn có cơ hội.

Lý Thiên hành vừa nói vừa nháy mắt với hai tỷ muội kia, hai nàng nhất thời không biết làm sao, tiểu Tuệ sắc mặt đỏ bừng vội cầm lấy một que thịt lên ăn, che đi vẻ xấu hổ của mình, tiểu Hà bình tĩnh hơn được một chút.

- Lý đạo hữu nói đùa, hai tỷ muội chúng tôi sao dám so sánh với tiên tử.
- Đó là do bọn họ không biết thưởng thức, trong mắt Lý Thiên Hành ta tiên tử cũng chỉ có thế mà thôi.

Tiểu Tuệ vừa nghe hắn nói sắc mặt lại đỏ bừng lên vội chạy đi, trước khi đi còn lấy thêm vài que thịt, tiểu Hà thấy muội muội mình bỏ đi liền đứng dậy đuổi theo, Lý Thiên Hành nhìn theo bóng lưng của hai nàng nhất thời nhin không được vội cười lớn.

- Tiểu Lý đệ thật sự nhìn trúng hai nàng đó sao?

Trương Tam vẻ mặt nghi ngờ nhìn Lý Thiên Hành.

- Tam ca có chuyện gì sao?
- Đệ đừng nhìn hai nàng như vậy mà dễ đùa giỡn, theo ta quan sát rất có thể hai nàng là đệ tử của một trong tứ đại tiên môn trong vương quốc.

Từ Thành từ nãy đến giờ ngồi im cũng khẽ gật đầu đồng ý.

- Tam ca nói không sai với độ tuổi của hai nàng mà đột phá đến mức cơ đúng thật có thể xưng hai tiếng thiên tài chắc chắn là có thể lực bồi dưỡng, thâm chí là cổ cao thủ đang âm thầm bảo vệ.

Lý Thiên Hành nghe đến đây khẽ nhủ mảy mẩy nếu hai nàng có người bảo vệ vậy kế hoạch rình trộm hạ độc đêm nay hồng bát rồi.

- Sao vậy? có phải cảm thấy thất vọng lắm không?

- Làm sao có thể, lúc này tiểu đệ chỉ đùa với hai tỷ muội đó một chút thôi, đúng rồi, tam ca lúc này huynh có nhắc đến tứ đại tiên môn, chuyện đó là sao?

- Bên trong Kim Tước vương quốc tuy có nhiều môn phái nhưng có 4 tiên môn thế lực vô cùng hùng hậu tự xưng là tứ đại tiên môn gồm có Ngọc Phong, Phiêu Miểu, Tịnh Thủy, Liệt Diễm trong đó Ngọc Phong cùng Phiêu Miểu đều là tiên môn nhị tinh còn Tịnh Thủy cùng Liệt Diễm là tiên môn tam tinh.

Môn phái trên Phong Vân đại lục chia làm ngũ tinh trong đó nhất tinh lớn nhất, ngũ tinh nhỏ nhất, ngoài ra còn phân ra cách gọi, môn phái tứ tinh, ngũ tinh gọi là tiểu môn, nhị tinh cùng tam tinh gọi là tiên môn còn môn phái nhất tinh gọi là đế môn.

Sao khi trò chuyện một lúc, Lý Thiên Hành trở về trại của mình ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn về hai tỷ muội tiểu Tuệ, trong lòng vô cùng khó chịu.

- Nam tử không chịu thiệt trước mắt, lần này lão tử quyết định ăn chay.

Quyết định xong hần lập tức tiến vào trại của mình nhưng không biết vì sao không thể chớp mắt.

- Xem ra phải tìm chỗ để giải phóng cơ thể một chút.

Lý Thiên Hành quan sát xung quanh một hồi không thấy ai liền tiến vào trong rừng giải quyết nỗi tương tư, đột nhiên từ sắc linh khí bên trong cơ thể hần khẽ động Lý Thiên Hành liền nhảy vào một bụi cây gần đó hai mắt cảnh giác nhìn xung quanh, một bóng đen từ bên trong rừng cây đi ra trên tay mang theo một thanh kiếm, ánh mắt liên tục nhìn xung quanh như đang tìm kiếm thứ gì đó.

- Kì lạ chẳng lẽ là nghe lầm?

Nam tử vừa nói xong liền phi thân đi mất, Lý Thiên Hành định quay lại báo với mọi người đột nhiên từ sắc linh khí trong cơ thể lần nữa bạo động hần lập tức chui vào bụi, từ trong bóng tối thanh niên lúc này lần nữa xuất hiện ánh mắt tiếp tục tìm kiếm xung quanh.

- Từ Côn không cần tìm nữa, ở đây không có ai đâu.

- Cẩn thận vẫn tốt hơn.

Lý Thiên Hành nhìn người vừa mới tới sắc mặt khẽ biến tuy tên này mặt toàn đồ đen nhưng hần có thể chắc chắn tên này chính là Từ Thành.

- Từ Côn chuyện chủ nhân giao phó người làm đến đâu rồi?

- Người yên tâm mọi chuyện đều nằm trong kế hoạch, ngày mai bắt đầu hành động, người chỉ cần giữ chân hai nữ nhân đó là được.

- Yên tâm chuyện này ta mười phần nắm chắc.

- Tốt nhất đừng để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nếu không chủ nhân sẽ không tha cho người.

Từ Côn nói xong trong tay xuất hiện một bình ngọc đưa cho Từ Thành.

- Đây là hóa linh phấn có thể làm cho bọn họ mất đi linh lực trong một ngày, chủ nhân có lệnh không được giết hai nữ tử đó.

- Phiền phức.

Từ Thành nhận lấy bình ngọc sao đó rồi đi, Từ Côn nhìn xung quanh mấy lần mới bỏ đi, Lý Thiên Hành núp một bên nghe lén sắc mặt liên tục thay đổi.

- Bọn tiểu tặc các người dám hốt tay trên cửa lão tử sao? hắc hắc xem ta làm thế nào để trị các người.

Lý Thiên Hành vừa bước ra lập tức nhảy lại vào bụi, Từ Côn sao khi rời đi không ngờ quay lại ánh mắt liếc nhìn xung quanh.

- Thật sự không có ai?

Lý Thiên Hành núp bên trong bụi cây thêm nửa canh giờ mới nhủ đầu ra, ánh mắt đảo xung quanh vài lượt.

- Ta khát, mém chút hù chết lão tử.

Hần nhanh chóng trở về chỗ của mình, trong đầu hiện lên một kế hoạch.

- Lần này lão tử phải trình diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân thật hoành tráng, ta không tin với đẳng cấp mị lực của mình còn không chinh phục hai

tiểu nha đầu kia hắc hắc...

Lý Thiên Hành bắt đầu dùng linh lực của mình để kết nối với thần thư, lúc này khí từ sắc linh khí bạo động thì bên trong cơ thể hần thần thư cũng xảy ra biến hóa, bên trên mảnh kim quan hiện lên bốn chữ trúc cơ hậu kỳ nếu hần đoán không lầm thì bốn chữ này chỉ tu vi của tên Từ Côn kia, thậm chí hần còn cảm nhận được khí tức tên từ côn đó vẫn còn lưu bên trong mảnh kim sắc thần thư này.

- Đúng là bảo bối tốt sao này lão tử không lo việc gặp mấy tên giả heo ăn thịt hổ nữa.

Lý Thiên Hành tiếp tục vận từ hà công pháp hần lấy ra mười viên hạ phẩm linh thạch bắt đầu thôn phệ nếu như không có vấn đề gì xảy ra ngày mai hần có thể tiến vào trúc cơ, từ sắc linh khí bên trong cơ thể hần nhanh chóng thôn phệ linh thạch sao đó tiến vào bên trong cơ thể, sao khi hoàn thành quá trình luyện công khỏe miệng hần khẽ cong lên.

- Hắc hắc cuối cùng lão tử cũng bước vào trúc cơ.

Lý Thiên Hành vận linh lực sắc mặt trở nên ngốc trạch, từ sắc linh khí trong cơ thể hần sao khi thôn phệ mười viên hạ phẩm linh thạch hoàn toàn không có gì thay đổi.

- Tình hình gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Âm mưu bại lộ

Lý Thiên Hành lại lấy thêm 10 viên hạ phẩm linh thạch để hấp thu, kết quả từ sắc linh khí trong cơ thể vẫn không thay đổi hần có cảm giác chẳng khác nào như muối bỏ biển, đột nhiên Lý Thiên Hành nhớ ra một vấn đề, lần trước thứ hần thôn phệ là thượng phẩm linh thạch mà một viên thượng phẩm linh thạch bằng 1 vạn viên hạ phẩm linh thạch, hần phải tốn 4 viên thượng phẩm linh thạch mới tiến vào luyện khí đỉnh phong nếu là người thường chỉ cần 1 vạn viên linh thạch hạ phẩm là đủ để lên trúc cơ.

- Ta kháo, thì ra là một công pháp phá sản.

Một khi tu vi của hần tăng lên, lượng linh khí cần thôn phệ cũng sẽ tăng theo chỉ là cảnh giới luyện khí đã hao tốn mấy vạn viên linh thạch vậy trúc cơ, kim đan, nguyên anh thì sao? Càng nghĩ hần càng nhức óc.

- Lão tử mặt kệ nếu không đủ linh thạch lão tử sẽ đào tung mấy cái ngôi mộ trên đại lục này lên đến lúc đó lão tử không tin vẫn không đủ linh thạch để tu luyện.

Suy nghĩ thông suốt vấn đề hần không quan tâm đến vấn đề linh thạch nữa mà chuyển sang kế hoạch làm anh hùng cứu mỹ nhân của mình.

Sáng hôm sau mọi người tiếp tục lên đường Lý Thiên Hành vẫn tiếp tục trò chuyện với Liễu Chính thịnh thoảng liếc nhìn Từ Thành.

- Liễu huynh đệ không biết nơi này có yêu thú không?

Trương Tam đang dẫn đầu đoàn người nghe Lý Thiên Hành hỏi liền trấn an hần.

- Tiểu Lý người không cần lo lắng, nơi này ta đã đi qua nhiều lần chưa từng thấy yêu thú xuất hiện, với lại yêu thú chỉ ở trong rừng sâu hoặc là nơi có thiên địa linh vật, chúng sẽ không rảnh tới kiểm chuyện với tiểu tử người đâu.

- Tam ca hay là bây giờ chúng ta đi tìm vài con nhát cấp yêu thú, tiểu đệ sẽ lấy thịt của chúng nướng cho mọi người thưởng thức, mùi vị thịt yêu thú chắc không tệ.

Từ Thành nghe hần nói xong liền lắc đầu.

- Lý huynh đệ bây giờ chúng ta đang đi làm nhiệm vụ nếu không nhanh có thể sẽ bị người khác cướp mất, đợi sao khi lấy được linh thạch đến lúc đó người đãi mọi người ăn thịt yêu thú cũng không muộn.

- Ta thấy tiểu Từ nói có lý đợi sao khi hoàn thành nhiệm vụ, Tam ca sẽ bắt cho tiểu Lý người vài con yêu thú, bây giờ chúng ta tiếp tục lên đường.

Lý Thiên Hành đi phía sau đoàn người ánh mắt khẽ liếc nhìn Từ Thành đúng lúc thấy trên gương mặt hần xuất hiện nụ cười nhạt, ánh mắt Lý Thiên Thành liên tục xoay chuyển, theo như đoạn đối thoại đêm hôm qua thì một tiêu của bọn chúng không phải là những người ở đây nhưng rất có thể liên quan đến hai nữ tử này, Lý Thiên Hành nghĩ đến đây lập tức tăng tốc tiến lại gần hai nữ tử, trước tiên phải tìm hiểu thông tin về hai nàng, đặt biệt là số đo ba vòng cùng tư thế yêu thích những yếu tố này ảnh hưởng vô cùng quang trọng đến kế hoạch vĩ đại của hần.

- Tiểu Tuệ cô nương tại hạ có một số chuyện muốn hỏi không biết có được hay không?

Tiểu Tuệ nhìn Lý Thiên Hành đi tới trên mặt hiện lên nét bối rối.

- Không biết Lý đạo hữu muốn hỏi chuyện gì?

- À là như thế này tại hạ nhìn bảo kiếm trên tay cô nương chất liệu vô cùng tốt tại hạ cũng muốn mua một thanh không biết tiểu Tuệ cô nương có thể chỉ điểm cho tại hạ được không?

- Là chuyện này sao? Thứ này là của tiểu thư...

- Tiểu Tuệ.

Tiểu Hà đứng một bên nghe nàng nói liền chặn ngang.

- Lý đạo hữu bình khí của hai tỷ muội chúng ta cũng chỉ bình thường nếu công tử muốn mua ở Vọng thành phía trước cũng có bán.

- Vậy đa tạ hai vị.

Lý Thiên Hành khẽ gật đầu, lập tức chuyển sự chú ý sang tiểu Hà.

- Tiểu Hà cô nương không biết hiện tại đang tu luyện ở môn phái nào?

Tiểu Hà nghe hẳn hỏi khẽ nhún mày.

- Thứ lỗi chuyện này tiểu nữ không thể nói.

- Không sao, không sao tại hạ cũng chỉ tò mò muốn biết, không biết môn phái nào lại có thể may mắn có được hai vị tiên tử tài mạo song toàn.

Tiểu Hà nghe hẳn khen cũng có chút bối rối ánh mắt nhìn sang tiểu Tuệ phát hiện gương mặt nhỏ nhắn của muội muội không biết từ khi nào đã đỏ ửng.

- Lý đạo hữu quá lời.

Lý Thiên Hành nhìn thấy cơ hội liền xấn tới.

- Tại hạ sắp tiến vào trúc cơ kì không biết có thể thỉnh giáo hai vị tiên tử một chút không?

Hai nàng nghe hẳn nói cũng không thể từ chối khẽ gật đầu.

- Không biết hai vị tiên tử thích ăn món gì? Mặt y phục màu gì? Số đo ba vòng bao nhiêu? thích loại tư thế nào?...

Trong đầu hẳn liên tục xuất hiện những câu hỏi nhưng ra đến miệng thì hoàn toàn khác, ba thanh niên còn lại đứng một bên nhìn đến há hốc.

- Tiểu Lý này không đơn giản, nhanh như vậy đã cura đồ hai nàng.

- Tam ca nói không sai thiên phú tên này có thể so ngang thất phẩm linh mạch.

Từ Thành đứng một bên cũng khẽ gật đầu tự nhận không bằng.

Đoàn người Lý Thiên Hành tìm một chỗ nghỉ chân, Lý Thiên Hành lấy ra mấy miếng thịt bắt đầu nướng ăn, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn xung quanh khi vừa nhìn thấy Từ Thành liền hô lên.

- Từ huynh đệ, Từ huynh đệ bên này.

Từ Thành nghe hẳn gọi liền đi tới nhún mày hỏi.

- Lý huynh đệ có chuyện gì sao?

- Từ huynh đệ có thể làm phiền người nướng giúp ta mấy miếng thịt này không? ta muốn đi giải quyết một chút.

- Được.

Lý Thiên Hành ôm bụng chạy được một đoạn khóe miệng cong lên tạo nên một nụ cười gian xảo vô cùng, một lúc sao hẳn lại chỗ Từ Thành với vẻ mặt thanh thản như trúc được gánh nặng.

- Từ huynh đệ đa tạ người.

- Không có gì, Lý huynh đệ người tiếp tục nướng ta đi gọi mọi người.

Từ Thành vừa rời đi Lý Thiên Hành liền vận linh lực bao phủ lấy mười mấy que thịt sao đó kết nối với thần thư, đúng như hần dự đoán có vài que xuất hiện thành phần lạ hẳn là hóa linh phần.

- Hắc hắc muốn chơi lão tử sao? tiểu tử người còn non lắm.

Lý Thiên Hành lên đổi vị trí của mấy que thịt lại thêm chút gia vị sao đó tiếp tục nướng, một lúc sao Từ Thành quay trở lại, sao lưng hẳn là đám người Trương Tam.

- Lý huynh đệ người đã nướng thịt xong chưa?

Liễu Chính liền tiến lại cầm lấy một que, hần chưa kịp há miệng đã bị Lý Thiên Hành cướp mất.

- Tiểu Lý đừng keo kiệt như vậy chứ.

- Liễu Chính huynh chưa từng nghe lady first.

Liễu Chính nghe hần nói sắc mặt ngốc ra.

- Lý huynh đệ ta chỉ lấy có một que đâu có lấy đi hết.

Lý Thiên Hành khẽ lắc đầu, không học thức thật đáng sợ, hần quay sang nhìn hai tỷ muội kia.

- Ý của ta muốn nói là phải ưu tiên hai vị tiên tử này trước.

Liễu Chính vừa nghe hần nói liền gạt đầu sao đó ánh mắt khinh bỉ nhìn Lý Thiên Hành, tên này đúng là trọng sắc khinh bạn.

- Như vậy đa tạ Lý đạo hữu.

Tiểu Tuệ cầm lấy một que thịt bắt đầu ăn dù sao cũng là người khác mời không ăn chính là bất lịch sự, tiểu Hà sao buổi nói chuyện lúc sáng cùng với hần cũng không đề phòng như lúc trước cũng cầm lấy một que.

Từ Thành nhìn hai nàng ăn mấy que thịt hần đã bỏ độc khước miệng khẽ cong lên sao đó tìm một que không độc để ăn, hai người Trương Tam, Liễu Chính đang tính động thủ lại bị Lý Thiên Hành cắt ngang.

- Tam ca còn bao lâu nữa chúng ta mới đến Vọng thành.

- Nếu không có chuyện gì xảy ra thì ba ngày nữa chúng ta sẽ đến Vọng thành.

Lý Thiên Hành khẽ gạt đầu hai tay cầm lấy hai que thịt, một đưa cho Trương Tam que còn lại đưa cho Liễu Chính.

- Tiểu đệ nghe nói Vọng thành không thua kém gì vương thành không biết có đúng không?

- Lý huynh đệ người chưa đến vương thành nên không biết thôi, người ở đó tùy tiện tìm một người cũng có thể là trúc cơ cảnh thậm chí may mắn có thể gặp được kim đan cảnh, Vọng thành dù lớn nhưng lại không cùng đẳng cấp với vương thành.

- Nếu có cơ hội ta nhất định đến vương thành một chuyến.

- Đáng tiếc là người không có cơ hội.

Từ Thành nhìn Lý Thiên Thành trên mặt hiện lên nụ cười chế nhạo.

- Loại vô danh tiểu tốt như người mà cũng muốn bước chân vào Vương thành sao?

Mọi người nghe những lời này sắc mặt khẽ biến.

- Không biết lời này của Từ huynh là có ý gì?

- Ý của ta là các người sẽ không có cơ hội bước vào Vương thành, nhất là loại tiểu nhân như người.

- Từ huynh lời này của người hình như hơi quá đáng.

- Quá đáng thì sao? các người có thể làm gì được ta ha ha...

- Ngươi...

Lý Thiên Hành sắc mặt đại biến.

- Tại sao ta không dùng được linh lực.

Mọi người nghe hắn nói cũng biến sắc liền vận linh lực kiểm tra.

- Các người không cần phí công sức đã trúng tán linh phần của ta trong vòng một ngày các người đừng mơ đến việc sử dụng linh lực.

Từ Thành đứng lên trong tay hắn xuất hiện một thanh bảo kiếm chỉ thẳng vào người Trương Tam.

- Bắt đầu từ người.

- Khoan đã, tại sao người làm như vậy?

Từ Thành liếc nhìn Lý Thiên Hành thản nhiên trả lời.

- Không tại sao hết, chỉ trách các người xui xẻo.

Vừa nói xong liền hướng Trương Tam đâm tới, đột nhiên hắn cảm giác được nguy hiểm ập đến liền né sang một bên.

- ẦM...

Từ Thành bị trúng một đòn nằm đo đất, miệng phun ra một ngụm máu, ánh mắt kinh ngạc nhìn lại.

- Không... không thể, rõ ràng người đã trúng hóa linh phần, tại sao lại?

Tất cả mọi người cũng đều ngạc nhiên nhìn hắn, Lý Thiên Hành nhìn ánh mắt của mọi người khóe miệng khẽ cong lên đi đến trước mặt của Từ Thành.

- Nếu người đã thành tâm muốn biết, lão tử sẽ sẵn sàng trả lời, tại vì ta không bị trúng độc, tiểu thủ đoạn của người sớm đã bị lão tử vạch trần từ khi người tiến đến nướng thịt giúp ta.

- Lúc đó chính người đã kêu ta, không phải sao?

Lý Thiên Hành khẽ nhún mày hình như đúng là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Vọng thành

- Lão tử kêu cái gì thì người làm cái đó sao? Ngu xuẩn.

Lý Thiên Hành tiến tới một chân giẫm lên ngực Từ Thành.

- Nói, tại sao người lại hạ độc chúng ta?

- Người muốn biết sao? Vậy thì đi theo ta, ta sẽ nói cho người biết.

Từ Thành vừa nói xong trong miệng hắn trào ra tia máu đen, sinh cơ dần biến mất, Lý Thiên Hành tiến tới lục soát người hắn chỉ thu được một bình dược liệu cùng một túi trữ vật, bên trong chỉ có vài viên hạ phẩm linh thạch.

- Là hàng thập phẩm sao? Đúng là xuôi xẻo.

Lý Thiên Hành lấy ra một bình dược liệu giúp mọi người giải độc, trong lúc hắn nướng thịt đã lén lấy mê hồn tán rắc lên mấy que thịt nên chỉ có một mình Từ Thành bị trúng hóa linh phần.

- Tiểu Lý đa tạ đệ nếu không có đệ mạng của lão tam ta đã bị tên tiểu nhân kia lấy mất.

- Đây là chuyện nhỏ, một công dân gương mẫu như đệ nên làm mà.

Liễu Chính nhìn Từ Thành nằm phía trước thở phào một hơi, mém chút là mất cái mạng nhỏ.

- Lý huynh đệ lần này thật sự phải đa tạ người sao này cần gì cứ nói một tiếng với ta.

- Lý đạo hữu đa tạ ơn cứu mạng của người.

Lý Thiên Hành trực tiếp bỏ qua Liễu Chính hướng hai tỷ muội mỉm cười.

- Hai vị tiên tử không cần khách sáo vì hai vị cho dù lên núi đao, xuống biển lửa ta cũng không sợ.

Hai nàng nghe hắn nói sắc mặt thoáng đỏ lên.

- Đúng rồi Lý huynh đệ có biết vì sao tên này lại hạ độc chúng ta không?

Lý Thiên Hành đang cảm giác lâng lâng thì bị cắt đứt ánh mắt hình viên đạn nhìn sang Liễu Chính.

- Làm sao ta biết được, chỉ là trong lúc vô tình ta gặp được hắn cùng đồng bọn đang trao đổi.

Lý Thiên Hành bắt đầu kể lại toàn bộ sự việc hắn nghe lén được, tất nhiên phải thêm vào một chút mắm muối, hai nữ tử nghe được sắc mặt khẽ biến.

- Tỷ tỷ có khi nào bọn chúng theo dõi chúng ta hay không?

- Không ổn.

Tiểu Hà nghe muội muội nói sắc mặt đại biến, trên tay nàng xuất hiện một viên cầu màu hồng sao đỏ ném lên trời.

- BÙM...

Viên cầu hồng nổ ra hàng loạt tia sáng bắn đi bốn phía làm Lý Thiên Hành nhìn đến lác mắt.

- Thì ra pháo bông còn có thể chơi như vậy?

Sao khi mấy tia sáng biến mất trên tay tiểu Hà lại xuất hiện một con vật giống như ong chúa, con ong vừa xuất hiện liền nhắm một hướng bay đi.

- Đi.

Hai tỷ muội tiểu Hà lập tức đuổi theo con ong, Lý Thiên Hành suy nghĩ một chút liền bám theo.

- Tam ca bây giờ phải làm sao?

- Đuổi theo.

Con ong bay xuyên qua khu rừng được vài chục dặm sao đó dừng lại, hai tỷ muội tiểu Hà nhìn cảnh tượng trước mắt liền sững lại, trước mặt hai nàng là một mảnh hỗn độn như chiến trường, trên mặt đất nằm vài chục xác người, không ai sống sót.

- Công chúa.

Tiểu Tuệ hô lên một tiếng chạy về phía trước, tiểu Hà nhìn xác người nằm la liệt trước mặt hướng tiểu Tuệ chạy đến.

- Tiểu Tuệ chúng ta mau về thông báo chuyện này cho tiểu thư.

- Nhưng mà công chúa...

- Tỷ nghĩ chuyện này không đơn giản nên mau chóng bẩm báo cho tiểu thư biết.

- Ân.

Lý Thiên Hành vừa đến nơi thì hai nàng đã rời đi, ánh mắt hắn nhìn một đống phế tích trước mặt trong đầu kêu lên ong ong, toàn bộ thức ăn bên trong như muốn ủa ra ngoài.

- Đây là...

Đột nhiên hắn xong thẳng vào đám tử thi ánh mắt tìm kiếm xung quanh.

- Tiểu Tứ, tiểu Tứ...

Hắn nhận ra đây chính là những người đầu tiên hắn gặp khi đến đại lục này, hắn tìm một vòng xung quanh cuối cùng cũng tìm được tiểu Tứ.

- Tiểu Tứ...

Lý Thiên Hành nhìn thi thể tiểu Tứ nằm trước mặt, trong lòng không rõ cảm xúc, chỉ vài ngày trước mọi người vẫn đi cùng nhau bây giờ chỉ còn lại mình hắn.

- Tiểu Lý người không sao chứ?

Trương Tam, Liễu Chính vừa đến nơi nhìn tình cảnh trước mắt chỉ thoáng kinh ngạc sao đó chạy tới chỗ của Lý Thiên Hành.

- Tam ca ở đây có độc, là hóa linh phần huynh hãy cẩn thận.

Liễu Chính đi một bên lên tiếng nhắc nhở.

- Ta biết.

Trương Tam gật đầu quay sang nhìn Lý Thiên Hành.

- Tiểu Lý họ là người thân của đệ sao?

Lý Thiên Hành lắc đầu.

- Tam ca huynh giúp đệ một chuyện được không? Giúp đệ chôn cất bọn họ.

- Được.

Trương Tam sử dụng linh lực đào một cái hố lớn trên mặt đất, Liễu Chính cùng Lý Thiên Hành mang thi thể bọn họ bỏ vào.

- Tiểu Tử, lão tử cả đời đào mộ người khác, hôm nay phá lệ làm cho tiểu tử người một cái mộ người cũng nên thấy may mắn.

Lý Thiên Hành để lại mấy con gà quay trước mộ sao đó rời đi.

- Tiểu Lý người muốn đi đâu?

- Tam ca không phải chúng ta còn chưa hoàn thành nhiệm vụ sao? Tất nhiên là phải đi bắt lang vương.

Liễu Chính nhìn hai người đi phía trước đột nhiên kêu lên.

- Tam ca chúng ta không đợi hai nữ tử kia sao?

Trương Tam lắc đầu.

- Ta nghĩ hai nàng vốn dĩ không phải đi bắt lang vương mà đang chấp hành một nhiệm vụ nào đó.

- Bây giờ chỉ còn 3 người chúng ta làm sao hoàn thành nhiệm vụ? hay là chúng ta chọn một nhiệm vụ khác đi.

- Được, đi đến Vọng thành chúng ta sẽ đổi nhiệm vụ.

Đoàn người Lý Thiên Hành đi được hai ngày đường liền tiến vào vọng thành, nhìn thành trì to lớn trước mặt Lý Thiên Hành hít sâu một hơi.

- Tam ca, Liễu huynh đệ, hai người có chắc đây là Vọng thành, không phải Vương thành?

- Tất nhiên, tiểu Lý không lẽ tiểu tử người không nhìn thấy hai chữ Vọng thành hay sao?

Lý Thiên Hành ngẩn đầu căn mắt ra nhìn cuối cùng cũng thấy được hai chữ Vọng thành trên hán cả trăm trượng.

- Ta kháo, các người ghi cao như vậy để làm gì? Cho chim xem chắc.

Lý Thiên Hành vừa tiến vào bên trong liền bị cảnh tượng trước mắt làm cho choáng ngợp, mấy ngàn tòa nhà trước mắt cao đến biến thái, hơn nữa đều được làm bằng gỗ còn có thể tỏa ra linh khí, trên cao mây trắng lờ lờ còn có mấy con gì đang bay qua bay lại.

- Tam ca đó là thứ gì vậy?

Trương Tam nhìn theo hướng Lý Thiên Hành chỉ liền nhìn thấy sâu bên trong tầng mây trắng ẩn hiện vài lâu đài.

- Đó chính là tiên phủ của Hải Hà tiên môn.

Lý Thiên Hành nhìn tiên phủ trước mắt khẽ nhíu mày, nếu như mấy tên cường giả trên đại lục cũng làm mộ kiểu này làm sao hấn đào?

- Tránh ra, tránh ra...

Đang lúc hấn còn đang suy nghĩ một con ngựa trắng đột nhiên lao đến.

- Tiểu Lý cẩn thận.

Trương Tam nhìn hấn vẫn ngây người vội tóm cổ kéo đi.

- Ui... Tam ca huynh nhẹ tay chút.

Lý Thiên Hành lúc này mới hoàn hồn trở lại.

- Lúc này là con gì vậy?

Trương Tam, Liễu Chính nghe Lý Thiên Hành nói ánh mắt nhìn hấn như nhìn một sinh vật lạ.

- Tiểu Lý ngay cả khoái mã hành vân tiểu tử người cùng không biết?

- Làm sao lão tử biết được ngay cả nó là gia súc hay gia cầm ta còn chẳng phân biệt được, không phải chỉ dùng để cưỡi sao?

Lý Thiên Hành nhớ lại con vật lúc này hình dáng giống ngựa, mỏ chim, đầu có một sừng, lưng có hai cánh, đuôi giống phượng hoàng rõ ràng là chim không ra chim thú không ra thú.

- Tiểu Lý đó là do người không biết, khoái mã hành vân ngoài việc ngày đi ngàn dặm còn có thể phi hành trên không, giúp chủ nhân công kích đối thủ, một con khoái mã hành vân ít nhất cũng hơn vạn viên trung phẩm linh thạch.

- Nhiều như vậy?

- Tất nhiên, người không thấy cưỡi lên chúng rất oai hay sao?

- Theo đệ thấy nó chỉ là một loài tạp giao mà thôi, ít nhất là bốn loại yêu thú cùng giao phối một lúc.

Liễu Chính thấy hai người say mê nói chuyện liền chen ngang.

- Tam ca không còn sớm nữa chúng ta phải đi tìm chỗ nghỉ chân thôi.

Liễu Chính từng đến đây nên nhận trách nhiệm dẫn đường hấn đi một vòng trong Vọng thành cuối cùng cũng tìm được một chỗ vắng người.

- Liễu huynh đệ đây là chỗ người nói sao?

Lý Thiên Hành nhìn khách điểm trước mặt tuy khá sang trọng nhưng nếu so với mấy tòa nhà trong thành thì có thể xem nơi đây chính là khu ổ chuột.

- Tiểu Lý đây đã là chỗ tốt nhất rồi.

Ba người vừa bước vào bên trong Lý Thiên Hành liền cảm thấy thần thư trong cơ thể truyền đến rung động, hai mắt hấn sáng lên.

- Không lẽ ở đây có bảo vật, không đúng nếu có bảo vật thì vị huynh đệ từ sắc bên trong phải có phản ứng mới đúng.

- Tiểu Lý có chuyện gì sao?

Trương Tam thấy hấn đột nhiên dừng lại liền hỏi.

- À, không có gì chỉ là hơi đói một chút.

- Vậy chúng ta gọi thức ăn trước.

Ba người chọn một chỗ ngồi xuống, Lý Thiên Hành liếc mắt nhìn xung quanh ánh mắt của hấn cuối cùng rơi trên người một nam tử, lúc này từ khi bên trong người hấn cũng có chút dao động.

- Là hấn.

Nam tử đang nói chuyện cùng đồng bọn đột nhiên quay đầu nhìn sang chỗ ba người Lý Thiên Hành khẽ nhíu mày.

- Khách quan người muốn dùng gì?

Đang lúc Lý Thiên Hành không biết làm sao thì tiểu nhị tiến đến, ánh mắt hấn đảo một vòng nói.

- Tiểu nhị người có biết từ đây đến Vương thành còn bao lâu không?

- Từ Vọng thành đi đến Vương thành nếu kỵ mã chỉ mất 5 ngày đường, khách quan người muốn đến Vương thành để khảo thí sao?

Lý Thiên Hành vừa nghe tên tiểu nhị hỏi liền cảm thấy tên tiểu nhị thật đáng yêu, đúng là hiểu ý lão tử.

- Đúng vậy, ta cùng hai vị đại ca của ta định đến Vương thành để tham gia khảo thí vì đây là lần đầu tiên nên vẫn còn chưa quen.
- Khách quan yên tâm hoàng gia học viện khảo thí còn hơn nữa tháng mới bắt đầu các vị nhất định sẽ đến kịp.
- Đa tạ.

Lý Thiên Hành lúc này mới cảm giác được tử sắc linh khí trong cơ thể đã ổn định trở lại liền thở phào một hơi, ánh mắt hắn khẽ liếc sang tên nam tử kia thấy hắn đang cùng đồng bọn tiếp tục nói chuyện mới yên tâm.

Trương Tam, Liễu Chính nhìn thấy hành động khác thường của hắn cũng không nói gì vẫn tiếp tục dùng bữa.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Trúc cơ

Ba người ăn xong liền thuê một căn phòng nghỉ ngơi, vừa vào bên trong Trương Tam nhìn sang Lý Thiên Hành.

- Tiểu Lý có chuyện gì sao?

Lý Thiên Hành nhìn hai người do dự một lúc mới lên tiếng.

- Tam ca, Liễu Chính huynh đệ không giấu gì hai người, lúc này đệ gặp được tên đồng bọn của Từ Thành.

Hai người nghe hắn nói liền biến sắc, Liễu Chính đánh mắt sang Trương Tam.

- Tam ca hay là bây giờ chúng ta đổi chỗ, sáng mai rời khỏi Vọng thành.

Trương Tam khẽ gật đầu.

- Được, quyết định như vậy.
- Tam ca đệ muốn trả thù cho tiểu Tứ.

Trương Tam nghe Lý Thiên Hành nói liền lắc đầu.

- Không được đối thủ có nhiều người như vậy, tu vi lại không thua kém chúng ta, việc này quá nguy hiểm.

Lý Thiên Hành nghe Trương Tam nói khẽ gật đầu, hắn thật sự không phải đối thủ của bọn chúng với lại bên trong Vọng thành không cho phép đánh nhau.

- Lý huynh đệ người nghe theo Tam ca đi sao này trả thù bọn chúng cũng không muộn, nơi đây là Vọng thành nếu người giết bọn chúng cũng sẽ bị thành vệ truy sát.
- Tiểu Lý, hắn nói đúng tiểu tử người đừng làm chuyện dại dột, sáng mai chúng ta sẽ rời khỏi thành.
- Đệ biết.

Lý Thiên Hành gật đầu sao đó bước ra ngoài.

- Tiểu Lý người định đi đâu?
- Tam ca yên tâm đệ sẽ không đi tìm bọn chúng.

Hắn nói xong liền rời khỏi căn phòng, bên trong Trương Tam, Liễu Chính nhìn nhau sao đó đều lắc đầu.

Lý Thiên Hành rời khỏi khách điểm trong lòng vẫn không buồn được.

- Nếu tu vi của lão tử cao hơn bọn chúng nhất định sẽ đập cho bọn chúng một trận.

Hắn đột nhiên ngẩn đầu bước nhanh ra khỏi khách điểm, đi một vòng bên trong Vọng Thành cuối cùng cũng tìm được nơi cần đến, Lý Thiên Hành nhìn tấm bảng trước mặt khóe miệng khẽ cong lên.

- Vạn Bảo các.

Hắn vừa tiếng vào bên trong tử sắc linh khí trong cơ thể liền bạo động giống như cá gặp nước, nắng hạn gặp mưa rào, tào tháo gặp quan vũ...

- Tử sắc đại ca không cần vội nhất định có cơ hội cho huynh thể hiện.

Lý Thiên Hành đảo mắt nhìn xung quanh một vòng, nhìn từng món bảo vật trước mặt tay hắn cảm thấy ngửa ngái khó chịu, hắn vừa đi vừa ngắm, ánh mắt đột nhiên ngừng lại, trong mắt bắn ra ánh sáng xuyên thấu mãnh liệt.

- D cup, không E cup, cũng không phải chắc chắn là F cup.

Lý Thiên Hành biết trên đại lục này vẫn chưa có công nghệ thẩm mỹ, hai trái dưa hấu trước mặt hắn chắc chắn là hàng thật giá thật.

- Chật chịt, to như vậy mà vẫn đi được chắc chắn là dùng thân pháp địa cấp trở lên.

Trong lúc hắn đang tập trung vào nữ nhân trước mặt bên trong đầu hắn thần thư đột nhiên hiện lên vài chữ.

- Kim đan hậu kì.

Lý Thiên Hành vừa nhìn thấy dứt khoát chọn một tiêu khác, sao hơn một canh giờ tìm kiếm cuối cùng hắn cũng tới được đồ thạch phượng, hắn nhìn sơ qua một vòng cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người lão già cắt đá, hai mắt hiệp thành một đường.

- Thế quái nào đi đâu cũng gặp mấy lão hồ li này nhỉ, đúng là xui xẻo.

Hắn tiến đến thạch bàn khẽ vận công pháp dùng tử sắc linh khí bắt đầu cảm nhận, đồ thạch ở đây khối rẻ nhất cũng là 100 hạ phẩm linh thạch khối đắt nhất lên đến 100 thượng phẩm linh thạch, sao khi dò xét xong hắn lấy 5 khối đồ thạch đi đến chỗ lão già.

- Vị khách quan này người muốn cắt tất cả 5 khối sao?

- Không sai.

Lão già nhìn qua 5 khối đồ thạch mỉm cười nói.

- 5 khối đồ thạch này tổng cộng 700 hạ phẩm linh thạch.

Lý Thiên Hành nghe lão nói xong liền xuất ra 700 viên hạ phẩm linh thạch đặt trên bàn, lão nhân nhìn thấy liền gạt đầu sao đó bắt đầu cắt. Khối thứ nhất bên trong không có gì, lão tiếp tục cắt sang khối thứ hai một tia sáng màu xanh lục hiện ra, lúc này đã vài người tiến lại xem.

- Thượng phẩm linh thạch mọc thuộc tính, chúc mừng khách quan.

Vị lão già nói xong liền đưa viên linh thạch cho Lý Thiên Hành.

- Không cần ta muốn bán thứ này lại cho bảo các không biết có được không?

Lão già nghe hắn nói trên mặt liền hiện lên nụ cười phúc hậu.

- Tất nhiên, tất nhiên.

Mọi người xung quanh biết không có cơ hội liền đứng sang một bên tiếp tục chờ đợi thứ mình cần, lão già thu lấy khối linh thạch sao đó cắt ba khối còn lại kết quả đều trống không.

- Vị huynh đệ này viên thượng phẩm linh thạch của cậu bạn các sẽ dùng 3 vạn hạ phẩm linh thạch để trao đổi, không biết có được không?

Mọi người nghe lão nói xong liền ồ lên, Lý Thiên Hành mỉm cười, thầm nghĩ đúng là lão cáo già.

- Được, tiểu bối đồng ý.

Hắn nhìn nụ cười đắc ý trên mặt lão già lại bồi thêm một câu.

- Tiểu bối có một vị đạo lữ hiện đang học tập việc cắt đồ thạch không biết tiền bối có thể giúp tiểu bối một chút được không?

Lão già vừa nghe hắn nói nụ cười trên mặt sượng lại.

- Vị tiểu huynh đệ này nếu như đạo lữ của người vẫn đang học cắt đồ thạch ta khuyên người nên đến phân nhánh ở thị trấn để mua tránh để nuôi tiếc.

- Đa tạ tiền bối quan tâm chỉ cần năng có thể hoàn thành tâm nguyện, linh thạch không phải là vấn đề.

Lão già nghe hắn nói như vậy cũng không ngăn cản.

- Thôi được người cứ lựa chọn ta sẽ bán linh thạch với giá nguyên cho người.

Khuôn mặt lão già ra vẻ miễn cưỡng nhưng trong lòng thâm đắc ý dù sao lão cũng vừa mới chiếm được một món hời.

- Đa tạ tiền bối thành toàn.

Lý Thiên Thành quyết định xuống xác, hắn lấy 17 khối đồ thạch tổn gần 1 vạn hạ phẩm linh thạch, sao khi rời khỏi vạn bảo các hắn đi tới vạn được các mua lấy một số được liệu sao đó quay trở lại khách điểm, hắn vừa trở lại thì nhìn thấy Trương Tam, Liễu Chính đang đứng trước cửa.

- Tam ca, Liễu huynh.

- Tiểu Lý đệ không sao chứ.

Hai người vừa nhìn thấy Lý Thiên Hành liền tiến lại kiểm tra.

- Tam ca yên tâm, đệ đã hứa với huynh chắc chắn sẽ thực hiện.

Lý Thiên Hành nói xong liền tiến vào bên trong phòng của mình.

- Tam ca đệ thấy chúng ta nên đưa tiểu Lý đi sớm, đợi khi đến Vương thành tìm nhiệm vụ mới cũng không muộn.

- Được, quyết định như vậy.

Lý Thiên Hành vừa quay về phòng liền đóng chặt cửa, bên ngoài treo bảng không phận miễn vào, hắn lấy ra toàn bộ khối đồ thạch bắt đầu cắt, khối đầu tiên cũng là khối rẻ nhất tuy nhiên hắn vẫn tốn 150 viên hạ phẩm linh thạch.

- Từ sắc huynh đệ hi vọng người đừng hờ ta.

Đúng như dự liệu bên trong là một viên thượng phẩm linh thạch vô thuộc tính, Lý Thiên Hành thờ phào một hơi xem như lấy lại được vốn, hắn bắt đầu cắt mấy khối tiếp theo lần này Lý Thiên Hành chủ yếu dò tìm linh thạch nên 10 khối đầu hắn cắt ra đều là thượng phẩm linh thạch trong đó có hai viên lam châu, hai viên kim châu, một viên lục châu, hắn cắt xong 10 khối đồ thạch linh khí trong cơ thể hao hụt phân nửa nhưng sắc mặt lại vô cùng hưng phấn.

- 10 viên thượng phẩm linh thạch nếu tính theo giá thị trường thì cũng đủ bao vài trăm em bên trong hồng lâu mộng hắc hắc...

Lý Thiên Hành ngừng việc cắt đồ thạch hắn bắt đầu vận công để trùng kích trúc cơ kỳ, từ sắc linh khí bên trong cơ thể thoát ra ngoài bắt đầu thôn phệ từng viên linh thạch, sao khi thôn phệ 10 viên liền tiến vào cơ thể hắn, Lý Thiên Hành cảm giác bên trong cơ thể có thứ gì đó đang dâng trào giống như sắp bùng phát hắn lập tức vận công pháp áp chế, cơ thể hắn liên tục xảy ra biến dạng lúc teo nhỏ, lúc phình to đứng gần có thể nghe thấy tiếng xương khớp vỡ ra, sắc mặt hắn méo mó, trên đầu xuất hiện từng giọt mồ hôi.

Bên trong cơ thể Lý Thiên Hành từng tia linh khí mỏng manh tụ lại một chỗ sao đó bị từ sắc linh khí thôn phệ, sao khi thôn phệ toàn bộ linh khí, từ sắc linh khí cuộn tròn lại một khối sao đó tan ra hòa vào thân thể của hắn chỉ còn lại một tia nhỏ ở đan điền.

Lý Thiên Hành mở mắt thờ ra một hơi cuối cùng cũng tiến vào trúc cơ bây giờ tu vi của hắn đã là trúc cơ trung kỳ.

- 10 viên thượng phẩm linh thạch chỉ có thể leo lên được trúc cơ trung kỳ, không biết lão tử nên gọi là thiên tài hay là phế vật đây?

Lý Thiên Hành vận công pháp cũng cố cảnh giới của mình sao đó hắn bắt đầu câu thông với thần đồ, từ sắc linh khí bao quanh cơ thể hắn sao đó toàn bộ biến mất, căn phòng trở nên trống không như từng có ai ở đây.

Lý Thiên Hành mở mắt ra phát hiện mình đang ở trên một bình nguyên, trước mặt hắn là một đồng cỏ vô tận, ở đây linh khí nhiều hơn bên ngoài gấp mấy chục lần, hắn vừa muốn di chuyển, một cỗ áp lực bá đạo truyền đến, Lý Thiên Hành cắn răng chịu đựng nhưng chỉ bước được hai bước liền bị tổng ra khỏi thần đồ trở lại bên trong căn phòng.

- Hừ thật là lợi hại.

Lý Thiên Hành lần nữa câu thông với thần đồ lần này nơi hắn vẫn xuất hiện ở trên một cánh đồng cỏ vô tận, hắn không di chuyển mà ngồi xuống tu luyện, linh khí bên trong thiên địa vừa mới tiến vào cơ thể hắn lập tức một cỗ uy áp áp đến Lý Thiên Hành chỉ kịp há miệng ngáp một hơi sao đó bị thần đồ đá ra ngoài, hắn xuất hiện trở lại bên trong căn phòng bắt đầu luyện hóa cỗ linh khí bên trong cơ thể, một lúc sao Lý Thiên Hành mở mắt ra trên gương mặt tràn đầy hưng phấn.

- Không ngờ linh khí bên trong thần đồ lại tinh thuần như vậy còn ngon hơn là linh thạch thượng phẩm.

Hắn chỉ hấp thu một hơi lại bằng hân tu luyện nửa tháng trời, Lý Thiên Hành nhìn ra bên ngoài cửa sổ sắc trời dần tối đi, hắn thu mấy khối đồ thạch vào bên trong giới chỉ sao đó lấy từ bên trong túi trữ vật ra vài loại linh dược bắt đầu luyện chế, hắn tìm được bên trong thần thư vài loại dược liệu hữu ích như truy tung phân người trúng phải chỉ cần không rời khỏi ngàn dặm có thể dễ dàng tìm ra được, tàn ảnh phân che dấu khi tức bản thân chỉ cần không đụng phải kim đan cảnh sẽ không bị phát hiện.

Lý Thiên Hành vận chân khí trên tay xuất hiện một luồng chân hỏa luyện chế được liệu phải mất nửa canh giờ hắn mới có thể hoàn toàn luyện xong.

- Lần này xem lão tử chơi chết các người.

Hắn vừa bước ra khỏi phòng liền đụng phải hai ông thần giữ cửa.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Rời vọng thành

- Tam ca, Liễu chính huynh sao hai người lại ở đây?

- Tiểu Lý chúng ta đến gọi đệ đi ăn.

- Không cần, đệ đã ăn rồi hai huynh cứ tự nhiên.

Hai người nghe hắn nói cũng không miễn cưỡng.

- Vậy được rồi đệ có muốn ăn gì không? để ta lấy giúp cho?

- Tam ca kêu tên tiểu nhị lên đây để đệ dặn dò là được.

Lý Thiên Hành nói xong liền trở lại trong phòng, một lát sao tiểu nhị liền tiến vào.

- Không biết khách quan có gì cần dặn?

- Lúc trưa ta thấy phía sau khách điểm có vài con ngựa không biết bán quán có bán hay không?

- Khách quan hiểu lầm đó không phải là ngựa của bán quán mà là ngựa của mấy vị khách lúc trưa tới đây.

- Thật sao?

Tiểu nhị thấy vẻ mặt nghi ngờ của Lý Thiên Hành liền giải thích thêm.

- Đúng là như vậy bọn họ còn mang theo mấy bao hàng hóa hiện đang để trong kho.

Lý Thiên Hành khẽ gật đầu.

- Như vậy là ta đã hiểu lầm bán quán.

Hắn từ bên trong túi trữ vật lấy ra hai viên linh thạch hạ phẩm.

- Thứ này xem như tạ lỗi đi.

Tiểu nhị vừa thấy linh thạch hai mắt sáng lên liền tiến lên tiếp nhận, Lý Thiên Hành đột nhiên tiến tới trong tay xuất hiện một làn khói trắng bắn thẳng vào mặt đối phương, tên tiểu nhị chưa kịp phản ứng đã lăn đùng ra đất.

- Hừ, muốn lấy linh thạch của lão tử? còn khuya.

Khói trắng này chính là mê hồn tán sao khi hắn tiến vào trúc cơ đã cải tiến, dưới kim đan kì chỉ cần trúng liền lăn đất.

Lý Thiên Hành lột lấy bộ y phục của tiểu nhị mặc vào, hắn vừa ra đến cửa phòng liền nhìn thấy Liễu Chính đang đứng ở cầu thang, hắn cuối đầu đi ra phía sau của khách điểm, nhìn thấy mấy con ngựa đang ăn cỏ khỏe miệng khẽ cong lên, Lý Thiên Hành rải một ít mê hồn phấn vào bên trong thức ăn của bọn ngựa sao đó hướng nhà kho chạy đến.

- Đứng lại, nếu không muốn chết thì cút ngay.

Lý Thiên Hành vừa đi đến nhà kho thì bị hai người canh cửa chặn lại.

- Khách quan, chủ quán kêu tiểu nhân đến tìm ngài, không biết vì sao mấy con ngựa của ngài đột nhiên lăn đùng ra xỉu.

Hai người nghe hắn nói liền nhú mảy.

- Thật sao? nếu người dám lừa gạt, ta lập tức giết chết người.

Lý Thiên Hành hoảng sợ lùi lại vài bước.

- Hai vị đại nhân tha mạng, tiểu nhân nói là sự thật có bảy ngựa ngoài chuồng làm thịt à không làm chứng.

- Người đi kiểm tra xem.

Lý Thiên Hành nhìn một tên đi khỏi khoe miệng khê cong lên.

- Vị đại nhân này không biết có muốn dùng gì hay không để tiểu nhân chuẩn bị?

- Không... người...

Tên canh cửa chỉ kịp nói hai chữ liền hôn mê bất tỉnh lăn đùng ra đất.

- Ngu xuẩn.

Lý Thiên Hành mở cửa nhà kho sao đó lôi xác tên nam tử vào bên trong, hắn nhìn đóng hàng hóa trước mặt trên tay xuất hiện một ngọn lửa nếu hắn đoán không lầm thì bọn người kia vì cướp số hàng này nên mới ra tay độc ác như vậy.

- Tiểu tử, ta sẽ đưa những thứ này xuống cùng người sao này có cơ hội sẽ tổng luôn cả bọn kia.

Lý Thiên Hành vừa động bên trong đầu thần thư đột nhiên hiện lên bốn chữ hù hắn đổ mồ hôi hột.

- Trúc cơ sơ kì, đóng hàng này cũng biết tu luyện sao?

Hắn đi tới cẩn thận kiểm tra, khi hắn mở nắp ra liền nhìn thấy một nữ tử, Lý Thiên Hành chợt nhớ lại trong đoàn người lúc trước có hai nữ nhân nhưng ở hiện trường chỉ có thi thể của một người.

- Không lẽ nàng là nữ nhân trong kiện?

Lý Thiên Hành nhìn nữ tử bên trong chiếc thùng quần áo lộn xộn, đầu tóc rối bời như tổ quạ che đi mất khuôn mặt, trên người vẫn còn vài vết thương, hơi thở vô cùng mỏng manh.

- Không biết có đẹp không nữa?

Hắn không thể nhìn thấy toàn bộ thân hình nên không dám chắc, lỡ như cứu nhầm xú nữ đến lúc đó nàng nhìn thấy nhan sắc chim sa cá lặn của hắn rồi sống chết đòi lấy thân báo đáp thì sao?(ạ ạ)

Trong lúc hắn còn đang suy nghĩ thì tên kia đã trở lại.

- Chết tiệt không ngờ mấy con ngựa lại giờ chúng ngay lúc này.

Nam tử đi tới căn phòng chỉ nhìn thấy Lý Thiên Hành liền nhú mày hắn vừa mở miệng liền bị cướp lời.

- Đại nhân người đã trở lại, lúc này vị đại nhân kia nói tiểu nhân ở đây trông chừng đến khi ngài trở lại mới được rời khỏi.

- Tên kia đi đâu?

- Có một vị đại nhân khác đến tìm, hai người nói cái gì đó rồi cùng nhau rời đi.

- Được rồi người có thể rút.

Lý Thiên Hành khê cuối người xuống tiến gần lại nam tử.

- Vị đại nhân này không biết người có muốn dùng gì không? để tiểu nhân đi chuẩn bị.

- Không... người...

- Ngu ngốc.

Lý Thiên Hành kéo nam tử vào bên trong phòng, sao đó thu nữ tử vào không gian giới chỉ mang đi, lúc về đến căn phòng hắn mới thở dài một hơi. Hắn đòi lại bộ y phục sao đó đưa nữ tử từ bên trong giới chỉ đặt lên giường.

- Hi vọng không đến nỗi nào.

Hắn bước lại gần nữ tử, khẽ vén mái tóc rối bời làm xuất hiện một gương mặt tái nhợt, ngũ quan tinh xảo kết hợp hoàn mỹ với nhau, đáng lẽ phải là một mỹ nữ họa quốc ương dân nhưng lại bị màu trắng bệch trên khuôn mặt che đi hết. Lý Thiên Hành sao một hồi sững sờ liền bắt đầu kiểm tra thương tích trên người nàng.

- Nên bắt đầu từ đâu đây vòng 1, vòng 2 hay vòng 3 trước?

Theo như sự quan sát tỉ mỉ của hắn những vết thương trên người của nàng chủ yếu là ngoại thương không có gì đáng ngại, tại sao nhìn nàng lại giống như đang hấp hối thế này?

- Không lẽ là do mất máu quá nhiều? nhất định là như vậy.

Đột nhiên Lý Thiên Hành hai mắt sáng lên, hắn dùng thần thư quét một lượt qua người nữ tử, trên mảnh kim sắc liền xuất hiện vài chữ.

- Ta kháo, thứ này còn trâu bò hơn cả google.

Hắn nhìn sơ qua thần thư, bên trên viết nữ nhân này bị mắc một loại bệnh gọi là huyết mục phải thường xuyên dùng linh dược để bồi bổ cơ thể sản sinh máu huyết nếu không sẽ bị thiếu máu mà chết đi muốn trị căn bệnh này cần phải có tứ phẩm đan được huyết linh đan.

- Lão tử đúng là thiên tài, bệnh khó như vậy mà lão tử vẫn đoán trúng.

Lý Thiên Hành nhìn nữ nhân trước mặt bắt đầu thờ dài, tứ phẩm đan được muốn luyện chế không phải chuyện dễ ợt nhất phải là luyện được sư tứ phẩm mà địa vị của mấy người này ở vương quốc có thể sánh ngang với quốc vương, hắn lấy gì để đi cầu người khác đây?

- Thần thư, không có cách nào áp chế được căn bệnh này sao?

Hai mắt hắn tràn đầy hi vọng nhìn vào mảnh kim quang kia sao đó lại thất vọng tràn trề, bên trên thần thư đúng là có vài chữ nhưng không phải là hai chữ SONG TU mà hắn muốn, để áp chế loại bệnh này cách đơn giản nhất là dùng linh dược bổ máu giống như góc huyết linh chi lúc trước của hắn, cách thứ hai chính là dùng ích huyết đan nhị phẩm đan dược.

- Vì tương lai của con cháu sao này lão tử đành phải học luyện đan vậy.

Lý Thiên Hành dựa theo thần thư bắt đầu chữa trị ngoại thương cho nữ tử, hắn bản tính vốn không phải ăn chay thanh thoát chiếm tiện nghi là điều không thể tránh khỏi, sao khi chữa trị xong hắn đưa nàng vào bên trong giới chỉ sẵn tiện đưa luôn tên tiểu nhị vào bên trong, tất nhiên là phải cách chỗ nữ tử vài ngàn dặm, trước khi đưa vào bên trong hắn còn thưởng cho tên tiểu nhị vài nắm mê hồn tán để đảm bảo an toàn.

Sáng hôm sau ba người rời khỏi khách điểm, Lý Thiên Hành nhìn một đám người đang đứng trước cửa kiểm tra người ra vào khóe miệng khẽ cong lên.

- Muốn đấu với lão tử sao? tụi cưng còn non lắm.

Lý Thiên Hành vừa ra khỏi thành một đoạn đường liền mượn cớ tách rời Trương Tam, Liễu Chính, hắn đi đến một bụi rậm không người để giải quyết vấn đề, Lý Thiên Hành ném tên tiểu nhị vào góc cây, đúng như tính toán của hắn bọn người kia khi phát hiện nữ tử mất tích cũng không dám manh động, chỉ có thể đứng ở trước cửa khách điểm để kiểm tra nếu không phát hiện đối tượng khả nghi bọn chúng còn có thể cho rằng là kế hoạch của mình đã bị bại lộ hoặc người bên trong thành làm gì đó... Lý Thiên Hành đi lại đá vào người tên tiểu nhị vài cái.

- Này này, tiểu tử người chết chưa? nếu không tỉnh lại lão tử sẽ tiễn người đi thật đấy.

Tiểu nhị vừa nghe nói liền bật dậy quỳ trước quỳ trước mặt hắn.

- Đại nhân tha mạng, đại nhân tha mạng.

- Bỏ đại nhân cảnh cáo người không được nói chuyện ngày hôm nay cho bất kì người nào, có biết không?

- Biết... biết tiểu nhân sẽ không nói, đại nhân yên tâm.

Lý Thiên Hành bước tới trước mặt tên tiểu nhị uy áp trúc cơ cảnh trên người hắn tỏa ra, trên tay xuất hiện một luồng tử sắc linh khí, miệng liên tục lầm bầm.

- Ma ri a o za wa...

Bàn tay của hắn chụp lên đầu đối phương.

- Người biết đây là thứ gì không?

Lý Thiên Hành nhìn tên tiểu nhị lắc đầu trên mặt nở nụ cười đắc ý, lão tử không nói làm sao người biết.

- Đây là chó chú thuật trong truyền thuyết chỉ cần người tiết lộ bí mật hôm nay lập tức tinh tảo thân vong, kiệt sức mà chết.

Tên tiểu nhị nghe đến đây gương mặt tràn đầy hoảng sợ liên tục quỳ lại.

- Tiểu nhân sẽ không nói, tiểu nhân có thể xin thẻ.

- Thách người cũng không dám.

Lý Thiên Hành quay trở lại chỗ Trương Tam vẻ mặt tràn đầy hưng phấn.

- Tiểu Lý giải quyết xong rồi sao?

- Ân, tam ca bây giờ chúng ta đến Vương thành sao?

- Không sai bây giờ chúng ta đang ở bên ngoài thành nếu gặp phải bọn chúng thì vô cùng nguy hiểm tốt nhất là nhanh chóng đến Vương Thành.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Vương thành

Ba người tiếp tục cuộc hành trình, nếu không có sự cố giống như lần trước chỉ cần 10 ngày là có thể đi đến Vương thành, trong mấy ngày này hần liên tục ngắm nhìn chiếc giới chỉ trong tay, không gian bên trong phải nói là rộng đến mức thái quá thậm chí có thể sánh ngang với một vương quốc nhưng điều làm hần buồn bực chính là bên trong lại không có gì chỉ là một phiên thiên địa trống không.

Lý Thiên Hành dùng thần thức liên tục tìm kiếm cuối cùng cũng phát hiện vấn đề.

- Hắc hắc lão ca che giấu cũng thật sâu nếu không phải là lão tử chắc chắn trên đời này không ai tìm ra.

Khi hần đưa một tia từ sắc linh khí vào bên trong giới chỉ, không gian bên trong thoáng rung động, giữa thiên địa xuất hiện 3 tòa lâu đài vô cùng to lớn, Lý Thiên Hành đi đến trước lâu đài gương mặt tràn đầy hưng phấn.

- Sự phụ xem ra đồ nhi đã trách lầm người.

Bên ngoài ba tòa lâu đài đều được bao bọc bởi cấm chế, từ sắc hoang mang liên tục chớp động, Lý Thiên Hành đi đến phía trước lâu đài lớn nhất dùng từ sắc linh khí bao phủ toàn bộ cơ thể sao đó tiến vào bên trong.

- Bìnhhhhh...

Hần vừa chạm vào cấm chế liền bị đánh bật ngược lại văng xa đến trăm trượng sao đó lại lăn thêm mấy vòng trên đất, Lý Thiên Hành sắc mặt méo sệt hần cảm giác xương cốt toàn thân như muốn tan rã.

- Không thể nào, rõ ràng lão tử làm theo đúng tổ huấn mà, không lẽ còn phải khấu đầu quỳ lại?

Khi từ sắc linh khí tiến vào giới chỉ, trong đầu hần cũng hiện ra cách tiến vào lâu đài, Lý Thiên Hành thử lại lần nữa, hần đi đến phía trước lâu đài nhỏ nhất, từ sắc linh khí bao phủ lấy toàn thân miệng liên tục cầu khẩn.

- To ku da to ku da to ku da to ku da...

Từ sắc linh khí va vào cấm chế thân hình của hần khẽ rung lên tốc độ niệm kinh tăng đến chóng mặt, bên trên cấm chế xuất hiện một lỗ hổng Lý Thiên Hành vừa bước vào, cấm chế liền khôi phục bình thường, hần nhìn tòa lâu đài trước mặt cao gần trăm trượng chẳng khác gì một ngọn núi nhỏ bên trên ghi hai chữ Phàm các.

- Sao bọn này thích ghi chữ trên cao thế nhỉ?

Hần tiến vào bên trong lâu đài lập tức bị một luồng ngũ sắc hào quang đập vào, Lý Thiên Hành chậm rãi mở mắt trước mặt hần là một tòa cung điện vô cùng tráng lệ, tất cả mọi thứ bên trong đều lấp lánh làm hần nhìn qua cả mắt, đến một lúc sao hần mới lấy lại được bình tĩnh áp chế ham muốn tuột độ.

- Sự phụ lão tử yêu người mất.

Lý Thiên Hành đi tới giữa tòa cung điện nhìn một núi linh thạch phía trước ít nhất cũng đạt đến vài trăm vạn, mỗi viên đều lấp lánh tỏa ra linh khí đầy đủ màu sắc.

- Cực... cực... cực phẩm linh thạch, HA... HA... HA lão tử có một núi cực phẩm linh thạch.

Hần dùng thần thư dò xét qua hưng phấn cười như điên, sao khi cười được nửa canh giờ hần mới lấy lại được bình tĩnh tiếp tục quan sát xung quanh,

ngoại trừ đồng linh thạch to đựng kia ở đây cũng không thiếu kì trân dị bảo mỗi một món đều là vật hi hữu giá trị liên thành.

- Lão tử đào mộ cả đời cũng không bằng một góc nơi đây, cửu sắc liên hoa linh dược thất phẩm a nếu dùng để của gái không chừng có thể cưa được cả nữ vương, Phần thiên dị hỏa chí bảo luyện được tăng 50% khả năng thành đan, ngay cả bức tường cũng được xây dựng bằng huyền thiết tinh kim nguyên liệu luyện khí thiên cấp... chậc chậc không biết lão sư phụ kia có phải là đồng đạo của ta hay không nữa?

Lý Thiên Hành cảm thán một tiếng sao đó đi lên lầu, vừa bước lên đập vào mắt hắn là ba chũr tàn thư các, bên trong chất đầy sách ít nhất cũng khoảng trăm vạn, không chỉ có công pháp mà còn có cả những ghi chép về Phong Vân đại lục, bí tịch luyện đan...

- Đúng lúc lão tử đang thiếu một bộ vũ kĩ.

Hắn tiến đến kho vũ kĩ ánh mắt liếc qua một vòng liền dừng lại ở hàng trên cùng, toàn bộ vài trăm cuốn bên trên đều là thiên cấp công pháp, Lý Thiên Hành tìm một lúc cuối cùng cũng được một bộ ưng ý tên Phách thiên chương.

- Chọn quyển này vậy, tên nghe kêu như vậy chắc chắn không tồi.

Lý Thiên Hành vừa chạm vào, quyển công pháp lập tức biến thành tro bụi mấy trăm quyển xung quanh cũng biến mất giống như hiệu ứng domino, toàn bộ mấy trăm vạn quyển sách đều hóa thành tro bụi.

- Không phải chứ?

Lý Thiên Hành tròn tròn mắt hắn ngay lập tức chạy xuống lầu nhưng vừa ra đến cửa, tòa lâu đài đột nhiên rung lên sao đó hóa thành tro bụi, Lý Thiên Hành ngồi trên mặt đất nhìn một mảnh trống không trước mắt về mặt ngốc trệch.

- Vừa rồi là ảo giác sao?

Hắn quay sang nhìn hai lâu đài bên cạnh vẫn đang đứng sừng sững mới biết vừa rồi không phải là ảo giác.

- Không thể nào... tại sao? Tại sao lại như vậy? (đùa à cho mấy cái lâu đài rồi lão tử viết cái giống gì?)

Lý Thiên Hành ngồi trên mặt đất gần nửa canh giờ sao đó đứng lên một tay chỉ thẳng lên trời lớn tiếng hét.

- Lão tặc sư phụ ta với người không đội trời chung, muốn chơi lão tử sao? Còn khuya.

Hắn liếc nhìn hai lâu đài trước mặt sao đó rồi đi, nếu hắn đoán không lầm đồ vật bên trong lâu đài do thời gian quá lâu nên đã bị phân hủy, hình ảnh hắn thấy chỉ là ảo cảnh do cảm chế lưu lại, với lại đây chỉ là lâu đài phạm cấp thứ trần quý thật sự nằm bên trong hai lâu đài kia nhưng với tu vi của hắn bây giờ còn chưa thể tiến vào.

Lý Thiên Hành đi tới chỗ nữ tử, ngoại thương bên ngoài đã hoàn toàn khôi phục nhưng nàng vẫn còn hôn mê, sắc mặt lại tái nhợt đi vài phần, lúc này hắn cũng hết cách, khi ở Vọng thành vì sợ bị nghi ngờ nên hắn cũng không mua được liệu bổ máu cho nàng.

- Nếu cái lâu đài kia mà còn thì...

Hắn càng nghĩ càng thấy hận tên sư phụ kia, đưa cho hắn một mỹ nữ bảo nàng bị dính HIV người có dám động không? Lý Thiên Hành rời khỏi căn phòng của nàng, bên trong không gian rộng lớn này chỉ có duy nhất một ngôi nhà nhỏ do hắn tự làm cùng một ít cây cỏ xung quanh, nơi đây cũng là chỗ duy nhất có sự sống.

Bên trong một căn phòng sang trọng một bạch y nữ tử đang ngồi trên giường sắc mặt tràn đầy lo lắng đôi diện nàng là một đôi tỷ muội.

- Tiểu Hà tại sao mọi chuyện lại như thế này? Không phải cách đây vài ngày người đã giao thư của ta cho biểu tỷ hay sao?

- Đúng là như vậy, sao khi giao thư xong công chúa nói người có thể tự đi đến, nói tỷ muội nô tỷ quay về để tiểu thư an tâm.

Bạch y nữ tử càng nghĩ càng lo lắng, nàng đột nhiên đứng lên rời khỏi căn phòng.

- Không được ta phải báo chuyện này cho gia gia, nếu không kịp thời cứu chữa đợi lúc bệnh tình của Thanh tỷ tái phát lúc đó đã không kịp.

- Tiểu thư người khoan hãy đi.

- Tiểu Hà, tiểu Tuệ hai người đừng cản ta.

Tiểu Hà tiến lên chắn ngang trước mặt nàng.

- Tiểu thư không lẽ người quên gia chủ vốn không thích Ngọc phu nhân sao? Bây giờ người đi nói chuyện này với gia chủ sẽ làm cho mọi chuyện càng thêm rắc rối mà thôi.

- Vậy người nói ta phải làm sao?

- Tiểu thư nô tỳ nghĩ chúng ta nên đi báo chuyện này cho nhị lão gia biết hoặc là tìm Nguyệt lão sư.

- Được rồi ta sẽ đi nhờ lão sư thử xem, hai người mau đi báo cho Thế Nam thúc thúc.

Sáng ngày hôm sau ba người tiếp tục lên đường.

- Tiểu Lý tới qua người không ngủ được sao?

Trương Tam nhìn sắc mặt bơ phờ của hần hỏi.

- Tam ca đệ không sao.

Tối hôm qua hần đứng là không thể chợp mắt, vừa mới nằm xuống đóng linh thạch kia lại hiện ra trước mặt không cách nào nhắm mắt xuôi tay được.

- Tiểu Lý, ta cùng Liễu Chính muốn tới dong binh hội để nhận nhiệm vụ mới, người có muốn đi hay không?

Lý Thiên Hành thờ dài.

- Tam ca đệ nói thật với huynh lần này một đích của đệ không phải là Lang vương mà là khảo thí của hoàng gia học viện nên đệ muốn ở lại Vương thành.

Trương Tam đi tới trước mặt vỗ vai hần một cái.

- Tiểu Lý tam ca chúc người có thể thuận lợi tiến vào học viện, nếu có chuyện gì khó khăn thì quay lại Lý Sơn trấn, ta cùng Liễu Chính sẽ ở đó đợi người.

Liễu Chính đứng bên cạnh cũng gật đầu.

- Lý huynh đệ ta tin với khả năng của người nhất định có thể tiến vào bên trong hoàng gia học viện.

Lý Thiên Hành nhìn hai người huynh đệ trước mặt, trong lòng cảm thấy ấm áp, trong đầu lại xuất hiện những hình ảnh hần cùng bọn huynh đệ lăn lộn trên địa cầu.

- Hai người yên tâm, đối với đệ khảo thí này chỉ là chuyện nhỏ, nếu sao này có cơ hội đệ sẽ trở về Lý Sơn trấn tìm hai người đến lúc đó huynh đệ chúng ta sẽ tiếp tục đi làm nhiệm vụ.

- Được.

Ba người nói xong liền nhìn nhau cười lớn, Lý Thiên Hành lấy một đóng thịt từ bên trong túi trữ vật lần này hần chơi sạch túi, ba người cùng nhau ăn uống no say một trận.

- Tiểu Lý sao khi tiến vào Vương thành người nhất định không được nóng tính như lúc trước, làm việc gì cũng phải biết suy nghĩ hiểu không?

- Tam ca yên tâm, đệ còn phải giữ mạng để trở về Lý Sơn trấn gặp hai người nữa mà.

- Lý huynh đệ, mỹ nữ ở Vương thành nhiều như mây ta chỉ sợ người vào bên trong liền không biết đường ra mà thôi.

Lý Thiên Hành nhìn ánh mắt mờ ám của Liễu Chính liền cười khinh thường.

- Liễu huynh yên tâm đệ rất có lòng tin với bản thân, kinh nghiệm chinh chiến của đệ chắc chắn nhiều hơn huynh.

Sáng hôm sau khi Trương Tam, Liễu Chính tỉnh giấc Lý Thiên Hành đã rời đi chỉ để lại hai túi trữ vật cùng một bức thư.

- Tam ca, Liễu huynh đệ bên trong có 2000 hạ phẩm linh thạch xem như là ta trả thù lao cho nhiệm vụ lần này, hai người tạm thời nên tránh đi mấy tháng sao đó hãy quay về Lý Sơn trấn, hẹn gặp lại.

Lý Thiên Hành đi được nửa ngày đường liền nhìn thấy một tòa thành đồ sộ trước mặt so với Vọng thành lớn hơn gấp mấy lần.

- Đây chính là Vương thành sao?

Tuy còn cách tòa thành vài trăm dặm nhưng hần đã giác được khí thế bạo liệt của tòa thành truyền đến, tương lai của hần, vinh hoa, phú quý tất cả đều nằm ở đây, Lý Thiên Hành hít một hơi thật sâu sao đó phóng đến tòa thành.

- Mỹ nữ, linh thạch đợi ta, lão tử tới đây.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Cực phẩm linh thạch

Hắn vừa chạy vừa hét lớn, khí thể bùng bùng xông vào Vương thành.

- Đứng lại.

- Kettttttttt...

Lý Thiên Hành nhìn ngọn giáo trước ngực thâm hô may mắn thiếu chút nữa tiêu rồi.

- Hi hi các vị quan gia không biết có chuyện gì?

Hắn nhìn hai tên canh cổng trước mặt thâm hô không ổn, không lẽ lão tử lại bị bắt vì tội quấy rối trật tự công cộng.

- Muốn vào bên trong thành phải nộp 5 viên hạ phẩm linh thạch.

Lý Thiên Hành thở phào một hơi.

- Thì ra là bọn BOT làm lão tử hết hồn.

Hắn lấy ra 5 viên hạ phẩm linh thạch đưa cho tên vệ quân sao đó hiện ngang ngăn mặt bước vào bên trong, cấu trúc của Vương thành không khác gì so với Vọng thành nhưng nói đến chất lượng thì hoàn toàn khác xa, mấy tòa nhà hai bên đường đều được làm từ linh khoáng, có vài tòa được mạ thêm linh thạch bên ngoài chỉ cần đi ngang hửi thôi cũng được hưởng lợi.

Lý Thiên Hành đi được một lúc liền nhìn thấy phía trước cách hắn mấy chục dặm có một tòa lâu đài vô vùng to lớn không thua kém so với lâu đài bên trong giới chỉ, bên ngoài còn được mạ một lớp tinh kim phát ra quang mang vô cùng chói mắt.

- Là tên nào mà chơi chảnh vậy? nếu có cơ hội nhất định lão tử sẽ đào mộ tổ tiên nhà hắn.

Lý Thiên Hành vừa nói xong câu này mọi người xung quanh đều kinh ngạc nhìn hắn sao đó đồng loạt tránh ra hai bên nhường đường cho hắn đi, Lý Thiên Hành biết mình lỡ lời liền tìm cớ chuẩn đi.

- Đứng lại. Tiểu tử kia ta nói người đấy mau đứng lại cho ta.

Lý Thiên Hành vừa nhìn thấy hai tên thành vệ đi tới thì biết không ổn vội lập tức gia tăng tốc độ.

- Để xem tiểu tử người chạy đi đâu.

Nam tử vừa nói xong liền thi triển thân pháp thoáng chốc đã chặn trước mặt Lý Thiên Hành.

- Tiểu tử sao không tiếp tục chạy đi.

Lý Thiên Hành ngẩn đầu hai mắt liếc nhìn xung quanh về mặt vô cùng ngây thơ.

- Vị quan gia này người đang nói chuyện với tiểu nhân?

- Không sai, tại sao người thấy ta lại hoảng sợ bỏ chạy có phải đã làm chuyện phạm pháp hay không?

Lý Thiên Hành nhìn nam tử trước mặt không ngờ tu vi đạt tới kim đan trung kỳ, lần này có muốn chạy cũng không được.

- Không có, không có tiểu nhân luôn là công nhân gương mẫu, chấp hành nghiêm túc luật pháp trước giờ chưa từng có tiền án làm sao có thể làm chuyện phạm pháp được.

- Thật vậy sao?

Lý Thiên Hành liên tục gật đầu về mặt vô cùng thành thật, lúc này một tên thành vệ đi tới nói vài câu với tên nam tử, sắc mặt hắn liền biến đổi.

- Tiểu tử lúc nãy có người nghe người nói muốn đào mộ quốc vương bệ hạ có đúng hay không?

Lý Thiên Hành vừa nghe tên đó nói xong trong lòng nhảy lên một cái, lần này đúng là bị sao quả tạ chiếu trúng.

- Đại nhân chuyện này chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm thôi.

- Tiểu tử người đứng là to gan ngay cả mộ vương hoàng người cũng muốn đào.

Nam tử vừa nói xong trên mình liền tỏa ra uy áp đáng sợ, ý định muốn tấn công.

- Đại nhân thật ra thì tiểu nhân lần đầu mới đến vương thành không biết nơi đó chính là vương cung nên mới lỡ lời xin đại nhân lượng thứ.
- Thật sự?

Lý Thiên Hành vừa thấy có cơ hội lập phát huy sở trường của mình.

- Tiểu nhân không dám nói dối, thật ra tiểu nhân tôn kính quốc vương bề hạ như phụ mẫu thân sinh, như nhật nguyệt sáng tỏ, như đại hải bao la... tiểu nhân luôn lấy ngài làm một tiêu chuẩn đầu của đời mình, ngài giống như thái dương soi sáng đường đi, như thiên... .
- Ngừng, nể tình người lần đầu phạm tội phạt người 1000 hạ phẩm linh thạch.

Lý Thiên Hành cảm thấy cổ uy áp biến mất liền thở phào một hơi cắn răng lấy ra 1000 viên linh thạch đưa cho tên thành vệ, vệ mặt vô cùng tiết túc.

- Được rồi người đi đi lần sao không được tái phạm.
- Đa tạ đại nhân.

Lý Thiên Hành chạy đi được một đoạn trong miệng vẫn không ngừng mẩn chữ.

- Thật xuôi xèo như không lại mất hết 1000 hạ phẩm linh thạch.

Hắn nhận định hôm nay là ngày xui nhất của mình từ khi chuyển tới đại lục sinh sống. Lý Thiên Hành tiến vào được các mua một ít linh thảo, Vạn được các bên trong vô cùng to lớn, bán đầy linh thảo nhất cấp, nhị cấp thỉnh thoảng còn tìm thấy tam cấp như vậy bên trên nhất định có tứ cấp cùng ngũ cấp linh dược chỉ cần hắn đạt đến tứ phẩm luyện đan sư thì có thể luyện chế huyết linh đan.

Sao khi mua đủ số dược liệu mình cần Lý Thiên Thành tìm một khách điểm nghỉ ngơi thuận tiện tìm hiểu việc khảo thí của hoàng gia học viện.

- Tiểu nhị cho ta một phòng trọ.
- Tới liền, khách quan người muốn phòng trọ loại nào?
- Bình thường là được.
- Một ngày 2 linh thạch hạ phẩm, khách quan cũng có thể dùng 10 kim tệ để thuê phòng.

Lý Thiên Hành lấy ra một viên linh thạch đưa cho tiểu nhị sao đó đi theo hắn lên lầu.

- Khách quan lần đầu đến vương thành sao?
- Ta từng đến đây vài lần, khách điểm của người là lần đầu tiên đến.

Tiểu nhị nghe hắn nói khẽ gật đầu.

- Khách quan có muốn dùng gì không?

Lý Thiên Hành gọi vài món ăn sao đó quay sang thuận miệng hỏi tên tiểu nhị.

- Vương thành sắp có chuyện gì sao? Lần này sao lại náo nhiệt hơn mấy lần trước ta đến?
- Khách quan không biết đó thôi hoàng gia học viện 3 ngày nữa là bắt đầu khảo thí, bọn họ tới để đăng kí tham gia.
- À thì ra là như vậy, được rồi người lui ra đi ta muốn nghỉ ngơi, thức ăn tối hãy mang lên cho ta.
- Vâng.

Lý Thiên Hành nhìn tên tiểu nhị đi ra bên ngoài khoe miệng khẽ cong lên.

- Muốn lấy linh thạch của lão tử sao? Cung còn non lắm.

Hắn vừa nói xong liền tiến vào bên trong giới chỉ.

- Trước tiên làm chính sự sao đó rồi tính tiếp.

Lý Thiên Hành lấy ra vài cây linh dược bắt đầu luyện hóa linh khí bên trong thành nước cho vào một bình ngọc, mất nửa canh giờ hắn mới hoàn toàn luyện hóa xong sắc mặt có chút tái nhợt, hắn thử vận công điều tức phát hiện linh khí bên trong chỉ còn hơn phân nửa, Lý Thiên Hành nhìn 5 bình ngọc

trên bàn lại quay sang nhìn nữ tử trên giường miệng khê lẩm bẩm.

- Nè tới giờ uống thuốc rồi, nè nè cô nghe thấy ta gọi không nếu cô không tự uống ta sẽ đút cho cô uống đó.

Hắn thấy nàng vẫn không có phản ứng liền nói tiếp.

- Cô không nói tức là đồng ý.

Lý Thiên Hành cầm lấy một bình dược tiến lại gần nữ tử bộ dáng như sói gập cừu, như mèo thấy mỡ, như chó... (chắc chắc) hắn nốc một hơi nửa bình dược liệu cuối người hôn xuống đôi môi tái nhợt kia mãi đến một lúc sao mới thỏa mãn rồi đi.

- Coi như lão tử lấy lợi tức trước đi.

Hắn nhìn sắc mặt nữ tử dần hồng lên, khí tức bắt đầu ổn định liền thở phào một hơi, Lý Thiên Hành rời khỏi giới chỉ trở lại căn phòng, nhìn sắc trời bên ngoài vẫn còn lâu mới tới hắn lấy ra mấy khối đồ thạch còn dư lại lúc trước, lúc này bên trong vụn được các hắn nhìn thấy giá một đản đỉnh thấp nhất cũng là 1000 trung phẩm linh thạch đúng là hù chết người, huống hồ bên trong người hắn cũng không còn bao nhiêu linh thạch.

- Lần này nhờ vào tụi bây vậy.

Lý Thiên Hành nhìn 7 khối đồ thạch trên bàn, hắn khê vận linh lực một luồng từ sắc linh khí xuất hiện trên tay hắn, từ sắc linh khí bắt đầu thôn phệ đồ thạch một lúc sao trên bàn xuất hiện một viên vô sắc linh thạch xung quanh còn phát ra ánh sáng mờ ảo, Lý Thiên Hành nhìn viên linh thạch trước mắt cảm giác vô cùng quen thuộc rất giống với thứ hắn đã thấy bên trong giới chỉ.

- Là cực phẩm linh thạch sao?

Hắn nhìn thấy viên linh thạch liền nghiêng răng nghiêng lợi trong miệng liên tục mắng chửi tên sư phụ của hắn, từ sắc linh khí tiếp tục thôn phệ khối đồ thạch thứ hai, trên bàn tiếp tục xuất hiện một viên cực phẩm linh thạch vô thuộc tính, đến khối đồ thạch thứ ba lại làm hắn ngạc nhiên.

- Không thể nào tại sao lại là huyết linh chi? rõ ràng là khối này mất hơn hai khối trước.

Hắn dùng thần thư quét qua phát hiện lần này là ngũ phẩm huyết linh chi, Lý Thiên Hành gật đầu tạm chấp nhận sao đó thu vào giới chỉ, ánh mắt chuyển sang khối thứ tư hi vọng là thứ đáng giá, từ sắc linh thạch bắt đầu thôn phệ đột nhiên cả khối đá bay lên không trung đợi sao khi từ sắc linh khí hoàn toàn thôn phệ lớp đá bên ngoài Lý Thiên Hành mới nhìn thấy rõ vật bên trong một quả cầu lam sắc chính xác hơn là một khối chất lỏng màu lam to bằng một nắm tay.

- Linh tuyền.

Linh tuyền cũng giống như linh thạch đều là tinh hoa linh khí thiên địa tạo thành nhưng linh khí bên trong linh tuyền nhiều hơn lại tinh thuần hơn, dễ dàng sử dụng hơn nên giá trị hơn xa linh thạch.

Lý Thiên Hành thu linh tuyền vào bên trong bình ngọc hải lòng mỉm cười thỏa mãn, hắn tiếp tục cất khối tiếp theo, từ sắc linh khí thôn phệ khối thứ năm xong trên bàn hoàn toàn trống không, Lý Thiên Hành tìm kiếm một hồi vẫn chỉ thấy một lớp bụi, ánh mắt hình viên đạn nhìn từ sắc linh khí đang lơ lửng bên trên.

- Từ sắc huy nhậ hai chúng ta dù gì cũng là đồng môn phải biết tương thân tương ái, ít nhất người cũng phải nhả ra cho ta một ít chứ?

Hắn nhìn từ sắc linh khí vẫn lơ lửng trên không khê nhủ mảy sao đó lấy thần thư quét lại chỗ viên đá lúc này bên trên mảnh kim sắc hiện lên vài chữ.

- Linh sa, do linh khoáng bị linh hỏa thiêu đốt trong vụn năm tạo thành, tác dụng phụ trợ, gia tăng phẩm cấp binh khí dưới thiên cấp.

Lý Thiên Hành vừa xem xong lập tức thay đổi thái độ mỉm cười thân mật nhìn từ sắc linh khí bên trên.

- Từ sắc huy nhậ đệ linh sa này một nửa của người một nửa của ta thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Mỹ nữ tỉnh giấc

Từ sắc linh khí vẫn lơ lửng bên trên, không để ý đến hắn, Lý Thiên Hành chỉ biết cười trừ mặt dày thu hết linh sa vào bình ngọc, từ sắc linh khí tiếp tục thôn phệ khối đá tiếp theo, Lý Thiên Hành nhìn thấy thứ bên trong bị dọa mém chút té xỉu, bên trên bàn là một góc dược liệu cỡ một bàn tay có hình dáng như một đứa bé đang ngủ.

- Cái quái gì thế này?

Hắn dùng thần thư quét qua một lần thì biết đây là kì được, bên trong thiên địa có một nhóm linh được có thể sản sinh linh trí tu luyện giống như nhân loại, góc được liệu trước mặt hắn là một trong những loại được liệu đó đáng tiếc không biết vì nguyên nhân gì đã bị chết ngay từ trong trứng nước, góc được liệu này tên là thủy tiên thảo nếu như tu luyện giả thủy thuộc tính phục dụng có thể giúp tăng lên ngộ tính.

Lý Thiên Hành thu góc linh được vào bên trong giới chỉ ánh mắt nhìn khối đồ thạch cuối cùng, khối này nuốt của hắn gần hai ngàn hạ phẩm linh thạch, từ sắc linh khí vừa thôn phệ được một nửa bên trong khối đồ thạch xuất hiện một vệt kim quang bắn ra bên ngoài, từ sắc linh khí liền bám theo quán lấy, Lý Thiên Hành lập tức dùng giới chỉ thu vào, từ sắc linh khí cùng vệt kim quan lập tức bị hút vào bên trong, hắn kiểm tra khối đồ thạch trống không trên bàn sao đó cũng tiến vào bên trong giới chỉ.

Hắn vừa tiến vào thì nhìn thấy từ sắc linh khí đang quán lấy thứ kim sắc kia, Lý Thiên Hành dùng thần thư quét qua lập tức nhận ra lai lịch của tên này.

- Lục phẩm đan được khai hoàn đan có thể chữa trị tất cả ám tật dưới toái hư cảnh hắc hắc lần này lão tử trúng đậm.

Hắn lấy ra một bình ngọc thu viên đan được vào trên gương mặt tràn đầy hưng phấn, Lý Thiên Hành trở lại căn phòng bắt đầu luyện công sao nửa tháng kiên trì hắn đã có thể ở bên trong thần đồ ngấp được 3 hoi tu vi cũng có chút tịnh tiến sắp bước vào trúc cơ hậu kì, ở độ tuổi như hắn mà có thể bước vào trúc cơ đã được xem là thiên tài rồi.

Lý Thiên Hành nghỉ ngơi một đêm sao khi tỉnh lại tinh thần tràn đầy sức sống.

- Hôm nay trời trong gió mát thích hợp để hành thiện tích đức.

Hắn quyết định đi cúng linh thạch để tích đức cho con cháu sao này, một tiêu Vạn bảo các thắng tiến, trên đường hắn vừa đi vừa ngắm cảnh nhìn những đồi núi đồi nhấp nhô đung đưa trước mặt, đủ loại trái cây bay lượn làm cho hắn qua cả mắt, sao gần một canh giờ hắn mới đến được vạn bảo các.

Lý Thiên Hành nhìn tòa lâu đài khổng lồ trước mặt thật đúng cmn hoành tráng lệ chi thiếu giác vâng nữa là ngang với hoàng cung rồi.

- Trùm BOSS đây rồi, hôm nay lão tử sẽ đi đánh BOSS.

Hắn vừa tiến vào bên trong liền nhũn mảy kinh ngạc, bên trong chỉ có lác đác vài trăm tên còn thua ở Vọng thành, đúng lúc này hắn thấy một bóng đen lướt qua trước mặt sao khi nhìn kĩ lại thì ra là một tên mập.

- Này huynh đệ, huynh đệ, có chuyện gì ở đây vậy?

Tên mập thấy có người cản đường sắc mặt liền không tốt.

- Mau tránh đường, đại gia của người đang có việc gấp.

- Hi hi vị đại gia này không biết có chuyện vĩ đại gì đang xảy ra mà người lại gấp như vậy?

- Không có thời gian nói chuyện với người nếu muốn biết liền đi theo ta.

Tên mập vừa nói xong liền chạy mất, Lý Thiên Hành trợn mắt há mồm.

- Ta khảo trúc cơ sơ kì tốc độ lại nhanh như vậy? không lẽ là địa cấp thân pháp?

Lý Thiên Hành vận linh lực đuổi theo cuối cùng nhìn thấy tên kia chạy vào một căn phòng, hắn vừa tiến vào liền bị tiếng là hét chấn đến lão đảo.

- Ngọc Mị tiên tử ta yêu nàng...

- Ngọc Mị tiên tử ta có thể vì nàng làm tất cả...

- Ngọc Mị tiên tử nàng là nữ nhân đẹp nhất mà ta từng thấy...

- Ngọc Mị tiên tử, Ngọc Mị tiên tử...

Hắn nhìn mấy tên trước mặt trắng đầy khinh thường.

- Mấy câu này từ lúc 10 tuổi lão tử đã biết dùng.

Lý Thiên Hành cố gắng chen qua đám người bây giờ hắn mới biết mình đan ở bên trong phòng đầu giá của Vạn bảo các, căn phòng này không thua gì một sân vận động quốc tế, bốn phía kháng đài đều đầy người đan hò hét hình như là gọi tên một nữ tử, trung tâm phòng đầu giá một nữ tử đang đứng giới thiệu sản phẩm tuy nàng mang khăn che mặt nhưng với dáng người ma quỷ kia đủ để biến một tên thái giám trở thành đàn ông, cho dù tiêu đệ mất đi không chừng có thể mọc lại.

- Chắc chắn không ngờ trên đời thật sự có yêu tinh.

Ánh mắt của hắn dính chặt lên thân thể kia hai quả đura hầu đó, vòng eo nhỏ đến mức đáng thương kia, cặp mông căng mọng, tròn lẳn, chân dài miên mang đều bị hồng y bó sát kia để lộ.

- Thế này mà đã quyến rũ như vậy nếu như nàng không mặt... hắc hắc...

Nữ tử bên dưới khẽ giơ tay lên toàn bộ kháng đài đều im lặng như chào cờ.

- Các vị hôm nay là buổi đấu giá lớn mỗi tháng của bản các hi vọng các vị quan khách có thể tìm được món đồ vừa ý.

Giọng nói của nàng như có ma lực làm người nghe không thể kìm chế được cổ nhiệt khí bên trong cơ thể bắt đầu tuôn trào, bản năng áp chế bản tính, cầm thú chính thức lên ngôi.

Lý Thiên Hành còn đang ngờ ngác từ sắc lĩnh khí bên trong đột nhiên bạo động làm hắn tỉnh lại từ cơ hoang đại.

- Nữ nhân này thật không đơn giản, tốt nhất không nên dính vào loại rắn độc này.

Hắn vừa nói xong liền chen ra khỏi căn phòng, Lý Thiên Hành đi một vòng sao đó tiếng vào địa điểm quen thuộc đồ thạch phường, bên trong cũng chỉ có vài chục người, ánh mắt hắn nhìn về chỗ cất đồ thạch lần này vẫn là một lão già đang ngồi đó trên gương mặt lúc nào cũng xuất hiện nụ cười thân thiện, gần gũi.

- Vị tiền bối này không biết tiểu bối có thể mang đồ thạch ra bên ngoài để cất không?

Lão già nghe hắn nói vẫn giữ nụ cười thân thiện mặt không đổi sắc.

- Tiểu tử người không tin tài nghệ của một lão già như ta sao?

Lý Thiên Hành nhìn biểu hiện lão già trước mặt liền biết lần này đụng cao thủ rồi, hắn khẽ lắc đầu.

- Không phải, là do tiểu bối không tin vào bản thân mình.

Lão già nghe hắn nói khẽ ồ lên.

- Nói ta nghe xem.

- Tiểu bối trước giờ số mạng không được tốt lắm liên tục gặp mấy con hồ ly yêu thú vô cùng xảo nguyệt, mai mắn được một vị cao nhân truyền thụ thuật phong thủy nên tiểu nhân muốn đem đồ thạch đến nơi có phong thủy tốt để cất hi vọng kiếm được chút ít.

- Ý người nói phong thủy bản các không tốt sao?

- Tất nhiên không phải, nơi này đông ấm hè mát, thánh địa vương đô làm sao có thể không tốt chỉ là mạng số của tiểu bối có chút khác biệt mong tiền bối thành toàn.

- Được rồi theo như quy định của bản các đồ thạch nếu mang ra bên ngoài sẽ có giá gấp đôi cho dù sao này có chuyện gì xảy ra bản các cũng không chịu trách nhiệm nếu người đồng ý thì cứ tự nhiên.

- Đa tạ tiền bối.

Lý Thiên Hành đi một vòng quanh đồ thạch phường chọn được một khối có giá 5000 linh thạch hạ phẩm liền rời khỏi vạn bảo các trở về khách điểm, vừa về tới phòng liền treo bản miễn làm phiền sao đó tiến vào bên trong giới chỉ, từ lúc hắn tiến vào đồ phường liền cảm nhận được nữ nhân bên trong đã tỉnh lại.

Bên trong căn nhà gỗ một nữ đang ngồi bên cạnh cửa sổ ánh mắt nhìn phía chân trời, trên gương mặt tuyệt mỹ lại hiện lên sự chán nản, tuyệt vọng kết hợp với đôi mắt ưu buồn kia có thể làm cho bất kì người nào cũng động lòng mà thương xót muốn bảo vệ chở che cho nàng.

- Các người bắt ta đến đây để làm gì?

- Làm tình... à không nàng đừng hiểu lầm ta không phải là người bắt nàng.

Lý Thiên Hành nghe giọng nói của nàng liền giật mình tỉnh giấc hắn vỗ đầu mình vài cái, không ngờ trong một ngày lão tướng như hắn lại có hai lần thất thủ.

Nữ tử khẽ nhìn Lý Thiên Hành sao đó ánh mắt lại nhìn ra bên ngoài cửa sổ xem như chưa có chuyện gì xảy ra.

- Nàng không tin sao?

Hắn thấy nàng không để ý liền đem câu chuyện hắn liệu mình cứu nàng kể ra tất nhiên mọi thủ đoạn đều được thay bằng sự dũng cảm một mình hắn vs 10 tên, bên trong căn phòng nhỏ một nữ tử thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ một tên còn lại thì khoa tay múa chân miệng nói bất chấp.

- Mọi chuyện là như vậy không sai một chữ.

Lý Thiên Hành vừa nói xong liền lấy li nước trên bàn uống một hơi không cần biết chủ nhân của nó là ai nếu là nàng thì càng tốt.

- Ta muốn về nhà.

- Không được.

Hắn vừa nghe nàng nói liền lập tức phản đối bao nhiêu công sức bỏ ra làm sao có thể dễ dàng để nàng chạy mất được.

Nữ tử quay sang nhìn Lý Thiên Hành vẻ mặt vô cùng lạnh nhạt.

- Người yên tâm khi người đưa ta hỏi phủ ta sẽ trả công cho người xứng đáng.

- Ta không phải lo chuyện này bây giờ bên ngoài bọn người kia đang tìm nàng, ta thấy tốt nhất nàng nên ở đây ta sẽ bảo vệ cho nàng.

Nàng nghe hắn từ chối lại tiếp tục nhìn ra bên ngoài, Lý Thiên Hành thấy chiến dịch hôm nay hoàn toàn thất bại hắn lấy ra 5 bình ngọc để trên bàn sao đó lấy thêm mấy món thức ăn đã chuẩn bị sẵn đưa cho nàng rồi rời đi, hắn xuất hiện bên trong căn phòng liền thở dài một hơi từ bên trong túi trữ vật lấy ra một khối đá.

- Tiểu thạch ơi tiểu thạch bây giờ tâm tình của lão tử vô cùng không tốt đã tới lúc người đền đáp cho ta, nếu không có lão tử thì tiểu tử người vẫn còn phải ở đó lửa thế cho hàng vạn người xem người nhất định không được làm cho ta thất vọng.

Hắn đặt khối đồ thạch trên bàn để từ sắc linh khí bắt đầu thôn phệ, đột nhiên nhiệt độ bên trong phòng tuột xuống không phanh, Lý Thiên Hành cảm thấy không ổn liền dùng giới chỉ thu khối đá vào bên trong sao đó hắn cũng tiến vào, bên trong giới chỉ nhiệt độ trong vòng trăm trượng xung quanh khối đá đang giảm xuống nếu còn tiếp tục hắn sẽ bị đóng băng.

- Cái quái gì thế, còn hoành tráng hơn lúc lão tử xuất thế.

Hắn dùng thần thư quét qua liền biết thứ này là băng tâm kết tinh từ băng tuyết, phải mất mấy vạn năm mới hình thành một đóa, tu chân giả băng thuộc tính dưới hóa thân phục dựng lập tức tăng một cảnh giới quan trọng nhất là có thể tăng lên ngũ tính.

- Đúng là bảo vật nhưng đối với lão tử vô dụng.

Lý Thiên Hành thở dài nhìn đóa băng tâm đã bị từ sắc linh khí làm hiện nguyên hình trong giống như một bông hoa tuyết vô cùng xinh đẹp.

- Cũng không tệ lắm thứ này có thể dùng để cưa băng sơn ngự tỷ.

Lý Thiên Hành bên trong khách điểm nghỉ ngơi một ngày để thả lỏng tâm trạng, chuẩn bị chiến lược, sao khi ở bên trong thần đồ ngáp vài hơi hắn lại tiến vào giới chỉ tâm trạng vô cùng hưng phấn, với tốc độ tu luyện hiện tại chỉ cần mấy ngày nữa là có thể tiến vào trúc cơ hậu kỳ, hắn tiến vào bên trong căn phòng nhìn 5 bình dược liệu cùng mấy món ăn vẫn còn nguyên, nàng vẫn ngồi bên cửa sổ ánh mắt thất thần nhìn ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Khảo thí

Lý Thiên Hành đi tới ngồi đối diện nàng trên gương mặt tinh xảo kia lại ảm đạm đi vài phần nếu cứ tiếp tục như thế này hắn vẫn chưa làm ăn được gì thì nàng đã ngủ mất, hắn lấy ra vài món ăn mới để lên bàn bắt đầu thưởng thức.

- Sao này nàng cứ ăn trước, không cần phải đợi ta trở lại.

Nàng nghe hắn nói vẫn thờ ơ ánh mắt nhìn ra bên ngoài, Lý Thiên Hành thấy không có hiệu quả liền đổi chiêu.

- Nàng không thích ăn mấy món này sao? Vậy ta sẽ đổi mấy món khác.

- Không cần.

Nữ tử nói xong liền rời đi.

- Đây ta không khát đâu nàng không cần phải lấy nước.

Hắn nhìn nàng ngồi trên giường khẽ nhú mào, con hàng này đúng là khó chơi.

- Lão tử không tin với mị lực thiên kiều bá mị của mình lại không thể làm nàng động tâm.

Hắn lấy ra một túi trữ vật đặt lên trên bàn.

- Thức ăn ta để trong này khi nào nàng dùng hết thì nói, ta sẽ mang đến.

Lý Thiên Hành nói xong liền rời đi, nữ tử liếc nhìn túi trữ vật trên bàn sao đó lại tiếp tục thất thần.

Sáng hôm sau Lý Thiên Hành xuất phát đi đến hoàng gia học viện, hắn nhìn tòa kiến trúc trước mắt giống như một quần thể lâu đài nhưng khá cũ, mỗi tòa đều tỏa ra một khí tức hoang sơ giống như mấy ngôi mộ lúc trước hắn từng gặp.

- Đây đúng là một nơi lý tưởng để lão tử làm ổ.

Hắn nhìn vài chục ngàn người đang chen lấn trước mặt khẽ nhíu mày với tình hình này không biết tới khi nào mới đến lượt hắn.

Bên ngoài hoàng gia học viện có 4 cổng chính, bên cạnh 4 cổng chính còn có 4 cổng phụ, Lý Thiên Hành đi một vòng tìm một cổng ít người nhất đăng kí, hắn nhìn tấm thẻ trên tay 696 tức là phía trước hắn vẫn còn 696 người, hắn đứng qua một bên quan sát ở chỗ khảo thí một trung niên nam tử đang cầm một cây quạt muỗi quét từ trên xuống dưới như đang kiểm tra thứ gì đó.

- Cốt lĩnh 20 thông qua, người tiếp theo.

Lúc này một thanh niên khác tiến lên hắn bỏ vào hộp 10 viên linh thạch sao đó tiến lại chỗ trung niên nam tử.

- Cốt lĩnh 25 thông qua.

Lý Thiên Hành nhìn một lúc liền biết đây là ai đầu tiên kiểm tra tuổi, ngoài 30 tất cả đều bị loại.

- Lão tử chỉ vừa di cư đến đây nếu tính ra thì lão tử chỉ mới hơn một tháng tuổi, một tháng tuổi trúc cơ trung kỳ nói ra còn không tin không hù chết các người.

Lý Thiên Hành càng nghĩ càng đắc ý nói không chừng ngay cả lão viện trưởng còn phải đến tận cửa để cầu xin hắn.

- 696.

Lý Thiên Hành ngẩn mặt, ưỡng ngực bước lên hắn lấy ra 10 viên hạ phẩm linh thạch bỏ vào sao đó hướng trung niên nam tử đi đến.

- Cốt lĩnh 24, thông qua.

Hắn tiến vào bên trong liền phát hiện mấy ngàn người xếp hàng trước mặt, phía trước là một kháng đài cao khoảng 3m bên trên có mấy chục người đang ngồi ánh mắt liên tục liếc nhìn phía dưới thỉnh thoảng lăm lăm cái gì đó, trước mặt họ là mấy chục viên thủy tinh cầu.

- Người tiếp theo.

Một nhóm người tiến lên sao đó truyền linh lực vào bên trong, khu vực phía trước lâu đài phát sáng, đầy đủ màu sắc từ bên trong thủy tinh cầu bắn ra, dội ánh sáng biến mất bên trong mỗi viên thủy tinh cầu đều để lại một màu sắc.

Viên thủy tinh cầu này gọi là trắc lĩnh cầu dùng để kiểm tra phẩm cấp linh mạch, bên trong có 7 màu đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím mỗi một màu đại diện cho một phẩm cấp, màu đỏ tương đương với nhất cấp, màu tím tương đương với thất cấp.

Lý Thiên Hành nhìn sơ qua một vòng bên trong mấy chục viên linh thạch đa số là màu đỏ với màu cam thỉnh thoảng mới có màu vàng.

- Không biết linh mạch của lão tử như thế nào, trong 7 tỉ người lão ca chỉ chọn được một mình lão tử cũng có thể xem như là thiên tài bên trong trăm vạn vạn người có 1 ít nhất cũng phải là thất cấp linh mạch.

Một tu chân giả muốn bước vào trúc cơ chỉ cần có thiên phú cùng tài nguyên nhưng muốn bước vào kim đan thì cần phải ít nhất là tam phẩm linh mạch nếu không phải có tứ phẩm luyện được sư hỗ trợ hoặc là cơ thể thuần thuộc tính.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ đột nhiên phía trước ồ lên một tiếng bên trong một quả cầu thủy tinh xuất hiện một luồng lục sắc tượng trưng cho tứ phẩm linh mạch.

- Lần này khảo thí không tồi đây đã là người thứ 10 có được tứ phẩm linh mạch.

Một lão giả trên kháng đài khẽ gật đầu hài lòng 10 tứ phẩm linh mạch tương đương 10 cường giả nguyên anh kì, lão giả vừa nói xong một luồng lam sắc hiện lên chói sáng cả kháng đài.

- Ngũ phẩm linh mạch.

Vài lão già trên kháng đài vài người không giữ được bình tĩnh đứng bật lên, vẻ mặt vô cùng mừng rỡ, ngũ phẩm linh mạch tương đương với một tên hóa thần cảnh, bên trong vương quốc cũng chỉ có vài lão hóa thần cảnh mà thôi.

- Tốt tốt tốt.

Vài lão già tiến lên có ý định thu người này làm đệ tử nhưng đều bị hấn từ chối xem ra ánh mắt tên này rất cao, một lúc sao một luồng lục sắc lại hiện lên thêm một ngũ phẩm linh mạch xuất hiện làm cho mấy lão già cười đến không ngấm miệng lại được.

- Không ngờ lại có đến hai ngũ phẩm linh mạch năm nay đúng là mai mắn.

Lý Thiên Hành cũng thấy bất ngờ trong một khu lại có đến hai tên ngũ phẩm linh mạch nên biết bên trong vương quốc cũng chỉ có vài tên hóa thần cảnh mà thôi, hấn đợi khoảng một canh giờ cuối cùng cũng tới lượt mình, Lý Thiên Hành bước lên phía trước, truyền một tia linh lực vào bên trong quả cầu, trong lòng có chút hồi hộp.

- Lão tử không cần gì nhiều chỉ cần một màu tím là được.

Trắc linh cầu lóe sáng bên trong hiện lên một màu cam đậm rõ ràng là nhị phẩm linh thạch.

- Không thể nào?

Lý Thiên Hành hét lên một tiếng tất cả mọi người xung quanh đều quay lại nhìn hấn sao đó thấy màu cam bên trong trắc linh cầu liền trực tiếp bỏ qua, Lý Thiên Hành nhìn trắc linh cầu trước mặt vẻ mặt hoàn toàn không tin tưởng, với tốc độ tu luyện thần sâu cùng thiên phú trăm vạn người có một làm sao chỉ có thể là nhị phẩm linh mạch.

- Không lẽ viên cầu này bị mị lực của ta ảnh hưởng.

Trong lúc hấn đang ngờ ngác một người tiếng lại khẽ vỗ vai hấn.

- Huynh đệ không cần lo lắng không phải vẫn còn trắc nghiệm thuộc tính sao? Người vẫn còn cơ hội.

- Đa tạ.

- Không cần đa tạ, nếu không có chuyện gì thì mời người sang một bên nhường chỗ cho ta.

- À.

Lý Thiên Hành vừa đi vừa nghiêng răng nghiêng lợi, hấn tiếp tục đi vào bên trong, phía trước có mấy chục căn phòng mỗi phòng đều có một lão già cùng một cây trụ, bên trên khám 12 viên ngọc tượng trưng cho 12 thuộc tính kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, băng, phong, lôi, quang, âm, không gian, thời gian.

Lý Thiên Hành nhìn mấy người xung quanh có người hưng phấn, có người thất vọng, hấn hít sâu một hơi sao đó tiếng vào, đây là cửa cuối cùng quyết định tương lai sao này của hấn.

Lý Thiên Hành vận linh lực truyền vào, quang trụ từ từ phát ra ánh sáng từng viên ngọc cũng bắt đầu biến đổi đầu tiên là viên ngọc màu đỏ, xanh, lam, cuối cùng là kim sắc, lão già ngồi một bên nhìn thấy cảnh tượng này liền tròn mắt há hốc, ngón tay rung rẩy chỉ về phía quang trụ, miệng lắp bắp.

- Bốn thuộc tính không ngờ tiểu tử người lại đồng tu bốn thuộc tính.

Mỗi một tu luyện giả đều có thuộc tính của bản thân nhưng có người lại thuần chất có người lại là tạp chất, tốc độ tu luyện của người có thân thể thuần chất so với tạp chất cách biệt như trời với đất, mà hấn lại có thể tinh thuần 4 loại thuộc tính tương đương với tốc độ tu luyện nhanh gấp 4 lần một tên thuần thể đơn thuộc tính, nói một cách đơn giản nhất chỉ cần hấn không chết chắc chắn sẽ trở thành cường giả.

Lão già sao khi hoảng sợ liền lấy lại bình tĩnh đánh giá thanh niên trước mặt sao khi quét qua vài lần khẽ nhíu mày.

- Không đúng rõ ràng là bốn thuộc tính tiểu tử người tu luyện kiểu gì đến bây giờ chỉ mới có trúc cơ trung kỳ.

Lý Thiên Hành nghe lão nói xong thân thể cảm thấy vô cùng ngứa ngáy đặt biện là hai tay, hấn cố nặn ra một nụ cười.

- Tiểu bối chỉ là nhị phẩm linh mạch.

Lão già nghe hấn nói khẽ gật đầu sao đó lại lắc đầu.

- Không đúng cho dù là nhị phẩm linh mạch cũng không thể sánh với tốc độ của người e là trên đại lục chỉ có tiểu tử người mới làm được chuyện này. (si nhục)

Lý Thiên Hành áp chế kích động cố gắng nhớ rõ gương mặt lão già này nếu có cơ hội nhất định sẽ âm lão một trận.

Lão già nhìn thấy hấn toàn thân rung rẩy liền mỉm cười.

- Tiểu tử người không cần lo lắng nếu người tiến vào hoàng gia học viện cho dù tư chất của người có tới đâu đi nữa học viện cũng có thể biến người thành cường giả.

Lão nói xong lấy ra một miếng ngọc bội đưa cho hắn.

- Đây là thẻ học đồ của người bên trên có ghi số phòng bây giờ người chính thức trở thành học đồ bên trong hoàng gia học viện, hiện tại tiểu tử người cũng có thể dọn vào bên trong để ở.

Lý Thiên Hành cảm thấy máu huyết bên trong cơ thể đang sôi sục đối với một tên trộm mộ chuyên nghiệp như hắn bị chửi ngu ngốc là điều không thể chấp nhận được, hắn hít một hơi thật sâu để ổn định cơ thể.

- Đa... đa tạ.

- Tiểu tử người không cần phải cảm tạ, đây là việc ta nên làm.

Hắn rời khỏi căn phòng trên mặt trần đầy sát khí mấy người bên cạnh đều tránh đường như gặp thú dữ, Lý Thiên Hành bước đi một lúc mới lấy lại được bình tĩnh, hắn dùng một tia thần thức truyền vào bên trong lập tức nhìn thấy hình ảnh 3D của hắn, bên dưới là điểm cống hiến và cuối cùng là một dấu chứng nhận, bây giờ việc hắn cần làm là đi đăng kí chức nghiệp.

- Tiểu tử người muốn đăng kí làm luyện đan sư sao?

- Không sai.

Lý Thiên Hành gạt đầu khẳng định.

- Đưa ngọc bài của người cho ta.

Trung niên nam tử cầm lấy ngọc bài sao đó khắc thêm vài cái vào bên trong rồi trả lại cho hắn.

- Được rồi ngày mai người có thể tới đan viện để học.

Lý Thiên Hành cầm lấy tám ngọc bài vừa nhìn liền thấy hình bên trong của hắn đang bị một chiếc lồng bao phủ bên trên ghi hai chữ đan viện.

- Tạo hình cũng tạm được.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Tàn thư các

Hắn dựa theo ngọc bài tìm được chỗ ở của mình nằm bên trong một khu biệt viện vô cùng sang chảnh, học viện nhìn tuy cũ nhưng chỗ ở lại không cũ chút nào, căn phòng hắn mọi thứ đều sáng bóng đầy đủ tất cả tiện nghi không thua gì khách sạn 5 sao ở địa cầu chỉ có thiếu mỗi internet, Lý Thiên Hành kiểm tra xung quanh một lần vô cùng hài lòng hắn vừa tính nghỉ ngơi thì bên ngoài có người kiểm.

- Có chuyện gì sao?

- Sư huynh viện trưởng muốn gặp huynh.

- Viện trưởng tìm ta làm gì?

Tên kia nghe hắn hỏi sắc mặt có chút khó tin.

- Sư huynh không biết mỗi đệ tử trọng điểm sao khi tiếng vào học viện đều phải đến gặp viện trưởng sao?

- À là việc này sao? Ta quên mất làm phiền vị huynh đệ đây dẫn đường.

- Không có gì.

Lý Thiên Hành vừa đi vừa quan sát chỉ biết cảm thán lắc đầu.

- Không hổ danh là học viện hoàng gia đi đâu cũng có thể thấy mỹ nữ.

Lúc hắn đi ngang qua một hành lang hắn nhìn thấy một tòa tháp vô cùng to lớn đứng sừng sững giữa học viện.

- Vị huynh đệ này đó là nơi nào vậy.

- Là tàn thư các của học viện.

Tên đệ tử nhìn tàn thư các giống như nhìn thấy mỹ nữ lửa thể bên trong đôi mắt bắn ra ham muốn mãnh liệt, Lý Thiên Hành vừa nhìn thấy liền ớn lạnh.

- Huynh đệ mau đi thôi đừng để viện trưởng đợi lâu.

Hai người mất gần nửa canh giờ đi bộ mới tới được chỗ của viện trưởng, Lý Thiên Hành vừa tới bên trong lại có một người đi ra, hắn nhận ra tên này chính là một trong hai tên có ngũ phẩm linh mạch, tên kia vừa thấy hắn chỉ mỉm cười sao đó bỏ đi, Lý Thiên Hành tiến vào trong phòng ánh mắt đảo xung quanh không phát hiện thứ gì đáng giá sao đó ánh mắt hắn chuyển đến trên người trung niên nam tử trước mặt.

- Tiểu tử ngồi đi.

Trung niên nam tử hứng thú nhìn Lý Thiên Hành mọi người tới chỗ này đều chào hỏi lão trước còn tên nhóc này coi như lão không có ở đây.

- Đa tạ viện trưởng.

Hắn tìm một chỗ ngồi xuống sẵn tay lấy một ly nước, hắc hắc bây giờ lão tử ở kèo trên cảm giác đúng là không tệ.

- Tiểu tử người không muốn biết ta gọi người đến đây là có chuyện gì sao?

- Viện trưởng gọi đồ nhi tới đây nhất định là có chỗ chỉ bảo, đồ nhi xin rửa tai lắng nghe.

Hắn vừa nói vừa uống một tách trà thái độ vô cùng nhàn nhã.

- Tiểu tử người tại sao lại chọn luyện đan?

- Bởi vì lão tử muốn luyện siêu cấp xuân dược.

Trong lòng hắn nói vậy nhưng bên ngoài lại hoàn toàn khác.

- Bởi vì đây là mong ước lúc sinh thời của phụ thân đồ nhi.

- Là vậy sao?

Viện trưởng khẽ gật đầu ánh mắt đánh giá Lý Thiên Hành vài lần.

- Được rồi ta tôn trọng quyết định của người, nếu người cảm thấy luyện đan không thích hợp muốn đổi sang tu luyện vũ kỹ khi đó đến tìm ta.

- Vậy đồ nhi đa tạ viện trưởng.

- Còn nữa...

Đột nhiên cửa phòng mở ra một người từ bên ngoài tiến vào.

- Lãnh viện trưởng người làm như vậy là có ý gì?

Người tiến vào không ngờ lại là một mỹ nữ Lý Thiên Hành vừa nhìn thấy nàng hai mắt sáng hẳn lên, mỹ nữ mặt trên người một bộ bạch y phối hợp với gương mặt lạnh lùng cùng khí chất băng lãnh cách người ngàn dặm của nàng tạo nên một băng sơn ngự tỷ hoàn hảo, hắn càng nhìn càng không rời mắt được.

Mỹ nữ nhú mày ánh mắt liếc nhìn Lý Thiên Hành một cái.

- Hàn Tuyết ta làm vậy chỉ là muốn tốt cho con thôi.

- Không cần, hi vọng ngài tôn trọng nguyên tắc của ta.

Viện trưởng khẽ lắc đầu.

- Được rồi nếu con không muốn nhận hắn làm đệ tử ta sẽ đổi đồ nhi cho con.

- Không cần làm phiền viện trưởng, ta có thể tự chọn đồ nhi cho mình.

Nàng nói xong liền xoay người rời đi, trước khi đi còn liếc nhìn Lý Thiên Hành, nhiệt độ xung quanh hắn liền giảm xuống vài độ.

Viện trưởng nhìn nàng rời đi khẽ thở dài một cái sao đó quay sang nhìn Lý Thiên Hành ánh mắt có chút khó hiểu, lúc này hắn đang đứng bên cạnh lão,

gương mặt nghiêm túc cuối đầu, muốn bao nhiêu ngoan ngoãn liền có bấy nhiêu.

- Người đang làm gì vậy.

- Đồ nhi đang lắng nghe viện trưởng đại đồ, đồ nhi ngồi nơi đó sợ bỏ sót lời vàng tiếng ngọc của ngài nên đứng đây sẽ tốt hơn.(má ời)

Hắn nói xong còn hành lễ một cái, viện trưởng khẽ đánh giá lại tên học đồ này sao khi quét vài lần mới chắc chắn tên này cùng tên lúc trước là một người.

- Tiểu tử không cần phải làm như vậy, ngồi xuống đi.

Lý Thiên Hành liên tục lắc đầu.

- Đồ nhi làm sao có thể cùng ngồi ngang hàng với viện trưởng đó là tội đại bất kính, đối với một công dân gương mẫu như đồ nhi sẽ không bao giờ làm những chuyện đó.

Viện trưởng nghe hắn nói thờ dài một hơi.

- Được rồi hi vọng người có thể suy nghĩ lời của ta nói lúc này, người có thể về phòng được rồi.

- Đồ nhi cáo lui.

Lý Thiên Hành khom người cúi chào cung kính lui ra khỏi căn phòng, vừa ra tới bên ngoài hắn liền khôi phục dáng vẻ hăng ngày.

- Không ngờ lão lại có một nữ nhi xinh đẹp như vậy, hải... xem ra lão tử lại nằm kèo dưới rồi.

Hắn vừa đi vừa nhớ lại khuôn mặt lạnh lùng lúc này trong lòng hưng phấn bùng bùng.

- Nhất định phải tìm cách của nàng.

Lý Thiên Hành vừa đi vừa suy nghĩ về đến tới phòng mình lại gặp một người quen chính là tên lúc trước đã gặp ở phòng viện trưởng, đúng lúc tên kia cũng đang đi lại phía hắn.

- Xin chào ta là Lý Mục.

- Lý Thiên Hành.

Lý Mục nhìn Lý Thiên Hành nở nụ cười.

- Huynh đệ ta và người đều cùng họ xem ra cũng có duyên phận.

Lý Thiên Hành nghe hắn nói liền kinh bí trong lòng lão tử mà thêm có duyên với tiểu tử người sao?

- Vậy sao?

- Huynh đệ người mới từ phòng viện trưởng về sao?

- Đúng vậy.

- Viện trưởng có đồng ý cho người làm đệ tử của nàng không?

Lý Thiên Hành nhìn về mặt hưng phấn mang theo chút dâm dăng kia sắc mặt có chút biến đổi, không lẽ lão tử thật sự cùng tên này có duyên?

- Người nói là Hàn Tuyết lão sư sao?

- Chẳng lẽ là còn người khác sao? Lúc này viện trưởng đã đồng ý lời đề nghị của ta, sao này ta sẽ làm đệ tử chân truyền của Hàn Tuyết lão sư.

Hắn nhìn Lý Mục vẫn còn yy trong đầu khoe miệng khẽ cong lên, tiểu tử người tiếp tục mơ đi.

- Thật là đáng tiếc ta lại đăng kí vào đan viện không có cơ hội làm đệ tử của Hàn Tuyết lão sư.

Lý Mục vỗ vai hắn mấy cái.

- Lý huynh đệ người cũng không cần thất vọng bên trong đan viện cũng có mỹ nữ không thua gì Hàn Tuyết lão sư.

- Thật sao?

Lý Mục nhìn về mặt hưng phấn của hắn liền gật đầu.

- Tất nhiên, huynh đệ người không biết Như Nguyệt lão sư bên trong đan viện cùng với Hàn Tuyết lão sư chính là hai trong số tứ đại mỹ nữ của vương thành sao?

Lý Thiên Hành nghe hắn nói mờ mịt lắc đầu.

- Lý huynh đệ người là từ thế giới khác xuyên qua sao? Sao đến cả chuyện này người cũng không biết?

Lý Thiên Hành khẽ gật đầu sao đó lắc đầu.

- Ta là từ trên núi xuống.

- Thì ra là vậy, bây giờ ta đang muốn đi tàn thư các hay người cùng ta đến đó trên đường đi ta sẽ nói cho người nghe thế nào?

- Được.

Trên đường đi Lý Thiên Hành nghe Lý Mục thao thao bất tuyệt giống như hắn đến đây để tìm mỹ nữ chứ không phải là tu luyện, cuối cùng hai người cũng tìm được một tiêu chung Lý Mục sẽ theo đuổi Hàn Tuyết còn hắn sẽ đi cưa Như Nguyệt hai tên này quyết tâm hái hai đóa hoa của Vương thành.

Lý Thiên Hành nhìn tòa tháp khổng lồ trước mặt lại nhớ đến mấy trăm quyền thiên cấp công pháp bên trong giới chỉ trong lòng lại thầm mắng tên sư phụ của mình.

Hai người đi vào bên trong tòa tháp khi đi qua cánh cửa liền gặp một lão giả đang ngồi nhắm mắt dưỡng thần, Lý Thiên Hành nhìn lão giả khoe miệng khẽ cong lên.

- Đây rồi BOSS đây rồi.

Theo như kinh nghiệm mấy trăm quyển tiểu thuyết mà hắn đọc thì lão giả trước mặt hắn mới là tên ẩn tàng sâu nhất chỉ khi kết thúc trận chiến thì mới chịu ra vết máu.

Hai người tiến lại đăng ký, mỗi một học đồ mới vào học viện có thể chọn cho mình một quyền công pháp hoàng cấp, riêng học đồ trọng điểm có thể chọn cho mình hai quyền công pháp Huyền cấp hoặc hoàng cấp, hai người đưa ngọc bài cho lão giả xác nhận sao khi lão giả gật đầu liền tiến vào bên trong.

- Lý huynh đệ người muốn tìm bên trên hay bên dưới?

- Bên dưới.

- Vậy ta lên trên tìm trước.

Lý Thiên Hành nhìn Lý Mục rời đi liền bắt đầu tìm kiếm, theo như hắn nhớ mấy tháng trước thường viết mấy bộ vũ kỹ siêu cấp đều nằm ở bên dưới này càng cũ càng siêu cấp, hắn dựa theo giả thuyết này bắt đầu tìm kiếm sao nữa canh giờ ăn bụi cũng chẳng thấy gì.

- Tại sao lại không có?

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Bạch Tiểu Linh

Hắn đi xung quanh tìm kiếm vài lần đều không thấy mấy loại như ngọc nữ tâm kinh, âm dương tam thập lục biến, hoan hỉ thất thập nhị thế... liền thờ dãi đi lên trên, Lý Thiên Hành nhìn sơ qua một vòng, ở đây có khoảng mấy ngàn quyền công pháp hi vọng là có thứ hắn cần, vừa đi được vài bước thì thấy Lý Mục trên tay cầm một quyền công pháp đang tiếp tục tìm kiếm, hắn liếc nhìn xung quanh liền chọn một hướng khác đi tới, ánh mắt hắn rơi vào một bộ công pháp.

- Ân thân thuật huyền cấp thượng phẩm.

Hắn đọc sơ qua bộ công pháp một lần, ân thân thuật chia làm 3 tầng một khi luyện tới tầng thứ 3 có thể ẩn dấu thân thể, bên dưới hóa thân cảnh đều không tìm ra được, điểm yếu duy nhất là khi công kích đối phương công pháp sẽ bị vô hiệu hóa.

Lý Thiên Hành tiếp tục tìm kiếm vài lần lại tìm thêm được một bộ huyền cấp trung phẩm xuyên tâm chỉ, sao khi luyện thành có thể đưa linh lực của bản thân thông qua chỉ pháp tiến vào cơ thể của đối phương, công pháp này đặc biệt lợi hại với thân thể thuần thuộc tính nhưng khuyết điểm cũng ở chỗ này nếu như một tên hỏa thuộc tính chỉ có thể dùng công pháp này khắc chế một thuộc tính hoàn toàn vô dụng với thủy thuộc tính.

- Hắc hắc thứ này thích hợp với lão tử.

Sao khi tìm được hai bộ công pháp phù hợp với bản tính của mình tâm trạng của hắn vô cùng thoải mái bước ra bên ngoài.

Lão giả nhìn hai bộ công pháp, ánh mắt liếc qua Lý Thiên Hành vài lần khẽ gạt đầu sao đó lại lắc đầu cuối cùng để cho hắn đi, Lý Thiên Hành tâm tình vô cùng hưng phấn bước về phòng, hắn suy nghĩ một chút liền tiến vào bên trong giới chỉ.

Bên trong ngôi nhà gỗ vẫn là hình ảnh một nữ tử đang ngồi bên cạnh cửa sổ ánh mắt thất thần nhìn ra bên ngoài có điều sắc mặt nàng lại tái đi so với ngày hôm qua, Lý Thiên Hành đi tới bên cạnh nàng hắn nhìn 5 bình linh được trên bàn vẫn còn nguyên hắn cầm lấy túi trữ vật thần thức đảo qua một vòng liền phát hiện toàn bộ thức ăn bên trong vẫn như cũ.

- Ăn chút gì đi.

- Không thích những món này sao?

Hắn nhìn nàng vẫn không phản ứng thì biết cứ như thế này sẽ không ổn chút nào, lão tử không tin không trị được cô.

- Lúc trước nàng nói nếu ta đưa nàng trở lại phủ nàng sẽ cho ta bất kì thứ gì ta muốn đúng không?

- Đúng vậy.

Nàng quay sang ánh mắt lạnh nhạt nhìn hắn.

- Chỉ cần người đưa ta trở về ta nhất định sẽ trả công cho người xứng đáng.

Lý Thiên Hành khẽ nhếch miệng giọng nói đầy vẻ châm chọc.

- Nàng có thể trả cho ta bao nhiêu linh thạch?

- Người yên tâm ta sẽ làm cho người hài lòng.

Lý Thiên Hành đột nhiên đứng lên trong tay hắn xuất hiện hai viên vô sắc tinh thể bên trên tỏa ra linh khí nhàn nhạt sao đó hắn đặt hai viên tinh thể trước mặt nàng.

- Nàng biết đây là thứ gì không?

Nữ tử nhìn hai viên tinh thể thạch trên bàn khẽ nhíu mày ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, khẽ thốt lên.

- Cực phẩm linh thạch vô thuộc tính.

- Không sai bây giờ nàng nghĩ ta còn cần linh thạch của nàng sao?

Nữ tử khẽ lắc đầu.

- Vậy người bắt ta tới đây làm gì?

Hắn vừa nghe nàng nói trên mặt liền hiện lên vẻ tức giận.

- Nàng vẫn cho là ta bắt nàng tới đây sao?

- Không phải là như vậy sao?

- ẦM... ẦM... BENG... BENG...

Lý Thiên Hành nổi giận một tay đập thẳng lên bàn, chiếc bàn tách ra làm đôi toàn bộ thức ăn đều rơi xuống mặt đất ngay cả 5 bình linh được cũng đi theo.

- Lão tử nhìn cô đã đủ rồi, cô tưởng mình là ai hả? cô cho rằng mình đẹp lắm sao? nếu không phải lúc trước cô cho lão tử quá gian, nếu không phải trước khi chết tiểu tử cầu xin ta cứu cô, lão tử cũng chẳng thèm cứu một người như cô.

Tiểu tử huynh đệ lần này coi như ta nợ người vì tương lai của lão tử không thể không làm như vậy, hắn chửi xong lại đá vào chiếc ghế bên cạnh một cái.

- Lão tử không biết tại sao bọn họ lại hi sinh tính mạng của mình để bảo vệ một người như cô? suốt ngày chỉ biết ngồi một chỗ nhìn trời, chỉ biết bỏ mạng chờ chết, dù sao cũng chết tại sao không chết quách luôn cho rồi, nếu cô chết sớm một chút không chừng bây giờ bọn người tiểu tử vẫn còn đang vui vẻ hưởng thụ cuộc sống.

Lý Thiên Hành tiến lại gần cửa sổ ánh mắt nhìn ra bên ngoài.

- Nữ nhân ngu ngốc như cô suốt ngày chỉ biết nhìn những thứ này thôi sao? Nếu như để bọn họ biết người mà mình đã hi sinh để bảo vệ bây giờ như thế

này không biết sẽ có cảm giác như thế nào? Lão tử tin tưởng bọn họ sẽ không nuối tiếc việc mình làm cho dù có trở lại một lần nữa bọn họ vẫn sẽ hi sinh để bảo vệ cô nhưng lão tử chắc chắn họ sẽ rất thất vọng vô cùng thất vọng, cô muốn về nhà đúng không được rồi ngày mai lão tử sẽ đưa cô về nhà.

Lý Thiên Hành nói xong liền xoay người bỏ đi trước khi rời khỏi hắc khê liếc nhìn hai viên cực phẩm linh thạch một cái thấy bọn chúng vẫn còn nguyên vẹn liền thở phào một hơi.

- Mai mấn là không sao.

Hắn vừa đi vừa thở dài nếu lúc này kịp thu 5 binh lính được thì tốt biết mấy. Lý Thiên Hành trở lại trong phòng lấy ra hai quyển công pháp bắt đầu tu luyện.

Sáng hôm sau hắn bắt đầu buổi học đầu tiên của mình ở Hoàng gia học viện, sao một hồi tìm kiếm cuối cùng cũng tìm được nơi mà hắn muốn đến. Đan viện một trong tứ viện bên trong hoàng gia học viện kiến trúc đồ sộ, quy mô to lớn, đan dược phong phú, linh dược như mây thật là thích hợp cho một tên đạo mộ như hắn.

Lý Thiên Hành dựa theo ngọc bài tìm được phòng luyện đan của mình, hắn vừa tiến vào liền nhìn thấy mấy chục người đan ngồi về mặt chăm chú đọc sách, trước mặt mỗi người còn có một cái đan đỉnh, hắn tìm một chỗ trống ngồi xuống ánh mắt liên tục đảo xung quanh.

- Không cần phải nghiêm túc như vậy chứ?

Trong lúc hắn đang quan sát xung quanh để tìm đối tượng thì đột nhiên một nữ tử đi đến chỗ hắn.

- Lão tử còn chưa mở lời đã có người tự động hiến thân.

Lý Thiên Hành nhìn nữ tử đang đi về phía mình, một thân bạch y phối hợp với thân hình nhỏ nhắn, xinh xắn gương mặt tuyệt trần đặt biệt là đôi mắt trong suốt linh động làm cho nàng trông giống như một tiểu tinh linh chỉ có điều bộ ngực của nàng hơi bị khiêm tốn.

- Thật đáng tiếc hoa này vẫn còn xanh chưa hái được.

- ẦM...

Một tiếng động vang lên cắt đi cái suy nghĩ yy của hắn, nữ tử đứng trước mặt Lý Thiên Hành quyền sách trong tay đập mạnh xuống bàn.

- Người là Lý Thiên Hành đúng không?

- Dạ... à đúng là ta.

- Đây là đan pháp cơ sở, trong vòng một tuần nếu không học được thì rút khỏi đây.

Nàng nói xong liền xoay người rời đi, Lý Thiên Hành lúc này vẫn còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra, hình như hắn đâu có đất tội gì với tiểu nha đầu này.

- Không lẽ tiểu nha đầu này đang tới kì?

Lúc này tên ngồi bên cạnh khều hắn một cái.

- Huynh đệ người đừng để ý, nàng trước giờ tính tình đều là như vậy.

- Trước giờ nàng luôn tới kì sao?

- Huynh đệ người nói gì?

- À không có gì.

Hắn liếc nhìn bạch y nữ tử đang ngồi phía trên một cái khê nhíu mày.

- Vị huynh đệ này ta là Lý Thiên Hành, đa tạ đã nhắc nhở.

- Không có gì, ta là Diệp Tinh sao này chúng ta coi như là đồng môn giúp đỡ lẫn nhau là điều nên làm.

- Đúng rồi không biết Diệp huynh có biết lai lịch nàng ta không?

- Tất nhiên là biết, không chỉ mình ta bên trong đan viện hầu như ai cũng biết nàng.

- Lợi hại như vậy sao?

Lý Thiên Hành nghe đến đây liền ngạc nhiên hắn thầm nghĩ không lẽ nàng là Như Nguyệt lão sư kia sao? tại sao lại không như quần chúng đồn vậy nhỉ.

- Nàng là Bạch Tiểu Linh thuộc hàng đệ nhất thiên tài bên trong đan viện không những vậy nàng còn là sủng đồ của Như Nguyệt lão sư đứng rồi nàng còn một thân phận nữa chính là nhị tiểu thư Bạch gia một trong tứ đại gia tộc tại Vương thành.

Hắn vừa nghe xong chỉ biết cảm lạnh, gia thế tiểu nha đầu này quả thật quá trâu bò chỉ cần một trong mấy cái đó cũng đủ hù chết người cho dù nàng tới kì nguyên năm cũng không ai dám nói gì.

- Xem ra phải tránh xa tiểu nha đầu này một chút.

Lý Thiên Hành nhìn quyển sách cả vụn trang nằm trên bàn bảo hắn trong vòng một tuần học hết thứ này thà kêu hắn đi trộm mộ vương hoàng còn có lý hơn, hắn vừa lật mấy trang đầu chỉ nhìn thấy hình ảnh vài cây dược liệu, mấy trang kế tiếp cũng y như vậy hắn lật xem mục lục ở phía sau phát hiện quyển sách này chủ yếu nói về mấy loại linh dược bên trên đại lục cùng với thuộc tính, cách sử dụng của chúng.

- Hừ lão tử có thân thư còn cần xem mấy thứ này sao?

Hắn nói xong liền đóng quyển sách lại buồn chán nhìn xung quanh cuối cùng không chịu nổi quay sang Diệp Tinh.

- Diệp huynh hôm nay Như Nguyệt lão sư không có tới sao?

Diệp Tinh khẽ lắc đầu.

- Ta nghe nói Như Nguyệt lão sư hình như là đang bận việc gì đó nên đã trở lại bên trong hoàng cung cũng không biết khi nào người mới quay trở lại.

- Là vậy sao?

Lý Thiên Hành lại chán nản nằm trên bàn kế hoạch làm quen hôm nay chính thức tan vỡ, hắn bên trong đan phòng ngây ngốc mấy canh giờ cuối cùng cũng được thả về phòng, hắn suy nghĩ một chút liền quyết định rời đi học viện đi đến vụn bảo các.

- Khách quan người muốn mua thứ gì?

- Ta muốn đấu giá thứ này.

Hắn lấy ra một bình ngọc đưa cho tên trước mặt, tên nhân viên cung kính nhận lấy bình ngọc ánh mắt xem xét vài lần chỉ thấy bên trong toàn là bụi đá.

- Khách quan thứ lỗi tiểu nhân kiến thức hạn hẹp không biết bên trong là bảo vật gì?

- Nếu người không biết thì tìm quản lí nơi này ra đây, hắn ta chắc chắn biết.

- Việc này...

Lý Thiên Hành thấy tên nhân viên còn không chịu đi liền lấy ra một tấm ngọc bài.

- Người nhận ra thứ này không?

- Đây là...

Tên nhân viên quan sát một lúc sắc mặt liền trở nên cung kính.

- Ngài đợi một chút tiểu nhân lập tức đi thông báo.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Đồ thạch phượng

Lý Thiên Hành đợi một lúc tên tiểu nhị liền trở lại, bên cạnh hắn còn có thêm một lão giả.

- Là vị tiểu huynh đệ này muốn đấu giá sao?

- Đúng vậy, chính là ta.

Hắn nhìn lão giả trước mặt trong lòng thầm nghĩ cái vụn bảo các này không biết có thông đồng với viện dưỡng lão hay không?

Lão giả hai mắt hiếp thành một đường đánh giá Lý Thiên Hành vài lần cuối cùng ánh mắt ngừng lại trên ngọc bài, sắc mặt thoáng kinh ngạc.

- Tại hạ họ Tống tên Tiền hân hạnh được làm quen, không biết vị công tử muốn đấu giá là?

- Không lẽ tiền bối không nhận ra linh sa hay sao?

Lý Thiên Hành trong lòng tràn đầy khinh bỉ, nơi đây đúng là một bọn hồ li ngay cả cái tên cũng phạm pháp.

- Lão tử nhất định phải vì dân trừ hại.

Tống Tiền thấy Lý Thiên Hành nhận biết vật này liền cười ha ha.

- Lão phu đúng là hồ đồ xin công tử thứ lỗi, linh sa của công tử là vật vô cùng quý giá nhưng lại có chút đặc thù nếu như đợi đến buổi đấu giá lớn của bản các nhất định sẽ có thể lấy được một cái giá làm cho công tử hài lòng.

- Không cần, vật này ta muốn đấu giá ngay bây giờ nếu như Tống quản lý muốn tại buổi đấu giá lớn đấu giá, ta có thể cho Tống quản lý vật khác.

Lý Thiên Hành từ bên trong túi trữ vật lấy ra một chiếc hộp.

- Tống tiền bối người xem vật này có được không?

Tống Tiền nhận lấy chiếc hộp ánh mắt vừa đảo qua lập tức kinh ngạc sao đó vẻ mặt vô cùng hưng phấn.

- Được, tất nhiên là được.

Hắn nhìn vẻ mặt kích động của lão khõe miệng khẽ cong lên.

- Nếu lão già này biết linh nhân này là lão tử lấy ra từ bên trong vụn bảo các không biết có kích động đến mức nhồi máu cơ tim hay không?

Tống Tiền cất lấy chiếc hộp sao đó lấy ra một tấm thẻ bạc đưa cho Lý Thiên Hành.

- Công tử đây là thẻ khách quý của bốn các mong người sao này chiếu cố.

- Nếu bản các làm ta hài lòng tất nhiên sao này ta sẽ thường xuyên đến.

Lý Thiên Hành nhận lấy tấm thẻ bạc bên trên có ghi một chữ địa, hắn nhìn qua vài lần khẽ gật đầu, tấm thẻ này không phải thứ bình thường bên trong còn có không gia như túi trữ vật nhưng lớn hơn của hắn nhiều.

- Điều đó là đương nhiên.

Tống Tiền tâm trạng vô cùng vui vẻ đích thân lão dẫn hắn tiến vào gian phòng chữ địa.

- Công tử người chờ ở đây ta sẽ lập tức mang vật của người đi đấu giá nhất định sẽ làm người hài lòng.

Hắn nghe lão nói khẽ gật đầu.

- Vậy đa tạ Tống tiền bối.

- Ha ha không cần khách sáo nếu không tử không chê lão già này cứ gọi ta là Tống lão là được.

- Được, vậy sao này Tống lão gọi ta tiểu Lý là được.

Tống Tiền vừa rời khỏi căn phòng lập tức một nữ tử tiến vào bên trong, thân mặc một bộ y phục giống như sườn xám, bó sát người, áo xẻ lên tới hông để lộ ra bên ngoài mấy đường cong gợi cảm nếu tên nào không vững tay lái chắc chắn sắp mặt.

- Công tử đây là Tống lão sai nô tỳ chuẩn bị cho người hi vọng công tử hài lòng.

Lý Thiên Hành cảm giác toàn thân như đang phát hỏa sắp không kiềm chế được.

- Lão tử kháo, ngay cả chiêu này bọn chúng cũng dùng đến, thật đã đưa tới miệng không ăn đúng là tội lỗi.

Hắn nắm lấy tay nàng kéo một cái để nàng ngồi trên đùi mình.

- Hài lòng tất nhiên vô cùng hài lòng.

Lý Thiên Hành vừa được nữ tử phục vụ vừa nhìn xuống bên dưới đài hứng thú quan sát buổi đấu giá, hai tay thảnh thơi nắm bóp một số thứ.

- Công tử người hư quá a.

Nữ tử vừa nói vừa uốn người như xà nhân quần lấy hấn.

- Hắc hắc nàng không thích sao? Đúng rồi tại sao lại không thấy Ngọc Mị tiên tử chủ trì buổi đấu giá?

Nữ tử vừa nghe hấn nói liền biểu môi.

- Máy buổi đấu giá nhỏ này làm sao có thể làm phiền Ngọc Mị tiên tử.

- Không phải nàng ta chỉ là một đấu giá sư sao?

- Công tử người thật sự không biết gì a, Ngọc Mị tiên tử bên trong bản các địa vị còn cao hơn Tổng quản lý nhiều.

Lý Thiên Hành nghe nàng nói lập tức khẳng định suy đoán lúc trước của hấn không sai, may mắn là hấn vẫn chưa có ý định gì với xà nữ đó.

Nữ tử nhìn hấn trầm ngâm suy nghĩ khoe miệng khê cong lên.

- Công tử không lẽ người đang có ý đồ với Ngọc Mị tiên tử sao?

- Hắc hắc không được sao?

Hấn vừa nói vừa vỗ kiêu đồn căn mọng của nàng một cái.

- Á... công tử nhẹ thôi... đau a...

Lý Thiên Hành nhìn biểu hiện của nàng thì biết bản thân mình đã đi vào động không chỉ có mấy lão hồ ly mà còn cả mấy con yêu tinh nữa.

- Kính thưa các vị quan khách vừa rồi có một quý nhân của bản các đã mang đến đấu giá một loại kì liệu.

Lão giả vừa giới thiệu xong một nữ tử hai tay cầm một cái khay từ bên trong đi ra.

- Xin giới thiệu với các vị bên trong bình ngọc này chính là linh sa một loại thiên địa kì liệu chỉ cần mang thứ này rèn cùng với binh khí sẽ làm đẳng cấp binh khí tăng lên một bậc tất nhiên là ngoại trừ thiên cấp binh khí.

- Tổng lão thứ này là thật sao?

Tổng Tiền nhìn một vị khách trên phòng chữ thiên khê gật đầu cung kính.

- Thì ra là Trần trường lão ngài yên tâm thứ này bản các đã kiểm tra hoàn toàn là thật.

Lão nói xong liền quay xuống kháng đài.

- Bình linh sa này giá khởi điểm là 5000 trung phẩm linh thạch mỗi lần tăng giá không được ít hơn 100 trung phẩm linh thạch.

Tổng Tiền vừa nói xong liền có người ra giá.

- Ta ra 5100 trung phẩm linh thạch.

- Ta ra 5200 trung phẩm linh thạch.

- 1 vạn trung phẩm linh thạch.

Mọi người nghe liền nhất tề nhìn lên một căn phòng chữ thiên bên trên.

- Thì ra là người của Triệu gia một trong tứ đại gia tộc Vương thành hèn gì lại ra giá cao như vậy.

- 1 vạn 5000 trung phẩm linh thạch.

Lần này cũng là một người bên trong phòng chữ thiên ra giá.

- Trần lão đầu bình linh sa này Triệu gia ta muốn chắc rồi, 2 vạn trung phẩm linh thạch.

- Hừ Triệu gia các người cũng không phải là bá chủ vương thành, 2 vạn 5000 trung phẩm linh thạch.

Lý Thiên Hành ngồi một bên nhìn hai nhà tranh đấu về mặt vô cùng hưng phấn.

- Tốt lắm hai lão già các người cứ tranh đi toàn bộ linh thạch đều vào túi lão tử.

Hấn nói xong lại bóp mấy cái.

- Công tử người thật hư a.

- Tiêu nha đầu nhà người đứng là mai mắn lần này nếu lão tử trúng đậm sẽ thưởng linh thạch cho người.

Nữ tử nghe được hai mắt tỏa sáng lại nhiệt tình hầu hạ hẳn chỉ hận không thể lột đồ nam tử trước mặt ném lên giường.

Bên dưới hai nhà vẫn đang tranh đấu kịch liệt cuối cùng cũng đến hồi kết Trần gia dùng 5 vạn trung phẩm linh thạch mua lấy linh sa, Lý Thiên Hành nghe xong liền cười đến không ngậm miệng được lúc trước hẳn chỉ dùng có 1000 hạ phẩm linh thạch để mua lọ linh sa này.

- Xem ra chút nữa lão tử phải đi đến đồ thạch phường hỏi thăm lần nữa.

Lúc này Tổng lão tử bên ngoài tiến vào Lý Thiên Hành vừa thấy liền lấy 10 viên hạ phẩm linh thạch đưa cho nàng sao đó vỗ mong nàng một cái.

- Người ra ngoài đi.

Nữ tử cuối đầu đi ra bên ngoài trước khi tới cửa còn liếc nhìn hẳn một cái, Tổng Tiền thu mọi thứ vào trong mắt mỉm cười đi tới.

- Chúc mừng, chúc mừng tiểu Lý lần này linh sa đấu giá vô cùng thành công.

- Lần này mai nhờ có Tổng lão ca trợ giúp, tiểu đệ nhất định sẽ ghi nhớ.

- Ha ha nên làm, nên làm, tiểu Lý người đưa ngân thê cho ta, lão ca sẽ chuyển linh thạch vào bên trong cho người.

Tổng Tiền nhận lấy thê sao đó lấy ra một cái thê màu đen bắt đầu chuyển linh thạch.

- Tiểu Lý đây là linh thạch của người lần này đấu giá được 5 vạn trung phẩm linh thạch sao khi trừ đi chi phí còn lại 4 vạn 7 ngàn trung phẩm linh thạch, người không có ý kiến gì chứ.

- Không có, vô cùng hài lòng.

Lý Thiên Hành bên ngoài tươi cười bên trong lại thầm rủa, ánh mắt hẳn khế liếc Tổng Tiền sao đó mỉm cười tràn đầy thân thiện.

- Không giấu gì Tổng lão bình linh sa cùng với linh nhân kia đều là của sư phụ đệ ban tặng lần này đệ kiếm được nhiều linh thạch như vậy cũng phải nên hiếu kính sư phụ vài thứ, Tổng lão nói có đúng không?

Tổng Tiền nghe hẳn nhắc đến sư phụ ánh mắt biến đổi.

- Đúng vậy không biết sư phụ của tiểu Lý là cao nhân phương nào?

- Tổng lão thật ngại quá sư phụ không cho ta tiết lộ thân phận của người sợ bị người khác làm phiền.

- À, là lão ca mạo muội không biết sư phụ của tiểu Lý thích thứ gì không chừng lão già này có thể giúp được.

Lý Thiên Hành nghe vậy hai mắt sáng lên.

- Đúng vậy tại sao đệ lại quên mất lão ca, sư phụ của đệ sinh thời chỉ thích hai chuyện thứ nhất là luyện đan thứ hai chính là cất đồ thạch, lão ca có thể giúp đệ không?

Tổng Tiền vừa nghe nói đến luyện đan ánh mắt nhìn Lý Thiên Hành thiện cảm lại tăng lên vài phần.

- Chuyện này không thành vấn đề, không biết tiểu đệ muốn tìm đan phương hay đồ thạch?

- Tổng lão ca nói đùa chỉ với số linh thạch ít ỏi của tiểu đệ làm sao mua nổi đan phương tứ phẩm trở lên chứ, tất nhiên là phải chọn mua đồ thạch.

- Vậy chúng ta mau đi tới đồ thạch phường.

Tổng Tiền vừa xoay lưng trên mặt hiện lên nụ cười hưng phấn.

- Không ngờ lần này lại lôi kéo được một tứ phẩm luyện được sư.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Ngọc Thanh

Lão vừa nghĩ tiền đồ sáng lạng sao này của mình liền cười lớn đi tới đồ thạch phùng, Lý Thiên Hành đi phía sau cũng cười lớn không kém, hai người tiến vào bên trong đồ phùng Lý Thiên Hành hưng phấn bắt đầu lựa chọn đồ thạch.

- Tiểu Lý có cần ta tìm mấy đồ thạch sư đến giúp không?
- Không cần, quan trọng nhất chính là thành ý những vật bên trong chỉ là phụ mà thôi.
- Vậy đệ cứ tự nhiên lựa chọn ta đã nói bọn họ sẽ giữ nguyên giá gốc bán cho đệ lão ca có chuyện cần phải giải quyết không tiện ở lại lâu.
- Vậy tiểu đệ xin đa tạ.

Lý Thiên Hành chọn được ba khối đồ thạch hao phí của hắn hơn 1 vạn trung phẩm linh thạch sao đó liền rời đi, Lý Thiên Hành vừa rời khỏi Vạn bảo các thì hướng vạn được các đi đến.

Bên trong một căn phòng sang trọng một lão nhân đang cung kính đứng một bên, trước mặt lão là một đại mỹ nữ, nàng nửa nằm nửa ngồi trên giường trên tay đang cầm một tách trà.

- Người chắc không?
- Tiểu thư yên tâm lão chắc chắn tiểu tử đó chính là đệ tử của một tứ phẩm luyện được sư.
- Chỉ là một tứ phẩm luyện được sư vẫn chưa đủ để ta coi trọng.
- Tiểu tử đó còn là học đồ trọng điểm được hoàng gia học viện bồi dưỡng.

Nữ tử nghe vậy trên gương mặt hiện lên một nụ cười quyến rũ.

- Vậy người đệ ý hắn một chút là được.
- Vâng, lão nô hiểu.

Lão già cung kính cúi đầu sao đó sắc mặt có chút biến đổi.

- Tiểu thư để quốc có người đến.
- Ai?
- Là Thiên Phụng công chúa còn có Hàn Kiếm thiếu gia cũng đến.

Nữ tử vừa nghe đến hai từ Thiên Phụng sắc mặt vô cùng kiên kị.

- Nữ nhân đó đến đây làm gì?
- Lão nô không biết.
- Được rồi người lui xuống đi.

Sao khi lão nhân rời khỏi căn phòng nữ tử rời giường đi đến cửa sổ ánh mắt nàng ngắm nhìn hoàng cung phía xa.

- Không lẽ nàng hành hạ ta còn chưa đủ hay sao?

Lý Thiên Hành tiến vào bên trong Vạn được các nhìn mấy đan đỉnh trước mặt liền quay sang hỏi nhân viên.

- Ở đây không có huyền cấp đan đỉnh sao?
- Tất nhiên là có mời khách quan đi theo tiểu nhân.

Tên nhân viên dẫn hắn vào bên trong một căn phòng được bố trí cấm chế chặt chẽ, trước mặt hắn có vài chục đan đỉnh trong vô cùng cổ xưa thỉnh thoảng lại toát ra đan hương thơm ngát.

- Ta lấy cái này.

Hắn chỉ vào một cái đan đỉnh màu đồng đen bên trên trần đầy hoa văn kì lạ sao đó lấy ra 1 vạn viên trung phẩm linh thạch đưa cho tên nhân viên. Lý Thiên Hành thu lấy đan đỉnh lại tiếp tục mua mấy loại được liệu luyện chế ít huyết đan cùng vài chậu hương được.

- Lần này lại tốn không ít linh thạch của lão tử hi vọng sẽ thành công.

Lý Thiên Hành trở lại phòng, hắn lấy ra mấy loại linh dược luyện chế thành hai bình linh dịch sao đó tiến vào giới chỉ.

- Chờ đã.

Ý niệm vừa động trên tay hắn xuất hiện hai viên vô sắc tinh thể nhìn hai viên cực phẩm linh thạch trong tay khoe miệng hắn khẽ cong lên.

- Lần này để xem lão tử có chính nàng được không?

Hắn tiến vào bên trong căn nhà gỗ nhìn sơ qua căn phòng một lần, đóng bệ bệ hôm trước đã biến mất, nữ tử đang ngồi dựa người trên giường thỉnh thoảng nhíu mày như đang suy nghĩ việc gì đó hoàn toàn không để ý đến sự xuất hiện của một đại nam nhân như hắn. Không lẽ lần trước lão tử làm hơi quá nên bị phản tác dụng?

- Khục... khục...

Nữ tử vừa nghe tiếng động khẽ giật mình.

- Người đến khi nào?

- Ta... lão tử chỉ vừa mới đến.

Hắn đi đến chỗ chiếc bàn ngày hôm qua từ trong túi trữ vật lấy ra một chiếc bàn mới sao đó dọn ra một bàn thức ăn.

- Cô cũng qua đây ăn chung đi.

- Ta không đói.

Nàng lạnh nhạt lắc đầu.

- Mấy ngày nay cô không ăn gì lại không thấy đói sao? Hay là cô đang muốn hành hạ bản thân mình?

- Không phải, bản thân ta mất một chứng bệnh lạ nên từ nhỏ phải ăn linh dược, nên một tuần ta chỉ ăn có một lần.

- Thật sao?

Lý Thiên Hành khẽ nhíu mày xem ra nha đầu này cũng thật đáng thương.

- Là thật.

Nàng thấy hắn nghi ngờ lập tức gạt đầu khẳng định.

Lý Thiên Hành cũng không để ý đến nàng tiếp tục chiến đấu với đồng thức ăn trên bàn mãi đến một lúc sao hắn mới vỗ vỗ bụng thỏa mãn.

- Lão tử hiện tại đang ở vương thành cô có người thân nào ở đây không?

Nữ tử nghe hắn hỏi liền gạt đầu.

- Mẫu thân của ta đang ở vương thành.

- Vậy được rồi cô nói địa chỉ, số nhà hay email của mẫu thân cô cho lão tử biết sao đó lão tử sẽ nhắn bọn họ đến đưa cô đi.

Lý Thiên Hành nhìn vẻ mặt mờ mịt của nàng hắn quên mất ở đây không có mấy thứ này.

- Mẫu thân cô ở chỗ nào?

Nàng gạt đầu sao đó nhớ đến thứ gì lại lắc đầu.

- Sao vậy không lẽ cô đòi chú ý muốn ở đây với lão tử suốt đời sao?

- Không phải, mẫu thân ta ở một nơi rất đặc biệt người thường rất khó gặp, ta còn có một biểu muội nàng hiện là học đồ bên trong hoàng gia học viện.

- Hoàng gia học viện?

- Đúng vậy nàng tên là Bạch Tiểu Linh.

- Bạch Tiểu Linh?

Lý Thiên Hành nghe tới cái tên này bị giật mình không nhẹ, không phải trùng hợp vậy chứ?

- Bên trong học viện có biết bao nhiêu người có tên đó làm sao lão tử có thể tìm được nàng?
- Biểu muội của ta nói nàng là thiên tài luyện đan, người đến đan viện có thể sẽ tìm được nàng.

Lý Thiên Hành khẽ gật đầu.

- Lão tử sẽ thử tìm nha đầu đó nếu có tin tức sẽ nói cho cô.

Hắn lấy ra hai bình linh dược để lên bàn.

- Thứ này sẽ giúp ít cho bệnh tình của cô, đừng hiểu lầm, lão tử chỉ sợ khi người nhà của cô nhìn thấy bộ dáng bây giờ lại nói lão tử hành hạ cô đến lúc đó cho dù lão tử có nhảy xuống hoàng hà cũng không rửa sạch tội.
- Bệnh của ta rất đặc biệt thứ này không giúp ít được gì đâu.

Nàng nhìn hai bình linh dược trên bàn khẽ thở dài một hơi ánh mắt lại thất thần.

- Cô sợ lão tử hạ độc bên trong hay sao?
- Không phải mà là...
- Nếu cô không sợ sao lại không dùng thử ngay cả chết cô cũng không sợ mà lại sợ hai bình dược liệu này sao?

Nàng nghe hắn nói như vậy cuối cùng cũng khẽ gật đầu. Lý Thiên Hành thở phào một hơi cuối cùng cũng thuyết phục được tiểu nha đầu này.

- Đúng rồi cô có thấy hai viên linh thạch của lão tử hay không?
- Ân...

Nàng từ trong người lấy ra một cái hộp đưa cho hắn sao đó nhỏ giọng nói.

- Xin lỗi...

Lý Thiên Hành còn tưởng mình nghe lầm liền hỏi lại.

- Cô vừa nói gì?
- Ta... ta xin lỗi lúc trước ta tưởng người chung bọn với mấy kẻ kia... cho nên...
- Ta kháo, lão tử anh tuấn tiêu soái, đẹp trai phong độ như vậy cô nhìn kiểu gì lại có thể đánh đồng lão tử với bọn chuột nhắt đó, hừ lão tử tính tình rộng lượng không chấp nhất với cô.

Lý Thiên Hành nhận lấy chiếc hộp sao đó mở ra liền nhíu mày.

- Sao bên trong lại không có gì?

Nàng nghe hắn nói liền nhìn vào chiếc hộp chỉ thấy bên trong trống không, có chút hoảng loạn.

- Không thể nào rõ ràng là ta để chúng bên trong nhưng sao lại...

Nàng nhớ rõ là tự tay mình để chúng vào trong chiếc hộp, cả đêm hôm qua nàng đều suy nghĩ những lời hắn nói nên không hề chớp mắt, rõ ràng nàng không thấy ai tiến vào bên trong, lúc này nàng nhìn thấy ánh mắt chế nhạo của hắn trong lòng liền hoảng lên.

- Ta...ta thật sự không có lấy.
- Hừ, cô tưởng cực phẩm linh thạch là đá chắc dù cho nguyên anh cảnh nhìn thấy cũng muốn lấy, hai viên cực phẩm linh thạch này là do lão tử liều mạng đổ máu mới có thể lấy được.
- Ta không có... thật sự không có...

Lý Thiên Hành không nói tiếng nào xoay người bỏ đi.

- Chỉ là hai viên linh thạch nếu cô muốn lão tử có thể cho, cô không cần đỡ trò như vậy.
- Khoan đã.

Nàng nhìn hấn sắp bước ra khỏi cửa liền từ trên giường lao xuống bước đi có chút hỗn loạn.

- Ngọc Thanh ta dùng tâm ma của chính mình để thể nếu như có lấy hai viên linh thạch của người sẽ chết không được siêu sinh.

Lý Thiên Hành cũng không ngờ nàng lại chơi lớn như vậy khước miệng hấn khề cong lên xoay người lại.

- Nếu như bây giờ lão tử tìm được linh thạch trên người của cô thì sao?

- Không thể nào.

- Cô chắc chắn như vậy? nếu ta tìm được linh thạch trên người cô từ nay đến lúc cô trở về nhà nhất định phải nghe theo lời của ta, tất nhiên mọi yêu cầu của ta đụng chạm vào cơ thể của cô đều không tính thể nào?

- Được, ta đồng ý.

Hấn tiến lại gần nàng ánh mắt quét qua vài lần trên khuôn mặt xuất hiện nụ cười tà dị.

- Cô tưởng giấu ở chỗ đó lão tử sẽ không giám tìm sao?

Nàng nghe hấn nói về mặt ngờ ngạc còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra đột nhiên ở ngay khe ngực của nàng truyền đến cảm giác lạnh lẽo.

- Á...

Nàng ôm lấy ngực của mình trở lại trên giường ánh mắt tức giận nhìn nam nhân trước mặt.

- Người... vô sỉ, hạ lưu...

- Làm sao? lão tử vẫn chưa chạm vào người của cô, lão tử cũng không phải nguyên anh cường giả có thể cách không lấy vật, bây giờ cô phản ứng như vậy chứng tỏ linh thạch đang ở bên trên cơ thể cô đúng không?

- Người... người...

Ánh mắt nàng tràn đầy tức giận nhìn nam tử trước mặt nhưng lại không thể phản kháng.

- Được rồi xem như lúc này chưa có chuyện gì xảy ra cô cũng chưa từng hứa gì với lão tử.

- Ngọc Thanh ta trước nay chưa từng thất hứa nếu ta đã nói nhất định sẽ làm.

Hấn nghe nàng nói vậy trên mặt hiện lên nụ cười vô cùng bí ố.

- Thật không?

Nàng nhìn ánh mắt kia không hiểu sao trong lòng lại có chút rung sợ nhưng vẫn cắn răng gật đầu.

- Đúng vậy.

- Vậy lão tử muốn cô... uống hết lọ linh dược kia.

Lý Thiên Hành tiến lại lấy lọ linh dược trên bàn đưa cho nàng, Ngọc Thanh nhận lấy lọ linh dược trên tay hấn nàng khề cắn môi cuối cùng cũng uống một hơi cạn sạch, linh dược vừa tiến vào bên trong liền xảy ra phản ứng, máu huyết bên trong cơ thể nàng trở nên tinh thuần hơn, gương mặt nàng cũng hồng lên không còn trắng bệch như lúc trước, không ngờ được liệu này lại hiệu quả như vậy.

- Đây là...

Lý Thiên Hành lấy từ trong túi trữ vật ra mười mấy cái chậu sao đó bỏ vào mấy hạt giống.

- Dù sao cô cũng không có gì để làm bây giờ giúp lão tử chăm sóc mấy chậu hương dược này đi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Luyện đan

Lý Thiên Hành trở lại phòng mình về mặt trần đầy hải long, đối với loại nữ nhân lạnh nhạt này phải tạo cho nàng cảm giác càng sâu càng tốt cho dù hận cũng được, hấn lấy ra lò luyện đan sao đó tiến vào đan thất bắt đầu luyện chế nhị cấp đan dược ít huyết đan.

- Đầu tiên là phân loại dược liệu kế tiếp chính là tính toán thành phần sao đó sắp xếp thứ tự cuối là đốt lửa bỏ vào nồi và... BÙM...
- Khục... khục...

Lý Thiên Hành nhìn một đống bề bộn xung quanh ba ngày này hấn đã tiêu không dưới 1 vạn trung phẩm linh thạch ngay cả một viên phế đan cũng không thể tạo thành.

- Không lẽ lão tử thật sự không có thiên phú luyện đan?

Hấn nhìn xung quanh một lần nữa lắc đầu đi ra ngoài, linh dược đã bị hấn luyện đến không còn một móng bây giờ lại phải đi tìm hàng, hấn vừa ra khỏi cửa đã gặp phải người quen.

- Lý huynh mấy ngày nay người đi đâu sao ta lại không thấy?
- Ta bên trong đan thất.

Lý Mục nhìn về thất vọng của Lý Thiên Hành liền vỗ vai hấn vài cái.

- Lý huynh bây giờ ta đang định đến luyện võ trường người có muốn đi xem không?
- Không hứng thú.
- Ta cũng không hứng thú xem bọn chúng đánh đấm chủ yếu là đến ngắm mỹ nữ a.

Lý Thiên Hành nghe đến đây liền quay sang nhìn Lý Mục.

- Thật sự có mỹ nữ sao?
- Ta gạt người làm gì? mau đi thôi.

Hai người vừa đến luyện võ trường liền nghe thấy bên trong truyền ra từng tiếng la hét, bên trên khán đài một nam một nữ đang giao phối à lộn giao đầu vừa nhìn qua liền biết nữ tử kia đang ở thế hạ phong, nam tử tay cầm trường kiếm thân mặt lục y vô vùng tiêu soái mỗi một chiêu thức đều hoàn mỹ khiến cho nữ tử không có cơ hội phản công.

- Lâm Phong sư huynh nếu như huynh dám đánh thắng Liễu sư tỷ ta sẽ đi mách Như Vân sư tỷ.

Nam tử nghe đến đây trường kiếm trong tay khựng lại, nữ tử vừa thấy có cơ hội liền phản công nam tử bị bất ngờ không kịp đề phòng lập tức bị nữ tử áp chế.

- Cái này cũng gọi là luyện võ sao?

Lý Thiên Hành quay sang hỏi Lý Mục đúng lúc tên này đang nhìn về hướng nào đó ánh mắt sáng như sao miệng há đến không khép lại được nước giải bên trong cũng sắp trào ra, Lý Thiên Hành nhìn qua thấy một nhóm mười mấy nữ tử đang ngồi nói chuyện, bất kì người nào trong các nàng cũng có thể xem là mỹ nhân nhưng so với hai người trung tâm thì kém đến mấy bậc Lý Thiên Hành nhận ra một người trong số hai nàng chính là đối tượng hấn đang tìm kiếm Bạch Tiểu Linh.

- Lý Mục huynh người thấy ai đẹp hơn?
- Tất nhiên là bạch y nữ tử đang ngồi ở giữa.
- Không ngờ huynh đệ lại có tầm nhìn chính xác như vậy, tiểu đệ thật sự bội phục.
- Tất nhiên nếu không ta đã không lấy tên là Lý Mục.

Lý Thiên Hành nhìn Bạch Tiểu Linh lại nhớ đến chuyện của Ngọc Thanh ánh mắt xoay chuyển vài lần cuối cùng chuyển lên người Lý Mục khóe miệng hấn khẽ cong lên.

- Lý Mục huynh ánh mắt của người tốt như vậy có thể nhìn thấy sắc mặt của nàng lúc này không?

Lý Mục nghe hấn nói liền liếc nhìn vài lần.

- Hình như sắc mặt của nàng không được tốt.
- Tất nhiên là không tốt rồi.

- Lý huynh người biết chuyện gì sao?

Lý Thiên Hành lấy một tay khoác lên vai Lý Mục kéo hẳn lại gần mình.

- Lý Mục hai ta vừa gặp như đã quen tình cảm lại không thua thân thích ta nói với người chuyện này người nhất định phải giữ bí mật.

Lý Thiên Hành nói đến đây liền liếc nhìn xung quanh vài lần.

- Nàng ta tên Bạch Linh Linh ta với nàng cùng học chung đàn phòng mấy ngày trước ta nghe bọn họ nói biểu tỷ của nàng tham gia thí luyện không may qua đời bây giờ trong nhà chỉ còn có mình nàng không thân không thích, thật sự vô cùng đáng thương.

- Thật vậy sao?

- Không những như vậy mấy tháng trước nàng còn bị một tên mặt trắng nhỏ gạt lấy tình cảm nàng mang toàn bộ linh thạch bên trong nhà đưa cho hắn đợi đến khi biết được thì tên kia đã đi mất, biểu tỷ của nàng vì vậy phải mạo hiểm thí luyện để bắt lấy yêu thú đi đổi linh thạch mới xảy ra nguy cơ như vậy, ta đoán bây giờ hẳn là nàng đang tự trách mình đi.

Lý Mục cảm thấy hai mắt mình hơi cay cay.

- Nàng đúng là đáng thương.

Lý Thiên Hành gật gù đầu đồng cảm.

- Lý Mục huynh nàng đáng thương là một chuyện nhưng mà ta cảm thấy đây là cơ hội rất tốt cho người tấn công.

Lý Mục nghe hẳn nói liền động lòng nhưng sao đó lại nhú mày nhìn Lý Thiên Hành.

- Lý huynh cơ hội tốt như thế sao người lại nhường cho ta?

- Hai ta không phải huynh đệ sao? với lại người đừng quên một tiêu của ta là ai? người chưa từng nghe nói thỏ khôn không ăn cỏ gần hang sao?

Lý Mục khẽ gật đầu.

- Lý huynh xem như ta nợ người một ân tình.

- Huynh đệ với nhau nói chuyện ân tình làm gì, Lý Mục ta chúc người thành công, tiến lên đi.

- Được.

Lý Thiên Hành nhìn Lý Mục rồi đi trong lòng thầm rủa.

- Muốn dành bằng sơn ngừ tỷ với ta, xem lão tử có chơi chết người hay không.

Lý Mục đi đến chỗ Bạch Tiểu Linh bài ra một tư thế vô cùng tiểu soái.

- Linh Linh tiểu thư tại hạ Lý Mục hân hạnh được làm quen với người.

Mấy nữ nhân xung quanh vừa nghe Lý Mục gọi hai tiếng Linh Linh đều nhìn hẳn bằng ánh mắt kinh ngạc còn có một chút thương hại bên trong, Bạch Tiểu Linh sắc mặt càng âm trầm đến đáng sợ.

- Linh Linh tiểu thư người không cần phải tự trách bản thân, chuyện của biểu tỷ cũng không phải hoàn toàn là do lỗi của người.

Bạch Tiểu Linh đang muốn động thủ thì ngừng lại ánh mắt tò mò đánh giá nam tử trước mặt, tên này làm sao biết chuyện của biểu tỷ mình?

Lý Mục thấy nàng đang đánh giá mình liền biết có cơ hội lập tức tiến lên.

- Linh Linh tiểu thư biểu tỷ của người dù sao cũng đã mất người cũng không cần phải đau lòng.

- Người... người đang nói bậy cái gì vậy?

Bạch Tiểu Linh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nam tử đứng trước mặt chỉ muốn bay tới xé xác hắn.

- Linh Linh ta biết người rất đau lòng nhưng biểu tỷ của người ở thiên giới cũng không muốn nhìn thấy người như vậy, việc bây giờ của người chính là nên sống một cuộc sống vui vẻ mà tại hạ sẽ là người mang lại hạnh phúc cho tiểu thư, tại hạ biết trước đây tiểu thư đã từng bị người khác ruồng bỏ nhưng tiểu thư yên tâm tại hạ sẽ không để ý đến chuyện này, sẽ luôn che chở và bảo vệ tiểu thư khỏi những thăng trầm của cuộc sống để tiểu thư trở thành một nữ nhân hạnh phúc nhất trên cái đại lục này.

Lý Mục chém xong liền mỉm cười đắc ý ngay cả Lý Thiên Hành đứng ở phía xa cũng tự nhận không bằng, một đám nữ nhân trước mặt hắn đều tròn mắt

hà mồm.

- Người... người... người thật tức chết lão nương mà.

Bạch Tiểu Linh hét lên một tiếng trong tay nàng liền xuất hiện một kiện trường tiên đánh về phía Lý Mục, hắn cảm thấy mọi chuyện có biến liền bắt đầu tìm đường chạy trốn.

- Mấy vị tỷ tỷ bắt tên khốn này lại giúp muội.

- Lý huynh đệ cứu ta.

Lý Thiên Hành nhìn thấy Lý Mục đang chạy về hướng mình liền mắng âm lên.

- Đúng là đồ huynh đệ không có nghĩa khí.

Hắn vội vận ẩn thân thuật nhắm cửa võ đầu trường chạy đi, Lý Thiên Hành chạy một hơi ra khỏi hoàng gia học viện thở phào một cái.

- Nếu bị đám nữ tử đó bắt được nhất định sẽ bị hành đến không chết không thôi.

Hắn hít lấy vài hơi sao đỏ hướng Vạn dược các đi đến, trên đường đi hắn không ngừng suy nghĩ cải tiến phương pháp luyện đan của bản thân nếu không sao này chắc chắn phải mua đang dược để sử dụng, bây giờ linh thạch bản thân hắn còn không dùng đủ nếu phải mua thêm đan dược thì không biết đến khi nào mới hoàn thành nhiệm vụ của sư phụ giao cho.

- Thật sự không còn cách nào sao? từ sắc huynh đệ người nói ta phải làm sao đây? từ sắc? từ sắc? đúng rồi lão tử đúng là thiên tài.

Lý Thiên Hành hưng phấn nhảy lên một cái chạy thẳng đến vạn dược các hắn mua mười mấy phần dược liệu ích huyết đan sao đó liền trở về bên trong đan thất.

Lý Thiên Hành tỉ mỉ phân chia từng phần dược liệu theo tỉ lệ chính xác nhất có thể rồi gom bọn chúng vào một chỗ sao khi hoàn thành hắn bắt đầu vận công, từ sắc linh khí thoát khỏi cơ thể thôn phệ toàn bộ vật liệu sao đó tiến hành lọc lấy tinh hoa của chúng biến chúng thành dược thủy, Lý Thiên Hành ngồi một bên quan sát khối dược thủy trên không trung khi hắn thấy thiếu thành phần nào liền lấy dược liệu để từ sắc linh khí thôn phệ bổ xung thêm đến khi hoàn phù hợp với tỉ lệ bên trong thần thư hắn mới cho khối dược thủy vào bên trong đan đỉnh bắt đầu nung lên, công việc của hắn vô cùng đơn giản chỉ cần dùng chân hỏa nung cho đến khi dược liệu đặc lại là được, đan đỉnh khẽ rung lên một viên ích huyết đan to cỡ một nắm tay xuất hiện, viên đan dược này lớn hơn bình thường ít nhất 10 lần.

- To thế mới đẹp, lão tử chỉ thích dưa hấu lão tử không thích chanh.

Nhưng rất nhanh hắn phát hiện một vấn đề nếu như trong lúc chiến đấu nước viên đan dược này có khi nào nghẹn chết hay không?

- Không phải cái nào bự cũng tốt, có những chỗ to quá sẽ không có cảm giác.

Lý Thiên Hành đánh giá viên đan dược vài lần nếu tính theo chất lượng, viên đan dược trong tay hắn thuộc hàng trung phẩm.

- Cũng tốt chỉ cần không phải phế phẩm là được.

Có kinh nghiệm lần đầu lần thứ hai hắn thực hiện dễ dàng hơn sao khi đưa dược thủy vào bên trong đan đỉnh hắn sử dụng chân khí tách hỗn hợp lớn thành những hồ hợp nhỏ, với chân khí hùng hậu trong cơ thể hắn hiện tại có thể luyện ra một lúc hơn 30 viên ít huyết đan nếu như hắn đạt trúc cơ đỉnh phong hắn tin tưởng có thể luyện chế một lúc 50 viên ít huyết đan, Lý Thiên Hành nhìn sơ qua gần trăm viên đan dược trước mặt vẻ mặt mỉm cười hài lòng bên trong đóng đan dược có một số viên đạt đến cấp bậc thượng phẩm.

Lý Thiên Hành vận công điều tức cơ thể một lúc sao đó tiến vào bên trong giới chỉ, phía trước ngôi nhà gỗ lúc này xuất hiện vài chậu hoa cùng với một nữ tử đang cẩn thận chăm sóc cho chúng.

- Đúng là không công bằng lão tử chăm sóc nàng gần một tháng cũng không thấy nàng ôn nhu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Trúc cơ hậu kì

Hắn liếc nhìn mấy chậu hoa vài lần không hiểu tại sao càng nhìn càng thấy sai lầm khi mua chúng.

- Xem ra bệnh tình của cô hồi phục không tệ.

Nàng chỉ lạnh nhạt nhìn hần một cái sao đó tiếp tục công việc của mình.

- Đây lão tử đang nói chuyện với cô đó.

- Có chuyện gì sao?

- Hôm nay lão tử đã gặp được biểu muội gì đó của cô.

Ngọc Thanh nghe đến đây liền ngừng lại ánh mắt nhìn hần bên trong ẩn chứa chút hi vọng.

- Người thật sự gặp nàng sao?

Lý Thiên Hành mỉm cười đi vào bên trong ngôi nhà.

- Đột nhiên lão tử cảm thấy khác nước không muốn nói chuyện nữa.

Nàng nghe hần nói khế căn môi đi đến rót cho hần một ly nước.

- Nước của người.

- Đừng nói là lấy nước tưới mấy chậu cây kia cho ta đó chứ?

- Không muốn thì thôi.

Lý Thiên Hành vội cầm lấy ly nước nốc một hơi cạn sạch.

- Không ngờ cô lại có thân thích với Bạch gia một trong tứ đại gia tộc của Vương thành, không biết lão tử có nên đòi thêm thù lao không nữa?

- Ta không có liên quan gì đến Bạch gia.

Về mặt hần tràn đầy khó hiểu nhìn nàng.

- Không lẽ Bạch Tiểu Linh kia không phải là tiểu thư Bạch gia?

- Nàng đúng là tiểu thư của Bạch gia.

- Nàng rõ ràng là biểu muội của cô nàng là người của Bạch gia đáng lý ra cô cũng có liên quan đến Bạch gia mới phải?

- Ta nói lần nữa ta với bạch gia không có quan hệ gì cả, ta họ Ngọc không phải họ Bạch.

Lý Thiên Hành thấy nàng nổi giận đành phải nhượng bộ.

- Được rồi không liên quan thì không liên quan.

Ngọc Thanh ngồi trên giường cố gắng áp chế tâm tình của mình sao đó quay sang Lý Thiên Hành.

- Hôm nay người đã nói gì với Tiểu Linh?

- Chỉ có lão tử gặp cô ta còn cô ta không có gặp được lão tử.

Hần nhìn về mặt ngờ ngạc của nàng tiếp tục giải thích.

- Lão tử vừa định tiến lại thì bị người của Bạch gia ngăn lại, cô tưởng một người bình thường như lão tử muốn gặp tiểu thư đại gia tộc dễ lắm sao?

- Vậy bây giờ phải làm sao?

- Lão tử khác nước.

Nàng nhìn thái độ của hần cho dù tâm tình lạnh nhạt đến đâu đi nữa cũng sẽ tức giận nhưng cuối cùng cũng đi lấy cho hần một ly nước, Ngọc Thanh ngồi đối diện đặt ly nước lên bàn.

- Người đừng quá đáng.

- Hừ lão tử làm gì mà quá đáng? lão tử liều mạng cứu cô, lại chữa khỏi thương thế cho cô, bây giờ lại tìm cách đưa cô về nhà, cô đã từng nói một tiếng đa tạ hay chưa? đúng là làm ơn mắc oán.

Ngọc Thanh nghe hần nói nàng cũng cảm thấy bản thân quả thật không đúng nếu không có hần mình không biết đã ra sao rồi.

- Ta xin lỗi.

- Lão tử cũng không hẹp hòi như vậy, nếu cô muốn biểu muội cô tin chỉ có hai cách một là cô đưa tín vật cho lão tử sao đó lão tử sẽ mang bán à không mang cho biểu muội cô, thứ hai là cô kể chuyện lúc nhỏ của nàng ta nhất là chuyện chỉ có hai người biết sao đó lão tử đi nói chuyện với nàng ta.

Nàng nghe hắn nói có chút ngần người suy nghĩ, trên người nàng hiện tại chỉ còn một miếng ngọc bội của mẫu thân tặng, nàng đã mang theo từ nhỏ đến lớn huống chi nó còn một ý nghĩa khác nàng không thể tặng cho người ngoài được, còn chuyện riêng của biểu muội làm sao có thể kể cho tên lưu manh trước mặt được.

- Không còn cách khác sao? hay là người đưa ta đến Bạch phủ như vậy không phải dễ dàng hơn sao?

Hắn nghe nàng nói liền khinh bỉ trong lòng một cái, nếu mọi chuyện dễ dàng như vậy thì còn làm ăn được gì nữa.

- Chỉ sợ ta và cô chưa tới Bạch phủ thì bị bọn chúng bắt được rồi, với lại chúng ta còn không biết có phải là người bên trong Bạch phủ muốn đối phó với cô hay không.

Lý Thiên Hành không nỡ nhìn vẻ mặt khó xử của nàng hắn lấy ra một túi trữ vật cùng một bình đan dược.

- Bên trong bình đan dược này là nhị phẩm ích huyết đan có thể giúp cô cầm cự trong vòng ba tháng sao khi dùng có thể ăn một chút thức ăn không cần phải cần thuốc để sống, bình đan dược này lão tử phải liều mạng, trải qua cừu từ nhất sinh mới có thể lấy được cho nên sao này cô nhất định phải trả linh thạch cho lão tử, bên trong túi trữ vật là thức ăn lão tử đã chuẩn bị sẵn, đủ cho cô ăn mấy ngày, đúng rồi cô còn chưa trả hai viên linh thạch cho lão tử.

Ngọc Thanh nghe hắn nói liền lấy ra hai viên linh thạch.

- Đa tạ người.

- Không cần sao này dùng linh thạch trả cho lão tử là được.

Hắn cầm lấy hai viên linh thạch đưa lên mũi hít một hơi về mặt tràn đầy thỏa mãn.

- Thật thơm a... hắc hắc lão tử đi đây.

- Người... hạ lưu, vô sỉ, hỗn đản...

Ngọc Thanh nhìn hắn chạy ra khỏi căn nhà gỗ gương mặt nhột nhạt khẽ ửng đỏ, nàng nhìn bình đan dược trên bàn không hiểu sao trong nội tâm lại có chút ám áp, ngoại trừ mẫu thân và biểu muội hắn là người thứ ba mang lại cho nàng cảm giác kì lạ tràng đầy bình yên này.

Lý Thiên Hành tìm một chỗ cách đó vài ngàn dặm sao đó lấy ra 3 khối đồ thạch, có kinh nghiệm lần trước lần này hắn quyết định cất ở bên trong giới chỉ, từ sắc linh khí bắt đầu thôn phệ khối đồ thạch thứ nhất sao khi lấp đá bên ngoài biến mất chỉ còn lại một viên lục sắc tinh thể trôi lơ lửng trên không.

- Cực phẩm linh thạch mộc thuộc tính, không tệ, không tệ chỉ một viên này lão tử đã lấy lại được vốn.

Hắn nhìn viên lục sắc linh thạch trên tay vô cùng hài lòng nếu để viên linh thạch này bên dưới ngôi nhà gỗ sẽ làm cho cây ở đó phát triển nhanh hơn đến mấy lần. Từ sắc linh khí bắt đầu thôn phệ khối đồ thạch thứ hai, đột nhiên nhiệt độ xung quanh bắt đầu tăng lên liên tục.

- Hi vọng thứ này không phải là hỏa tâm.

Sao khi lấp đá cuối cùng biến mất bên trong từ sắc linh khí xuất hiện một ngọn lửa nhỏ, Lý Thiên Hành dùng thần thư quét qua vài lần nhận ra thứ này chính là linh hỏa có thể xem là chí bảo của luyện dược sư nhưng ngọn lửa trước mặt hắn vẫn còn chưa trưởng thành tuy nhiên nếu dùng để luyện chế tam phẩm đan dược thì không thành vấn đề.

- Đúng là bùa ngủ gặp chiếu manh, mèo mù vót được cá ráng nhân phẩm lão tử ít nhất cũng thuộc hàng thượng phẩm mém chút tiếp cận cực phẩm.

Lý Thiên Hành ngoắt tay ngọn lửa lập tức hiện lên bên trên bàn tay của hắn nếu là bên ngoài chắc chắn hắn sẽ bị ngọn lửa này đốt thành tro bụi nhưng bên trong giới chỉ ý niệm của hắn bao phủ tất cả, trừ khi có thể phá bỏ giới chỉ nếu không sẽ bị hắn đập cho một trận như từ.

- Tiểu tử người muốn tự nguyện thần phục hay solo với lão tử một trận, người muốn đánh kiểu gì già chiến hay SM, muốn chơi tư thế gì lão tử đều chấp nhận.

Tiểu hỏa bị đám khí trên người Lý Thiên Hành dọa, kích thích chỉ còn lại phân nửa lúc đầu, hắn mỉm cười hài lòng theo chỉ dẫn thần thư thu phục hỏa diễm này, từ sắc linh khí bắt đầu thôn phệ khối đồ thạch cuối cùng hắn nhìn một cây phi đao đang lơ lửng trên không khẽ nhủ mày, thanh phi đao dài khoảng 7 phần lưỡi đao trong suốt, cán đao đen thẫm trong giống như một bình khí bình thường.

- Không lẽ còn có huyền cơ.

Hắn dùng thần thư quét qua một lần ánh mắt thoáng kinh ngạc, lưỡi đao không ngờ được làm từ thiên niên huyền băng thiên cấp tài liệu luyện khí, cán đao làm bằng âm thạch một loại kì thạch có thể che giấu linh lực được xem là chí bảo để chế tạo âm khí, tuy nhiên thanh phi đao này chưa trải qua thiên

kiếp tảo lệ nên chưa thể xem là thiên cấp bình khí được.

- Hắc hắc thanh phi đao này lão tử thích.

Hắn khẽ vuốt thanh phi đao vài lần cảm giác mát lạnh truyền đến làm hắn ưa thích không muốn buông tay, nếu như dùng thanh phi đao này phối hợp với ẩn thân thuật cùng với kinh nghiệm của hắn để đánh lên đúng là vô cùng hoàn hảo.

Lý Thiên Hành rời khỏi giới chỉ trở lại căn phòng của mình tiếp tục tu luyện ẩn thân thuật cùng xuyên tâm chỉ thỉnh thoảng lại vào bên trong thần đồ ngáp vài hơi, hai ngày sao hắn cảm thấy linh lực bên trong cơ thể đã tràn đầy có thể đột phá cảnh giới trúc cơ hậu kỳ.

Lý Thiên Hành lấy ra một viên cực phẩm linh thạch để cho tử sắc linh khí thôn phệ sao đó tiến vào bên trong cơ thể hắn, nửa canh giờ sao hắn mở mắt ra thở phào một hơi.

- Cuối cùng cũng đột phá thành công không uổng công lão tử miệt mài tu luyện hai ngày nay.

Lý Thiên Hành mang theo tâm trạng hưng phấn rời khỏi căn phòng đúng lúc gặp phải tên hắc không muốn gặp nhất.

- Lý Thiên Hành người đứng lại đó cho ta.

- Lý Mục huynh có chuyện gì sao?

Lý Thiên Hành vẽ mặt đầy kinh ngạc sao đó liền chuyển sang phản nộ.

- Lý huynh nói cho ta biết người bị ai đánh lão tử lập tức tìm bọn họ tính sổ.

- Hừ, còn không phải do huynh đệ người bạn cho sao?

Hắn nghe Lý Mục nói ánh mắt liền trở nên mờ mịt vẻ mặt ngây thơ vô số tội xuất hiện.

- Lý Mục huynh người đang nói gì vậy? sao ta lại không hiểu?

Lý Mục nhìn bộ mặt của hắn chỉ muốn đấm cho vài cái.

- Tiểu nha đầu kia rõ ràng là nhị tiểu thư của Bạch gia người lại nói nàng chỉ có hai tỷ muội.

- Hiểu lầm chỉ là hiểu lầm.

- Người còn nói là hiểu lầm toàn bộ vết thương trên người của ta đều là do hiểu lầm của tên huynh đệ như người gây ra.

Lý Thiên Hành vừa nghe đến đây trên mặt liền mừng rỡ.

- Tất cả vết thương trên người huynh đều là do nàng gây ra sao?

- Người còn cười? không phải đều là do tiểu tử người bạn ân sao?

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Bị lộ

- Ấy như vậy là huynh không biết cổ ngữ có câu đánh là yêu, nể là thương nàng đánh huynh nhiều như vậy chứng tỏ trong lòng yêu huynh càng nhiều.

- Thật sự có câu đó sao? Tại sao ta lại chưa từng nghe nói?

- Đó là đương nhiên câu nói này là đệ tìm được bên trong một cuốn cổ thư, chuyện này không quan trọng, huynh thử nghĩ xem nàng ta dù sao cũng là nữ nhi bị huynh bài tở trước mặt bao nhiêu người như vậy tất nhiên là phải e thẹn rồi chẳng lẽ nàng lại gạt đầu đồng ý với một người mình mới vừa gặp sao? Đệ nghĩ chỉ có những nữ nhân lăng lợ mới có thể làm được chuyện đó nên nàng chỉ còn cách đánh huynh như thế này để cho trong lòng huynh lúc nào cũng phải nhớ đến nàng, luôn suy nghĩ tới nàng, cuối cùng huynh sẽ chủ động tiến đến gặp nàng, đệ nói có đúng không?

Lý Mục nghe hắn nói khẽ gạt đầu đúng là mấy ngày nay hắn cứ liên tục nhớ đến nàng nhưng khi nhớ đến cảnh nàng cùng mười mấy nữ nhân hành hung mình đột nhiên thân thể rung rẩy.

- Nhưng mà... hắn đâu rồi?

Lý Mục vừa ngẩng đầu đã không thấy hình dáng của tên huynh đệ mình đâu, Lý Thiên Hành đi tới đan phòng, hôm nay là ngày hắn phải đến đan viện để trả bài cho tiểu bạo nữ kia.

- Không biết tên kia đã khai ra ta hay chưa?

Hắn tiến vào bên trong căn phòng ánh mắt đảo qua mấy vòng không thấy bóng dáng của Bạch bạo nữ liền thở phào một hơi tiến vào chỗ của mình.

- Diệt huynh đệ hôm nay Bạch... à không Bạch tiểu thư không đến đây sao?

Diệt Tinh lắc lắc đầu.

- Không có, mấy ngày nay nàng đến đan phòng rất thất thường ta nghe bọn họ nói nàng đang tìm một người nào đó.

- Tìm người? không ổn.

Lý Thiên Hành vừa muốn rời đi trước cửa phòng đã xuất hiện hình bóng của một bạch y nữ tử nhìn bộ dáng hình như đang rất tức giận, nàng vừa nhìn thấy Lý Thiên Hành sắc mặt lập tức đỏ bừng lên.

- Được lắm cuối cùng cũng để cho lão nương tìm được người.

Lý Thiên Hành nhìn bộ dáng hùng hổ của nàng thì biết mọi việc không ổn ánh mắt liên tục xoay chuyển.

- Lý Thiên Hành nếu hôm nay người không giải thích rõ chuyện của...

Bạch Tiểu Linh vừa nói đến đây liền sững lại hai mắt tròn tròn, Lý Thiên Hành vừa nghe nàng nói lập tức tiến lên ôm lấy eo nàng.

- Chuyện của hai chúng ta không cần để người ngoài biết lát nữa ta sẽ nói rõ với nàng.

Diệt Tinh ngồi bên cạnh nhìn chần trối người huynh đệ này của hắn cũng quá trâu đi ngay cả tiện nghi của Bạch tiểu thư cũng dám chiếm.

- Người... tiểu tử người mau buông lão nương...

- Nếu cô muốn biết chuyện của biểu tỷ mình thì ngoan ngoãn lại cho lão tử.

Bạch Tiểu Linh nghe hắn nói chỉ biết nghiêng răng nhỏ giọng.

- Nếu tiểu tử người dám lừa dối lão nương, lão nương nhất định lột da người.

Cánh tay của hắn đang để ở eo nàng khẽ kéo một cái thân hình hai người ngày càng mờ ám.

- Bây giờ cũng không còn sớm nữa ta mời nàng đi ăn được không?

Lý Thiên Hành còn không đợi nàng đồng ý liền rời khỏi phòng, Bạch Tiểu Linh gãi chân một cái cuối cùng cũng chạy theo, toàn bộ thanh niên trong đan phòng đều nhìn đến trọn mắt.

- Vừa rồi là Bạch tiểu thư sao?

- Ta nghĩ chắc là tỷ muội sinh đôi của nàng.

- Các người đừng ồn ào nữa lão tử còn phải ngủ tiếp đây, không hiểu sao lại mơ thấy cảnh này...

Bạch Tiểu Linh nhìn thấy xung quanh không có ai liền chắn ngang trước mặt của hắn, ánh mắt tràn đầy lửa hận nhìn nam nhân trước mặt, giọng nói nặng nề đe dọa.

- Nếu hôm nay người không giải thích rõ chuyện của biểu tỷ, Bạch Tiểu Linh ta chắc chắn sẽ làm cho người phải hối hận vì đã sinh ra trên đời này.

Lý Thiên Hành nghe nàng nói về mặt ngơ ngác.

- Chuyện biểu tỷ của cô liên quan gì đến lão tử, cô mau tránh đường lão tử còn phải đi ăn.

- Tên Lý Mục rõ ràng đã khai nhận, người còn dám chối?

Tiểu tử kia đúng là không có nghĩa khí, ngay cả huynh đệ cũng khai ra.

Bạch Tiểu Linh nhìn phản ứng của hắn liền biết chuyện của biểu tỷ nhất định có liên quan đến tên này.

- Người mau nói cho ta biết biểu tỷ của ta hiện giờ như thế nào rồi?

- Nàng ta hiện tại sống rất tốt, cơm ngày ba bữa sữa ngày ba ly tiểu nha đầu người không cần phải lo lắng.

- Người nói ai tiểu nha đầu, có tin lão nương cáo đầu người không?

Bạch Tiểu Linh biết được biểu tỷ mình ít ra vẫn còn sống trong lòng thở phào một hơi, ánh mắt tức giận hướng Lý Thiên Hành quát.

- Tại sao người lại bắt biểu tỷ của ta? Người có ý đồ gì?

- Nói cô tiểu nha đầu đúng là không sai, nếu ta bắt biểu tỷ của cô ta lại đứng đây thừa nhận với cô sao?

- Ta cảnh cáo người lần cuối không được gọi ta là tiểu nha đầu.

Nàng một tay chống hông một tay chỉ Lý Thiên Hành.

- Làm sao lão nương biết người có ý đồ gì chứ? Biểu tỷ của ta lại xinh đẹp như vậy?

- Lão tử không cần một nữ nhân suốt ngày chỉ biết nhìn trời, lão tử thà chọn tiểu bạo nữ cô sượng hơn.

Lý Thiên Hành vừa nói xong liền cảm thấy không ổn, nhiệt độ đột nhiên tăng đột ngột. Bạch Tiểu Linh hai mắt phát hỏa nhìn hắn, nếu không phải vì biểu tỷ nàng đã sớm xé xác tên này.

- Được rồi lão tử đã nói xong bây giờ có thể đi được chưa?

- Không được.

- Lại còn chuyện gì nữa?

- Làm sao ta biết người đang nói thật hay là gạt ta? Lỡ như người thật sự có ý đồ gì đó thì sao? Hôm nay bốn tiểu thư nhất định phải gặp được biểu tỷ như vậy mới có thể tin tưởng người.

Hắn quay lại liếc nhìn nàng, ánh mắt hiện lên chút kinh ngạc, không ngờ tiểu bạo nữ cũng không ngốc như hắn tưởng, Lý Thiên Hành lấy ra một bình ngọc đưa cho nàng.

- Người biết đây là gì không?

Bạch Tiểu Linh nhận lấy bình ngọc về mặt đề phòng nhìn hắn, nàng tin cho dù hắn có to gan đến đâu cũng không dám ra tay bên trong hoàng gia học viện.

- Nhị phẩm đan được ích huyết đan? Tên nào lại luyện đến hình dáng xấu như vậy? Nhưng mà chất lượng cũng tạm chấp nhận được.

Lý Thiên Hành nghe nàng nói khoe miệng co giật mấy cái.

- Bây giờ cô đã tin tưởng lão tử chưa? Nếu lão tử muốn hại cô ta còn cần mua ích huyết đan làm gì?

Nàng nghe hắn nói khẽ nhũn mày.

- Vậy người đưa ta đi gặp biểu tỷ đi.

- Không được bây giờ lão tử còn chưa biết ai muốn hại nàng nếu đưa người đến chỗ đó lỡ như bị bọn chúng theo dõi thì sao?

- Vậy người nói với biểu tỷ viết cho ta một bức thư được chứ?

Hắn suy nghĩ một chút liền gật đầu.

- Được rồi, ta sẽ nói với cô ta còn việc có viết hay không thì ta không chắc.

Lý Thiên Hành về mặt trở nên nghiêm túc nhìn nàng.

- Nếu cô không muốn biểu tỷ mình gặp bất trắc chuyện ngày hôm nay không được nói với người khác biết không.

- Bốn tiểu thư không cần người dặn.

- Nếu không còn gì vậy mau tránh đường cho lão tử đi.

Bạch Tiểu Linh nhìn hắn rồi khỏi đột nhiên nhớ ra một chuyện vô cùng quan trọng.

- Khoang đã, tại sao người lại cứu biểu tỷ của ta.

- Nếu không phải nàng ta vô tình giúp lão tử một lần lão tử cũng chẳng thêm xía vào việc này.

Hắn nói xong liền tiêu soái rời đi.

- Linh nhi muội ở đây sao?

Lý Thiên Hành vừa đi được vài bước liền sững lại, chân mày nhíu chặt.

- Tên nào kêu ngọt xót vậy?

Lúc này một thanh niên nam tử đi tới thân mặt lục y tay cầm bội kiếm, gương mặt mang theo nụ cười thân thiện.

- Triệu Lâm ca ca sao huynh lại đến đây?

- Ta không có việc gì làm đến mời muội đi ăn không được sao?

Triệu Lâm nói xong khẽ liếc nhìn Lý Thiên Hành vài cái.

- Linh nhi muội đang bận sao?

- Đúng vậy bây giờ muội đang có việc bận trong người không thể đi cùng huynh được, thật xin lỗi.

- Không sao.

Triệu Lâm mỉm cười đi đến chỗ Lý Thiên Hành.

- Vị huynh đệ này tại hạ Triệu Lâm hân hạnh được làm quen.

- Thì ra là Triệu công tử tại hạ Lý Thiên Hành.

- Lý công tử cùng biểu muội không biết quan hệ như thế nào?

Lý Thiên Hành nhìn Bạch Tiểu Linh liên tục nháy mắt với mình khoe miệng khẽ cong lên.

- Ta với nàng cùng là đồng học ta chỉ mới tiến vào học viện nên có nhiều chỗ không biết mới nhờ nàng giúp đỡ.

- Là vậy sao?

Triệu Lâm liên tục đánh giá Lý Thiên Hành nhưng lại không tìm được điểm nào khả nghi.

- Nếu Triệu huynh không tin có thể đi chung với bọn ta.

- Lý huynh nói đùa ta đối luyện đan chẳng hiểu biết gì nếu đi theo cũng chỉ làm phiền hai người.

- Triệu Lâm ca ca vậy bọn muội đi trước, khi nào muội rảnh sẽ mời huynh ăn tạ tội.

Nàng vừa nói xong liền kéo Lý Thiên Hành chạy đi mất, Triệu Lâm nhìn hai người rời đi sắc mặt trở nên âm trầm.

Lý Thiên Hành bị nàng kéo đi một đoạn liền dừng lại sao đó hắn lùi lại mấy bước ánh mắt hoảng sợ nhìn nàng.

- Nàng cô muốn chiếm tiện nghi của lão tử đến bao giờ, cô đừng tưởng mình là tiểu thư Bạch gia thì muốn làm gì thì làm.

Bạch Tiểu Linh nhìn bộ dạng như cừ non gặp sói của hắn lửa giận trong lòng lập tức bùng lên.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Luyện chế tam phẩm đan dược

- Sao người không tự đi soi gương thử xem bản tiểu thư lại muốn chiếm tiện nghi của tên tiểu tử thú vị người hay sao?

- Lão tử thú vị chỗ nào bộ dáng của ta rõ ràng là ngọc thụ lâm phong vừa đẹp trai lại vừa tiêu soái cộng thêm tính tình lương thiện người gặp người thích,

hoa gặp hoa nở nói không chừng tiểu nha đầu cô mượn có lúc này để tiếp cận lão tử.

- Ngươi... ngươi đúng là một tên hỗn đản.

Bạch Tiểu Linh nói xong trên tay xuất hiện một trường tiên đánh tới Lý Thiên Hành.

- Ta kháo, lão tử thật không ngờ tiểu nha đầu cô lại thích SM, cứu mạng a.

Hắn hô một tiếng lập tức vận âm thân thuật chạy đi, Bạch Tiểu Linh đuổi theo một lúc thì đã không thấy bóng dáng của hắn chỉ biết tức giận dậm chân.

- Hừ, tiểu tử người tốt nhất đừng để lão nương bắt được nếu không hừ hừ...

Bên trong một căn phòng một trung niên nam tử đang cung kính đứng nhìn một lão giả.

- Huyết bá lần này người tìm diệt nhi không biết có chuyện gì?

Lão giả hai tay chấp sao lưng ánh mắt nhìn ra bên ngoài.

- Lần này ta nhận được chỉ thị, bên trên có người đến.

- Họ đến kiểm tra chúng ta sao?

- Ngạo Nhân người chỉ cần làm tốt nhiệm vụ những thứ khác không cần quan tâm.

- Diệt nhi hiểu.

Trung niên nam tử cung kính cúi đầu.

- Đúng rồi tại sao người lại để tiểu tử kia tiến vào đan viện?

- Chuyện này...

Lão giả xoay người nhìn trung niên nam tử khề thờ dài.

- Ngạo Nhân người cái gì cũng tốt nhưng đôi lúc cũng phải nghĩ đến lợi ích của học viện nếu như tiểu tử đó tu luyện võ kỹ nhất định có thể thành cường giả.

- Huyết bá dạy phải đây là sai lầm của diệt nhi.

- Người biết là tốt, lần trước tiểu tử đó tiến vào tàn thư các đã chọn hai bộ võ kỹ ta nghĩ đứa nhỏ này muốn đan vũ cùng tu tham vọng đúng là không tệ nhưng nếu không đủ tài năng chính là ngu ngốc người hãy tìm cách chỉ điểm cho hắn.

- Diệt nhi tuân lệnh.

Lão giả khề gật đầu xoay người nhìn ra bầu trời.

- Chỉ còn 4 năm nữa là đến lúc tranh tài nhưng bên trong học viện chỉ có mấy tiểu tử đạt đến kim đan cảnh xem ra lần này lại không có hi vọng.

Vương thành về đêm vô cùng náo nhiệt nhưng bên trong Vạn bảo các lại hoàn toàn khác hẳn, nơi náo nhiệt bật nhất Vương thành hiện giờ lại không có một bóng người nguyên nhân chính là bởi vì một đoàn người.

Bên trong phòng một lão giả đang quỳ trên đất bên cạnh là một đại mỹ nữ sắc mặt của nàng tái nhợt ánh mắt tràn đầy hoảng loạn, đầu cúi xuống thấp đến không dám ngẩng lên, trước mặt nàng là một thiếu nữ khoảng 20 tuổi mặt trên mình một bộ y phục màu đỏ đáng người của nàng chỉ có thể dùng hai từ hoàn mỹ để hình dung, bên trên gương mặt được che đi bởi một tấm lụa mỏng ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn nữ nhân đang cúi đầu, sao lưng nàng là 4 lão giả trên người toát ra uy thế nhân nhạ.

- Ngọc Mị đã lâu không gặp, bản cung rất nhớ người.

- Công chúa thứ lỗi, Ngọc Mị nhiệm vụ quán thân không thể thường xuyên đến gặp người.

- Là vậy sao?

Nữ nhân áo đỏ khề liếc nhìn Ngọc Mị sao đó ánh mắt chuyển sang Tống Tiền.

- Nếu người đã bận như vậy tên này chắc hẳn không giúp được gì cho người giữ lại cũng vô dụng.

Nàng vừa nói xong, Tống Tiền đang quỳ trên mặt đất cảm thấy một cỗ uy áp áp tới đập thẳng vào người lão, thân hình lão ngay lập tức bay ngược lại đụng vào vách tường phía sau, Tống Tiền hai tay ôm ngực miệng phun ra một ngụm máu bất tỉnh nhân sự.

Ngọc Mị vừa nhìn thấy liền chạy đến bên cạnh nàng.

- Công chúa xin người hãy tha cho hần một mạng.

Nữ tử áo đỏ khẽ phát tay lão già áo đen phía sau liền thu hồi uy áp của mình lui vào góc tường giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

- Ngọc Mị muội muội không phải ta đã bảo sao này gặp bản cung phải kêu là tỷ tỷ sao? Không lẽ muội không nhớ những gì ta nói.

- Thiên Phụng tỷ tỷ xin người tha cho hần một mạng.

Nữ tử áo đỏ cuối người hai tay đỡ lấy Ngọc Mị.

- Nếu muội muội đã cầu xin đương nhiên tỷ sẽ đồng ý.

Nữ tử lấy ra một viên đan dược ném cho một lão già.

- Không được để tên đó chết.

- Tuân lệnh.

Ngọc Mị nhìn lão già đưa Tống Tiển rồi đi khẽ thở phào nàng ngẩn đầu nhìn nữ nhân trước mắt.

- Đa tạ Thiên Phụng tỷ tỷ.

- Đã là tỷ muội cần phải khách sáo như vậy sao? Các người lui ra ngoài đi bản cung có chuyện muốn tâm sự cùng muội muội của mình không cho phép bất cứ ai tiến vào trong này.

Ngọc Mị nhìn ba lão già cuối đầu rồi đi trong lòng dân lên một cỗ bất an mãnh liệt chỉ biết hi vọng những gì mình suy đoán không phải là sự thật.

Thiên Phụng nhìn nàng khẩn trương khẽ an ủi nàng một tiếng.

- Ngọc Mị gần đây muội hơi gầy đi thì phải làm cho tỷ tỷ nhìn thấy vô cùng đau lòng.

Thiên Phụng vừa nói xong liền tháo đi mảnh vải lộ ra một gương mặt vô cùng kì lạ, nửa bên mặt của nàng là màu lam nửa bên còn lại như xích diệp hai hắt cũng tương tự vừa nhìn vào vô cùng quý dị.

- Đa tạ Thiên Phụng tỷ tỷ quan tâm, sao này Ngọc Mị nhất định sẽ chú ý.

- Nếu như muội cảm thấy ở đây không thoải mái có thể trở về đế đô sống cùng tỷ.

Ngọc Mị nghe nàng nói thân thể rung lên một cái chỉ cuối đầu không dám trả lời.

- Nếu muội không muốn tỷ sẽ không ép, nhìn muội xem chỉ biết làm việc không lo tu luyện tu vi đã ngừng lại mấy năm vẫn không có chút tiến bộ.

Thiên Phụng vừa nói vừa khẽ sờ gương mặt của Ngọc Mị.

- Nếu đề dung nhan này phai đi tỷ tỷ nhất định sẽ rất tiếc nuối.

Trên tay nàng đột nhiên xuất hiện một thủy tinh cầu, Ngọc Mị vừa nhìn thấy viên cầu này hai mắt co rút sắc mặt vốn tái nhợt nay đã không còn chút máu, thân thể nàng bắt đầu rung rẩy dần dần lạnh ngắt.

- Viên ảo ảnh châu này tỷ đã nhờ một vị đại tông sư luyện chế lại, tin tưởng có thể giúp cho tu vi của muội tăng tiến, muội cứ yên tâm tu luyện tỷ sẽ ở bên cạnh hộ pháp.

Ngọc Mị liên tục lắc đầu nàng cố gắng ngồi dậy muốn chạy khỏi nơi này nhưng lại cảm giác toàn thân vô lực lúc này ánh mắt nàng nhìn Thiên Phụng tràn đầy phức tạp có cam chịu, khuất nhục, hối hận, hoảng sợ, không cam lòng, thù hận ẩn sâu bên trong còn là sát ý.

- Thiên Phụng nếu có thể người giết ta đi.

Ngọc Mị nhìn căn phòng của mình biến mất liền biết mình đã tiến vào bên trong ảo ảnh châu ác mộng của nàng chính thức bắt đầu từ đây.

Thiên Phụng ngồi một bên quan sát trên mặt xuất hiện nụ cười đáng sợ có thể dọa khóc bất kì đứa trẻ nào chưa đủ 18 tuổi, mãi đến hai canh giờ sao nàng mới rời khỏi căn phòng.

- Chủ nhân mọi thứ đều đã chuẩn bị xong có thể lập tức xuất phát.

Thiên Phụng gật đầu ánh mắt liếc nhìn một lão già.

- Người ở lại đây trong chừng căn phòng không cho phép bất kì ai tiến vào cho đến khi bốn cung trở về.

- Tuân lệnh.

Lý Thiên Hành sao khi thoát khỏi sự truy đuổi của Bạch Tiểu Linh liền tiến đến chỗ Vạn dược các hắc muốn thử hiệu quả của ngọn lửa mình vừa thu được, muốn thử luyện tam phẩm đan dược nhưng khi hắc đi ngang Vạn bảo các liền phát hiện tòa lâu đài hoành tráng này không ngờ lại đóng cửa.

- Không lẽ hôm nay bọn hồ li ăn chay sao? Mặt kệ bọn chúng làm gì chỉ cần không ảnh hưởng đến lợi ích của lão tử là được.

Hắc đi đến Vạn dược các chọn mua vài loại dược liệu tiêu tốn hết toàn bộ 2 Vạn trung phẩm linh thạch của hắc, Lý Thiên Hành nhìn túi trữ vật trong tay chỉ biết lắc đầu thở dài.

- Hi vọng là thành công.

Hắc trở lại trong phòng định tiến vào đan thất để tu luyện phát hiện trước cửa phòng có dán một cái thông báo.

- Học đồ bên trong học viện 3 ngày kế tiếp không được ra bên ngoài, vi phạm sẽ bị đuổi khỏi học viện.

Lý Thiên Hành thoáng kinh ngạc hình phạt này cũng quá nặng đi, hắc nhớ lại chuyện Vạn Bảo các đóng cửa.

- Không lẽ hai chuyện này có liên quan với nhau?

Hắc suy nghĩ một chút liền bỏ qua sao đó tiến vào bên trong đan thất bắt đầu luyện chế tam phẩm đan dược, lần này hắc luyện chế là bạo đan một loại đan dược có khả năng phát nổ, một viên bạo đan tam cấp thượng phẩm có thể nổ chết một tên kim đan hậu kỳ, Lý Thiên Hành dựa vào thiên thư bắt đầu phân chia dược liệu sao đó dùng tử sắc linh khí thôn phệ, hắc nhìn mấy cây dược liệu toàn bộ đều hóa thành chất lỏng liền cho vào bên trong lò luyện đan, Lý Thiên Hành phát tay một ngọn lửa nhỏ xuất hiện bên trong căn phòng bắt đầu thiêu đốt chất lỏng công việc còn lại của hắc vô cùng đơn giản chỉ cần dùng linh lực tách khỏi chất lỏng kia ra thành từng phần nhỏ là được, sao hai canh giờ bên trong lò luyện đan bay ra 20 viên đan dược tất cả đều là thành phẩm không có phế đan.

- Hắc hắc lão tử đúng là một thiên tài.

Hắc nhìn 20 viên đan dược trong tay có trung phẩm có thượng phẩm về mặt vô cùng hài lòng, Lý Thiên Hành lấy ra mấy chục viên hạ phẩm linh thạch khôi phục linh lực tiếp tục luyện chế bạo đan, hai canh giờ sao bên trong đan thất bay ra một viên đan dược to bằng nắm tay, Lý Thiên Hành nhìn viên đan dược trong tay vô cùng hưng phấn.

- Cái của lão tử to như thế này làm sao bọn chúng có thể địch nổi.

Nhìn túi trữ vật trống không dược liệu bên trong đã bị hắc hoàn toàn luyện sạch hiện tại hắc lại không thể ra bên ngoài kiếm linh thạch nên bây giờ chỉ có thể tiến vào thần đồ để tu luyện, bên trong thần đồ, trước mặt hắc vẫn là một thảo nguyên bát ngát tính đến ngày hôm nay hắc đã ở bên trong thần đồ đi được 69 bước đúng là một con số đáng kỉ niệm.

- Đáng tiếc lão tử không ăn cỏ.

Hắc vừa đi được vài bước một cỗ uy áp áp đến, chỗ hắc đứng lúc này bây giờ chỉ còn lại một cái giới chỉ sao khi uy áp kia đi qua hắc lại xuất hiện chỗ cũ sao đó lại tiếp tục bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Trúng ổ

Lý Thiên Hành đi được hai canh giờ trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một chấm đen ban đầu chỉ như một hạt đậu sao đó bắt đầu to lên, hắc dùng thần thư quét qua một cái gương mặt tràn đầy hưng phấn.

- Phi cơ của lão tử tới rồi.

Chấm đen càng lúc càng gần lúc này hắc có thể nhìn thấy rõ hình dạng, bên trên bầu trời một con hắc sắc chim ưng đang nhắm Lý Thiên Hành lao tới, thân hình hắc ưng vô cùng to lớn cỡ một chiếc boeing trên đầu có một chiếc sừng nhỏ, hai mắt như đỏ như lồng đèn, chim ưng há miệng để lộ nguyên một hàm răng không lồ, to như cá voi nuốt chừng con mồi sao đó lại bay lên bầu trời tìm kiếm con mồi khác.

Lúc này khi hắc ưng há miệng hắc đã kịp thời tiến vào bên trong giới chỉ tạm thời để cho con tứ cấp yêu thú này chờ hắc đi một đoạn đường. Lý Thiên Hành nhìn nữ tử trước mặt đang chăm sóc mấy chậu hương dược bộ dạng vô cùng cẩn thận, thỉnh thoảng lại nở nụ cười hài lòng làm cho hắc nhìn đến

hoa cả mắt.

- Không ngờ lúc nàng cười lên lại đẹp như vậy.

Lý Thiên Hành đi đến bên cạnh nàng bài ra bộ dạng vô cùng thân sĩ.

- Vị tiên tử này không biết từ đâu đến? tại sao lại đến nhà tại hạ.

Ngọc Thanh nghe có người nói khẽ giật mình lại liếc nhìn bộ dạng của hắn không hiểu sao trong lòng có chút buồn cười nhưng giọng nói bên ngoài vẫn lạnh nhạt.

- Người đến khi nào?

- Tại hạ đã đến được một lúc nhưng sợ làm phiền nhã hứng của tiên tử nên chỉ dám đứng một bên để quan sát.

Gương mặt nhỏ nhắn của nàng thoáng đỏ sắc lại tiếp tục quay sang chăm sóc mấy cây hương được.

Lý Thiên Hành nhìn mấy chậu cây trước mắt phát triển vô cùng tươi tốt xem ra nàng ta tốn không ít công sức.

- Lão tử thật không ngờ cô lại có khiếu trồng linh dược như vậy? hay là sao này cô cứ ở đây giúp lão tử trồng linh dược mỗi tháng lão tử sẽ trả linh thạch cho cô được không?

- Ta đã thực hiện lời hứa của mình hi vọng người đừng quên những gì đã hứa với ta.

Hắn nhíu mày bày tỏ thái độ không hài lòng.

- Cô nghĩ lão tử là người vô si như vậy sao? Chỉ là muốn tiến vào Bạch gia thật không dễ, muốn vào hoàng gia học viện lại càng khó hơn.

- Đó là chuyện của người không liên quan đến ta.

Lý Thiên Hành nhìn nàng vẫn thờ ơ, lạnh nhạt xem ra bản thân còn phải cố gắng rất nhiều.

- Hay là như thế này, cô viết một bức thư đưa cho lão tử nếu như có cơ hội lão tử sẽ đưa nó cho tiểu muội cô.

Ngọc Thanh nghe hắn nói có chút động tâm nhưng vẫn hơi chần chừ, hắn vừa nhìn liền biết nàng nghĩ gì liền khinh bỉ một cái.

- Cô sợ lão tử đọc thư của cô sao? Nếu cô không tin tưởng vậy thì cũng không cần nhưng lão tử có ý tốt nhắc cho cô biết, ta nghe nói tiểu muội muội của cô gần đây sức khỏe không được tốt mấy ngày trước nàng bệnh đến liệt giường ngồi dậy cũng không nổi, hai ngày trước lúc lão tử nhìn thấy nàng đi vào học viện mặt xanh mắt tím nếu như cứ tiếp tục như vậy nàng chắc chắn không thọ a.

- Không cho phép rửa biếu muội ta.

Ngọc Thanh tức giận trừng mắt hắn một cái sao đó xoay người đi vào bên trong, nàng biết những lời hắn nói không phải sự thật nhưng nàng tin biếu muội và mẫu thân hiện tại rất lo lắng cho nàng.

- Lão tử cũng chỉ là có ý tốt có cần phải làm như vậy không?

Hắn nhìn nàng tiến vào nhà trên gương mặt hiện lên nụ cười vô cùng bí ối, Lý Thiên Hành lấy ra thêm mấy chậu hương dược để xung quanh trong lòng thầm nghĩ dù sao thì bây giờ nàng cũng không có việc gì làm tránh tình trạng ăn no ngủ mê, rảnh rỗi sinh nông nổi với lại một chậu hương dược giá cả cũng không tệ.

- Lão tử chỉ là lo lắng cho nàng ngoài ra không có ý gì khác, đúng vậy, chính là như vậy.

Lý Thiên Hành đợi được một lúc thì thấy nàng trở ra trên tay còn cầm theo hai phong thư, nàng đi đến trước mặt hắn chần chừ một lát rồi mới cắn răng đưa cho hắn.

- Của người.

Hắn nhìn hai bức thư trong tay có chút kinh ngạc lại nhìn về mặt ửng đỏ của nàng liền hiểu ra vấn đề.

- Nay lão tử đang đứng ở ngay đây có gì cứ nói thẳng cần gì phải viết thư? Chẳng lẽ cô có điều gì không dám nói trước mặt lão tử?

Hắn nói xong về mặt vô cùng dâm đãng nhìn nàng.

- Không lẽ cô đã động lòng với lão tử nên mới viết tình thư? Không cần phải phức tạp như vậy chứ nói thẳng với lão tử là được rồi.

- Người đang suy nghĩ đi đâu vậy? một bức là người đưa cho biếu muội của ta, bức còn lại là nhờ biếu muội đưa cho mẫu thân của ta.

Ngọc Thanh hai mắt tức giận nhìn hắn, đây là lần đầu tiên nàng đưa thư cho một nam tử tất nhiên là có chút không tự nhiên lại nghe hắn nói gương mặt lần nữa trở nên đỏ ửng.

- Thì ra là vậy? thế mà lão tử cứ tưởng... hài... .

Lý Thiên Hành thất vọng xoay người rời đi, Ngọc Thanh nhìn dáng vẻ của hắn không hiểu sao trong lòng có chút buồn cười khóe miệng khẽ cong lên.

Lý Thiên Hành vừa đi vừa nhìn hai bức thư trong tay ánh liên tục xoay chuyển.

- Không biết nên xem hay không? Không được lão tử đường đường là đại nam nhân sao lại có thể xem trộm thư của người khác được chứ.

Hắn nói xong thì bỏ hai bức thư vào bên trong túi trữ vật sao đó tìm một cục đá ngồi xuống vận công. Lý Thiên Hành vận công được vài canh giờ liền thả một tia thần thức ra bên ngoài giới chỉ, phát hiện xung quanh toàn là chất lỏng chắc chắn là vẫn còn đang ở bên trong dạ dày của hắc ung bây giờ hắn chỉ có hai lựa chọn hoặc là phá kén xông ra hoặc là đợi đi cửa sao cùng với một số thứ khác.

- Đã là đại nam nhân làm sao có thể đi cửa sao được? lão tử nhất định phải đường đường chính chính đi ra ngoài.

Lý Thiên Hành xuất hiện bên ngoài giới chỉ hắn lập tức vận linh lực tạo thành một quả bong bóng nước bao lấy toàn thân, nhìn mấy thứ chất lỏng vừa xanh vừa đen bên ngoài thật sự làm cho người khác rợn người, đột nhiên quả bong bóng rung lên hắn cảm nhận được lớp màng bảo vệ mỏng thêm một ít hẳn là do thứ chất lỏng ngoài kia đang tiêu hóa linh khí của hắn.

- Xem ra lần này lão tử phải xuất tuyệt chiêu.

Trên tay hắn xuất hiện một cây phi đao, lưỡi phi đao trong suốt, cán đen thẫm, Lý Thiên Hành di chuyển quả bong bóng khí đến gần một bức tường sao đó bắt đầu đảo, phi đao vừa chém xuống một nhát liền để lại một vết nứt lớn, bên trên vết nứt xuất hiện một lớp băng mỏng ngăn chặn sự khôi phục của cơ thể hắc ung, hắn liên tục chém xuống mấy nhát, trước mặt liền xuất hiện một lỗ hổng lớn.

- Thiên niên huyền băng đúng là thiên cấp tài liệu chém đến ngọt như vậy.

Lý Thiên Hành đi ra khỏi lớp màng đột nhiên xung quanh truyền đến chấn động mãnh liệt.

- Hẳn là con yêu thú này đang phê đi? Vậy để lão tử tặng miễn phí cho người vài nhát.

Hắn vừa đi vừa chém được nửa canh giờ, chấn động càng lúc càng nhỏ sao đó hoàn toàn biến mất, Lý Thiên Hành chém thêm vài nhát mới chắc chắn con yêu thú này đã trở về với ông bà hắn mới khoét một lỗ chui ra bên ngoài, Lý Thiên Hành vừa bước ra liền cảm nhận được linh khí xung quanh dày đặc gấp mấy lần nơi lúc trước hắn đứng.

- Nơi đây chắc là chỗ ở của tiểu yêu này.

Lý Thiên Hành nhìn cái xác hắc sắc phi ung nằm trước mặt sao đó lại liếc nhìn xung quanh phát hiện bản ở bên trong một hang động khá lớn, hang động cũng chắc có gì ngoài một đám cỏ khô được quán lại giống như tổ chim đường kính cả trăm mét.

- Đống thịt lớn này nếu tính theo giá thị trường chắc cũng được vài vạn trung phẩm linh thạch.

Hắn hưng phấn thu lấy xác con phi ung vào giới chỉ sao đó leo lên đám cỏ khô bắt đầu vận công tu luyện, Lý Thiên Hành ổn định chỗ ngồi liền cảm thấy không đúng.

- Mùi vị này sao lại quen thuộc như vậy?

Hắn nhíu mày nhìn đống cỏ khô xung quanh trong đầu lóe lên một ý nghĩ, hắn hít sâu một hơi để giữ bình tĩnh sao đó dùng thần thức quét đám cỏ khô vài lần về mặt trở nên ngốc trạch.

- Đây... đây là sự thật sao? Lão tử không phải đang mơ chứ?

Hắn lấy tay vỗ lên đùi một cái cảm giác đau rát truyền đến làm hắn hít sâu một hơi.

- Là thật, toàn bộ đám cỏ khô này là linh dược... tất cả đều là linh dược... lão tử không nằm mơ... HA HA HA LÃO TỬ CÓ MỘT Ồ LINH DƯỢC...

Lý Thiên Hành rống lên một tiếng cả người nhảy bật lên không trung.

- Bìnhhhhhh...

Thân hình hắn đột nhiên biến mất một giây sao đó liền xuất hiện trở lại trên đống thảo dược hai tay liên tục xoa đầu, lúc này do hưng phấn quá độ không kiềm chế được linh lực nên bị thần đồ đá ra bên ngoài ăn một cú không nhẹ, Lý Thiên Hành cảm lấy một cọng cỏ khô bên trên vẫn còn ba chiếc lá, đây chính là tam cấp linh dược tam diệp thảo dùng để luyện chế hồi thương đan, bên cạnh còn có liên tâm thảo, nguyệt mộng thảo, thanh linh thảo... mỗi cây đều tỏa ra linh khí nhàn nhạt, Lý Thiên Hành mất nửa canh giờ để áp chế hưng phấn hắn cẩn thận đánh giá mấy cây dược liệu xung quanh phát hiện được tính của chúng tinh thuần hơn thứ hắn mua ở vạn bảo các đến mấy lần.

- Xem ra dược liệu ở đây đều có tuổi thọ hơn vạn năm, ánh mắt tiểu ung này đúng là cao a.

Lý Thiên Hành cẩn thận thu dược liệu vào bên trong giới chỉ tính sơ qua cũng có hơn mấy chục vạn cây linh dược, hắn nhìn từng cây dược liệu tiến vào giới chỉ miệng há đến không khép lại được.

- Cảm giác đào ổ đúng là không tệ hắc hắc.

Lý Thiên Hành trở về đan thất còn một ngày nữa mới có thể ra bên ngoài hắn quyết định dùng mấy cây linh dược bên trong thần đồ luyện chế dược liệu, hắn tìm bên trong thần thư một lúc quyết định luyện chế hai loại tam phẩm đan dược hồi thương đan cùng hồi linh đan công dụng của hai loại dược liệu này chủ yếu là hồi phục thương thế bổ xung linh lực. Lý Thiên Hành mất một ngày trời mới luyện chế ra được 50 viên hồi thương đan, 50 viên hồi linh đan, nhìn đồng đan dược trên tay phẩm cấp ít thấp nhất cũng là thượng phẩm có vài viên đạt đến cực phẩm đan dược.

- Mấy cây linh dược này đúng là cực phẩm, không ngờ có thể luyện chế đan dược tốt như vậy.

Sáng ngày hôm sau hắn vừa bước ra khỏi phòng liền nhìn thấy Bạch Tiểu Linh đang đứng trước cửa ội, trong bộ dáng dường như rất lo lắng.

- Này cô đứng đây làm gì? Không phải động xuân tâm nên đến tìm lão tử đây chứ.

- Tiểu tử người mới động xuân tâm ấy, bốn cô nương đến để lấy đồ.

- Tiểu nha đầu muốn lấy đồ thì đến phòng của cô mà lấy đến chỗ của lão tử làm gì?

- Người...

Bạch Tiểu Linh tức giận đến gương mặt đỏ bừng, ngón tay chỉ vào người Lý Thiên Hành, nếu không phải là vì biểu tỷ nàng nhất định liều mạng với tên này.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Vu oan

- Không phải người nói sẽ đưa thư của biểu tỷ cho ta sao? Ta đến đây để lấy thư.

- À thì ra là chuyện này.

Lý Thiên Hành gật gật đầu lấy ra hai bức thư đưa cho nàng.

- Đây là thư Ngọc Thanh viết cho cô còn bức này nhờ cô đưa cho mẫu thân cô ấy.

Bạch Tiểu Linh nhận lấy hai bức thư nàng nhìn sơ qua một lần sắc mặt liền trở nên vui vẻ, trên hai bức thư này có dấu hiệu của biểu tỷ đúng là không phải hàng giả, nàng cất hai bức thư vào bên trong túi trữ vật ánh mắt liếc nhìn Lý Thiên Hành.

- Người không có xem trộm đó chứ?

- Lão tử cũng có một bức cần gì phải xem thư của tiểu nha đầu cô.

Hắn nghe nàng nói liền kinh thường một cái.

- Với lại thư của lão tử không phải loại bình thường mà là tình thư do chính tay biểu tỷ cô viết hắc hắc...

- Người tưởng bốn tiểu thư là con nít chắc? Biểu tỷ sẽ không bao giờ viết thư cho tên hỗn đản như người với lại trên người của người lại không có vật kia.

Lý Thiên Hành nghe nàng nói liền hiểu kỳ.

- Vật gì?

- Không nói cho người biết, còn nữa sao này không được phép gọi bốn tiểu thư là nha đầu người có thể gọi ta là Bạch tiểu thư hoặc là Bạch sư tỷ cũng được, hôm nay tâm tình bốn cô nương rất tốt lần này tha cho người, đúng rồi sẵn tiện sao này người giúp ta đưa thư cho biểu tỷ, bốn tiểu thư nhất định không bạc đãi người.

Nàng liếc hẩn một cái trên mặt nở nụ cười quý dị sao đó chạy đi, Lý Thiên Hành nhìn thấy nụ cười này một cổ cảm giác bất an mãnh liệt dâng lên trong lòng, đúng lúc này một giọng nói tràn đầy tức giận vang lên.

- Lý Thiên Hành cuối cùng lão tử cũng đợi được người.

Lý Thiên Hành nhìn Lý Mục đang nổi giận tiến tới, hẩn nhớ lại nụ cười của tiểu nha đầu kia trước khi rời đi biết mọi chuyện không ổn liền xoay người bỏ chạy.

- Lý Thiên Hành người đứng lại đó cho lão tử.

Lý Mục thấy hẩn bỏ chạy lập tức đuổi theo hai người chạy một lúc thì tiến vào bên trong một khu rừng nhỏ của học viện.

- Lý Thiên Hành nếu như người có tiểu đệ đệ thì đứng lại đánh với ta một trận.

Lý Thiên Hành đang chạy đột nhiên thảng gặp trong lòng thầm mắng tên Lý Mục này quá vô sỉ lại có thể nói ra lời ác độc như vậy.

- Được muốn đánh chứ gì? vậy thì tới đây.

Lý Thiên Hành không phải là người thích đánh đấm nhưng một khi đã đấm thì không phải là người, hẩn phóng thẳng đến chỗ của Lý Mục dùng một đòn vật đối phương xuống sao đó bắt đầu tấn công, Lý Mục cũng không dùng đến vũ khí hai người cứ như vậy đánh theo mấy tư thế nguyên thủy nhất mãi tới nửa canh giờ sao mới chịu dừng lại.

- Lý Thiên Hành người đúng là một tên vô sỉ nhất mà Lý Mục ta từng gặp.

- Như nhau, như nhau thôi.

Lý Thiên Hành nằm trên mặt đất ánh mắt nhìn lên bầu trời đã lâu rồi hẩn mới đánh một trận thoải mái như vậy, cảm giác đau đớn từ trên khuôn mặt truyền đến làm cho hẩn lại nhớ đến lúc trước cùng mấy huynh đệ lẫn lộn.

- Lý Mục lão tử xin lỗi người, lần này đúng là do lão tử không đúng, lần sau lão tử nhất định tìm cho người một đại mỹ nữ.

- Còn có lần sao?

- Người yên tâm lần sau nhất định sẽ thành công.

Lý Mục nghe hẩn nói lập tức cười lớn.

- Huynh đệ người tưởng ta vì mỹ nữ nhân đó mới đánh người sao?

- Không phải vậy sao? loại người thấy mỹ nữ liền sáng mắt như người xem nữ nhân còn hơn cả mạng sống.

Lý Mục bị hẩn nói đến cứng họng chỉ biết thở dài một hơi.

- Từ trước tới nay Lý Mục ta từng gặp qua không ít mỹ nữ nhưng huynh đệ lại không có mấy người, khó khăn lắm mới gặp được tên vô sỉ như người làm sao có thể dễ dàng bỏ qua được.

- Vậy người hôm nay đến tìm ta làm gì?

- Tháng sao học viện tổ chức thí luyện bên trong bí cảnh, ta đến là để rủ người đi cùng.

Lý Thiên Hành kinh ngạc nhìn Lý Mục.

- Từ khi nào người lại trở nên chăm chỉ đến như vậy?

- Lý Mục ta lúc nào mà chẳng siêng năng tập luyện, đâu phải như tiểu tử người suốt ngày chỉ biết chơi bời liêu lỏng.

- Được rồi khi nào đi nhớ đến rủ ta, đúng rồi lần này là ai dẫn đội?

- Hẩn Tuyết lão sư.

Lý Thiên Hành nghe hẩn trả lời liền biết ngay tên này đến chết bản tính cũng không đổi, đột nhiên hẩn nghĩ đến một điều liền quay sang hỏi Lý Mục.

- Không phải nàng chỉ huấn luyện cho nữ đệ tử thôi sao?

- Đúng vậy.

- Vậy làm sao chúng ta có thể đi được?

Lý Mục liếc nhìn hấn trên mặt hiện lên nụ cười chế giễu.

- Lý huynh người bị ta đánh đến lú lẫn rồi hay sao? không lẽ người không nhớ quyền lợi của học đồ trọng điểm?

Lý Thiên Hành quả thật không nhớ ngay cả nội quy học viện treo trước cửa hấn cũng chưa từng xem qua, Lý Mục nhìn mặt hấn liền biết tên này cái gì cũng chưa xem.

- Học đồ trọng điểm ngoài việc được học viện đặc biệt bồi dưỡng, hệ số điểm cống hiến nhân đôi ngoài ra còn có thể được phép yêu cầu bất cứ thứ gì chỉ cần không quy phạm nội quy học viện là được.

Hai người tắm sự mỏng một lúc rồi rời đi, Lý Thiên Hành nhìn cơ thể bầm dập của mình cũng không có ý định rời khỏi phòng nữa, hấn trở lại phòng lấy ra mấy viên hôi thương đan uống vào, mặt dù vết thương trên người đã bớt đau nhưng phải mất một khoảng thời gian mới có thể hoàn toàn hồi phục.

- Tên Lý Mục này ra tay cũng nặng thật, lại còn tiểu nha đầu kia nếu có cơ hội lão tử nhất định sẽ trả thù.

Vừa nhớ đến Bạch Tiểu Linh hai mắt Lý Thiên Hành liền sáng lên hấn lấy ra mấy viên hôi thương đan cả thành bột phấn sao đó đổ vào ngọc bình.

- Hắc hắc không ngờ lão tử lại thông minh như vậy.

Lý Thiên Hành xuất hiện trước ngôi nhà gỗ hấn liếc nhìn xung quanh không thấy ai đoán nàng hấn là ở bên trong, hấn hít một hơi thật sâu sao đó nín thở đến khi không chịu nổi mới thở ra, gương mặt hấn tím ngắt hai mắt tròn cộng thêm mấy vết thương xung quanh muốn bao nhiêu thảm hại liền có bấy nhiêu, Lý Thiên Hành một tay ôm bụng một tay ôm mặt rên rỉ tiến vào bên trong ngôi nhà.

Ngọc Thanh ngồi trên giường trong tay nàng đang cầm một bình đan dược, ánh mắt chăm chú không rời thỉnh thoảng khoe miệng lại cong lên hiện lên nụ cười vô cùng xinh đẹp.

- A... Á... Á...

Nàng nghe thấy tiếng động lập tức cất bình đan dược ánh mắt cảnh giác nhìn ra bên ngoài một lúc sao mới thấy một nam tử bộ dáng vô cùng thâm trầm bước vào, nàng phải mất một lúc mới nhìn ra được hấn liền hoảng sợ chạy đến đỡ hấn ngồi lên giường.

- Người bị sao vậy?

Nàng nhìn toàn thân hấn đều là thương tích không hiểu sao thấy trong lòng vô cùng nặng nề, ánh mắt lạnh nhạt thường ngày không biết từ bao giờ đã tràn đầy quan tâm.

Lý Thiên Hành nhìn bộ dáng lo lắng của nàng trong lòng có chút áy náy nhưng vì tương lai con cháu hấn đành cắn răng vậy.

- Ui... đau cô nhẹ tay một chút không được sao?

Ngọc Thanh nghe hấn nói liền buồn ra ánh mắt vẫn quan tâm nhìn hấn.

- Người có sao không? người cảm thấy cơ thể như thế nào?

- Cô không thấy sao còn hỏi? Ui... đau chết lão tử.

Nàng nhìn bộ dáng bán sống bán chết của hấn bộ dáng thờ ơ thường ngày của nàng đã mất hết động tác bắt đầu bối rối.

Lý Thiên Hành thấy thời cơ đã đến liền lấy ra một bình dược liệu đổ lên bàn sao đó dùng ngón tay rung rẩy chấm từng miếng tha lên vết thương bộ dáng vô cùng thâm trầm.

- A... Á... Á...

- Đề ta giúp người.

Hấn thấy nàng cầm lấy bình dược liệu trong lòng thầm đắc ý ngoài mặt lại chần chừ.

- Cô có biết thoa thuốc không đấy.

Ngọc Thanh không thèm trả lời hấn nàng cầm lấy bình dược liệu tỉ mỉ thoa lên vết thương.

- Người cởi áo ra đi.

Lý Thiên Hành đang tận hưởng cảm giác vô cùng thoải mái nghe nàng nói liền giật bắn người, không lẽ tiểu nha đầu này biết song tu công pháp hay sao?

- Cô muốn làm gì? lão tử tuy bị thương nhưng không phải cô muốn làm gì thì làm đâu?

Hấn ngoài miệng nói như vậy nhưng hai tay đã bắt đầu cởi y phục.

Ngọc Thanh nhìn thân hình nam tử trước mặt gương mặt nhỏ nhắn chột đỏ hồng lên trong kiêu diễm đến ướt át, nàng cố áp chế tâm tình tiếp tục thoa thuốc cho hắn.

- Tại sao người lại bị thương nặng như vậy?

Nàng sợ hãi nhìn ra tâm tình của mình liền tìm một chủ đề đánh lạc hướng.

- Lão tử còn không phải vì cô sao? Lão tử đứng rình bên ngoài học viện hai canh giờ mới có cơ hội gặp mặt biểu muội của cô sao đó lão tử bám theo một đoạn thì bị bọn họ phát hiện, biểu muội của cô còn chưa biết chuyện gì xảy ra đã cho người đánh lão tử một trận.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tầng ba tàn thư các

Trong lòng nàng lại nhớ đến tính tình nóng nảy của vị biểu muội liên tin tường vài phần.

- Xin lỗi biểu muội ta trước giờ tính tình luôn như vậy.

- Không sao, lão tử đại nhân đại lượng không tính toán với nàng coi như lão tử xuôi xẻ.

Ngọc Thanh nghe hắn nói như vậy càng cảm thấy có lỗi dù sao hắn cũng vì chuyện của nàng mà vất vả không ít bây giờ còn lại bị đánh ra nông nỗi này.

Lý Thiên Hành nhìn vẻ mặt của nàng thì biết tiểu cô nương này đang tự trách bản thân mình hắn lập tức kiểm chuyện an ủi nàng.

- Cô yên tâm đi, hai bức thư kia lão tử đã đưa cho nàng ta còn về việc biểu muội cô tin hay không thì ta không dám chắc.

- Người yên tâm nàng nhất định sẽ tin bên trong bức thư có kí hiệu chỉ ta với nàng mới biết được.

Hắn khẽ gật đầu.

- Vậy là tốt rồi xem như lần này lão tử không phải bị đánh vô ích.

Ngọc Thanh nhìn bộ dáng của hắn trong lòng nghĩ đến những chuyện trước đây hắn làm cho nàng không kiềm lòng được hỏi.

- Vì sao người lại đối xử với ta tốt như vậy?

Lý Thiên Hành nghe nàng hỏi hắn trầm ngâm một chút rồi trả lời.

- Nếu lão tử nói lão tử thích cô, cô có tin hay không?

Ngọc Thanh hai má đỏ ửng quay mặt sang chỗ khác không dám nhìn vào ánh mắt của hắn, giọng nói của nàng cũng có chút rung rẩy.

- Thật... thật sao?

- Tất nhiên là giả rồi, cô là thiên kim Bạch gia làm sao lão tử dám với cao được.

Hắn cử động cơ thể cảm giác không còn đau đớn sao đó đứng lên đi lại vài bước.

- Tay nghề của cô cũng không tệ sao này lão tử có đánh nhau cũng không cần phải sợ bị thương nữa.

- Lần này ta thoa thuốc cho người là thay biểu muội tạ lỗi không có lần sao đâu?

Hắn khẽ mỉm cười lấy ra một bình đan dược để trên bàn sao đó đi ra ngoài, Ngọc Thanh liếc nhìn theo bóng lưng của hắn không hiểu vì sao lúc này nghe câu trả lời của hắn trong lòng nàng có chút thất vọng, nàng nhìn bình đan dược trên bàn ánh mắt dần mê mang.

- Không lẽ mình đã thích hắn? nhưng mà mình và hắn làm sao có thể?

Nàng thở dài một hơi ánh mắt nhìn ra bên ngoài bầu trời sắc mặt liên tục biến đổi.

Lý Thiên Hành trở lại căn phòng của mình tâm tình của hắn vô cùng tốt, với tiến độ hiện tại chẳng bao lâu nữa hắn sẽ chinh phục được mỹ nhân đầu tiên trên đại lục, nghĩ đến tương lai tươi sáng tiền đồ vô lượng ao này trên khuôn mặt bĩ ối kia xuất hiện nụ cười cực kì vô sỉ, hắn nghĩ ngợi một chút sao đó

liền tiến vào thần đồ tu luyện, Lý Thiên Hành vừa bước vào bên trong liền cảm nhận được một cảm giác nguy hiểm ập đến.

- Binhhhhhh...

Lý Thiên Hành trở lại trong phòng nếu như lúc này Thần đồ không kịp đá hắn ra thì không chừng hắn đã tiêu mạng, hắn hít lấy vài hơi để ổn định tâm tình sao đó lại tiến vào lần nữa.

- Binhhhhhh...

- Khốn kiếp.

Hắn vẫn chưa nhìn thấy gì liền bị đá ra bên ngoài tâm trạng tươi tốt lúc trước hoàn toàn biến mất, sắc mặt hắn lúc này vô cùng khó coi, hắn quyết định tiến vào bên trong một lần nữa, Lý Thiên Hành vừa tiến vào lập tức ẩn vào không gia giới chỉ, hắn đưa một tia thần thức ra bên ngoài kiểm tra liền phát hiện bên trong hang động hai con hắc sắc phi ưng đang đánh nhau, lúc này hắn bị thần đồ đánh văng ra bên ngoài là do ba động của trận chiến này nếu như không có thần đồ chắc là hắn đã toi mạng.

- Hai con tiểu ưng này dám tranh ỏ với lão tử, cũng may là lão tử đã lấy toàn bộ linh dược nếu không đã tiện nghi cho hai tên cướp ỏ này.

Lý Thiên Hành quan sát một lúc thì trở về phòng nghỉ ngơi còn chuyện ngư ông đắc lợi gì đó hắn không có hứng thú.

Bên trong một tòa lâu đài của Triệu gia Triệu Lâm vừa dùng trà vừa nghe thủ hạ báo cáo.

- Thiếu chủ theo như tiểu nhân điều tra thì Lý Thiên Hành chỉ vừa gặp Bạch tiểu thư được hai lần còn có tiểu tử kia được liệt vào danh sách trọng điểm bồi dưỡng của học viện.

- Như vậy tiểu tử đó cùng Linh nhi không có quan hệ?

- Đúng là như vậy.

- Người cứ tiếp tục để ý hắn có gì báo cáo với ta không được manh động.

- Tiểu nhân tuân lệnh.

Triệu Lâm cầm lấy tách trà giọng nói chợt trở nên lạnh lẽo.

- Bọn chúng tìm được người chưa?

- Vẫn chưa.

- Đúng là một bọn vô dụng nói cho bọn chúng biết trong vòng 7 ngày nếu không tìm được người thì mạng đầu tới đây để gặp ta.

- Tiểu nhân tuân lệnh.

- Người lui ra đi.

Triệu Lâm nhìn tên nô tài đi ra ngoài về mặt trở nên âm trầm đến đáng sợ.

Sáng hôm nay trong lúc Lý Thiên Hành đang luyện công viện trưởng lại phái người đến tìm hắn. Lý Thiên Hành vừa tiến vào trong phòng liền cung kính đứng một bên bộ dáng ngài nói gì con nghe vậy.

- Tiểu Lý mấy ngày nay người ở học viện có quen không?

- Rất tốt, Thiên Hành cảm thấy nơi đây ấm áp giống như nhà của mình vậy.

Viện trưởng nghe hắn nói khẽ gật đầu.

- Người luyện đan đến đâu rồi.

- Học đồ hiện tại đã là nhị phẩm luyện dược sư.

- Tuổi của người có thể đạt đến nhị phẩm luyện dược sư cũng xem như không tệ, tiểu Lý ta có thứ này muốn tặng cho người.

Viện trưởng lấy ra một lệnh bài màu đen để trên bàn.

- Đây là lệnh bài của tàn thư các, người sở hữu nó có thể tiến lên lầu 3 chọn lấy một bộ công pháp.

Lý Thiên Hành nhận lấy tấm lệnh bài ánh mắt khó hiểu nhìn trung niên nam tử trước mặt.

- Người không cần hỏi, ta hi vọng người nhớ mấy lời ta đã từng nói với người lúc trước.
- Học đồ nhớ rõ.
- Tốt người lui ra đi.

Lý Thiên Hành cuối người lui ra bên ngoài, bên trong căn phòng lúc này xuất hiện một bóng người, viện trưởng vừa thấy người này lập tức cung kính đứng lên.

- Huyết bá.
- Người làm không sai, tiểu tử kia có thiên phú tu luyện vũ kỹ hơn hẳn đan đạo.
- Huyết bá thương thế của người...
- Không cần lo lắng, lần này chúng ta nhất thời sơ xuất trúng kế thiên tước nhất tộc, đoạn thời gian này ta sẽ bế quan tu luyện, học viện tạm thời giao lại cho người.
- Huyết bá yên tâm diệt nhĩ nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Viện trưởng nhìn lão già biến mất liền thở dài một hơi lại tiếp tục quay lại chỗ ngồi làm việc.

Một đoàn người áo đen tiến vào bên trong Vạn bảo các, Tổng Tiền vừa nhìn thấy những người này sắc mặt trở nên tái nhợt thân hình lão đảo giống như có thể té ngã bất cứ lúc nào, đoàn người áo đen vẫn không để ý đến lão một đường đi thẳng đến phòng cao nhất.

- Chủ nhân.
- Có chuyện gì xảy ra không?
- Không có.

Nữ tử khẽ gạt đầu sao đó đẩy cửa bước vào bên trong, 4 lão già đứng bên ngoài thủ hộ bên cạnh còn có một nữ tử lam y mang khăn che mặt không rõ dung mạo.

Bên trong căn phòng một nữ tử đang nằm trên giường tình trạng vô cùng bi thảm mái tóc rối bời, y phục tứ tán, sắc mặt tái nhợt, hai mắt mê mang tràn đầy sợ hãi, miệng nàng như lâm bầm thử gì đó.

Nữ tử nhìn thấy cảnh này khẽ mỉm cười nàng coi đi trường bào để lộ một gương mặt quý dị cùng bộ y phục màu đỏ tươi, nàng tiến lại một góc phòng cầm lấy một viên thủy tinh cầu trong suốt sao đó tiến lại gần nữ tử đang nằm trên giường, bàn tay trắng nõn duỗi ra khẽ nâng chiếc cằm đối phương.

- Ngọc Mị muội muội cảm giác thế nào? Có phải là rất sung sướng hay không?

Ngọc Mị vừa nhìn thấy nàng con người co rút lại cả thân thể cuộn lại vào trong một góc phòng.

- Người... người đừng lại đây... không được lại đây...

Thiên Phượng nhìn thấy dáng vẻ của nàng vẻ mặt vô cùng thỏa mãn.

- Ngọc Mị muội muội nhớ bảo trọng sức khỏe không bao lâu nữa Thiên Phượng tỷ tỷ sẽ đến đây thăm muội nếu muội có vấn đề gì tỷ đây sẽ rất đau lòng đến lúc đó có thể tỷ tỷ sẽ làm một số việc để giảm bớt nỗi đau, muội muội hẳn là không muốn thấy tình cảnh đó xảy ra đúng không?

Thiên Phượng nói xong mỉm cười xoay lưng.

- À còn một việc nữa tên Hàn Kiếm đáng ghét kia tỷ đã thay muội xử lý, muội không cần phải lo lắng việc này nữa.

Nàng khoát lớp áo choàng lên người tiến ra bên ngoài, Ngọc Mị nhìn theo bóng lưng của nàng ánh mắt hoảng sợ đến tột độ ẩn sâu bên trong còn có vài phần kì lạ.

Thiên Phượng ra bên ngoài căn phòng ánh mắt liếc nhìn lam y thiếu nữ khóe miệng khẽ cong lên.

- Đi thôi.

Lý Thiên Hành nhìn tấm lệnh bài trên tay nếu như hắn tiến nhập tàn thư các tức là chọn con đường vũ kỹ nhưng hắn nắm trong tay tử sắc linh khí lại có sự trợ giúp của thần thư nếu không đi làm một luyện dược sư thì đúng là một tên ngốc.

- Nếu đã như vậy lão tử chỉ còn cách bắt cá hai tay mà thôi.

Hắn quyết định xong liền hướng tàn thư các đi đến, Lý Thiên Hành tiến vào bên trong hắn nhìn lão già đang ngồi bên cạnh cánh cửa khẽ nhíu mày, hắn

nhớ lúc trước đâu phải lão già này.

- Tiểu tử đưa ngọc bài cho ta kiểm tra.

Lý Thiên Hành lấy ra tám lệnh bài màu đen, lão già vừa nhìn thấy trong mắt hiện lên chút kinh ngạc.

- Được rồi người vào trong đi.

Lý Thiên Hành đi một mạch thẳng lên lầu ba lại phát hiện một lão già đang ngồi tu luyện bên trong góc phòng.

- Tiền bối tiểu bối tới lấy công pháp.

- Vào đi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Hắn tiến vào bên trong căn phòng chẳng thấy quyển sách nào, trước mặt có ba dãy kệ bên trên có hơn trăm miếng ngọc bài, đều được cấm chế bao bọc, Lý Thiên Hành nhìn một tấm ngọc bài màu đỏ bên trên có ghi ba chữ liệt điểm quyết hẳn là tên của bộ công pháp này, hắn xem qua vài cái tên sao đó dừng lại trước một tấm ngọc bài.

- Phách thiên chương đây không phải thiên cấp thượng phẩm sao? Tại sao trên đây lại ghi địa cấp hạ phẩm? không lẽ là trùng tên.

Lý Thiên Hành cầm lấy tấm ngọc bài dùng thần thư quét qua mấy lần vẫn không có kết quả bên trên mảnh kim sắc chỉ ra chất liệu của tấm ngọc bài, hắn đặt tấm ngọc bài ở chỗ cũ sao đó tiếp tục tìm kiếm, bây giờ hắn cần là một bộ thân pháp, ẩn thân thuật tuy lợi hại nhưng lại không thể vận linh lực nếu bị đối phương phong tỏa sao đó dùng trò bắt cá trong chậu thì chỉ có thể tiến vào thân đồ mà thôi đến lúc đó mọi chuyện càng thêm rắc rối, hắn đi đến dãy bàn thứ 3 ánh mắt tập trung lên một tấm ngọc bài.

- Di lăng chi thuật, địa cấp trung phẩm thân pháp, có thể di chuyển đến nơi chỉ định trong thoáng chốc đẳng cấp càng cao khoảng cách càng lớn.

Lý Thiên Hành cầm lấy tấm ngọc bài đi lại chỗ lão già đang ngồi.

- Tiền bối tiểu bối chọn công pháp này.

Lão già vừa mở mắt bên trong ẩn hiện hai đạo thần quang.

- Đưa lệnh bài cùng ngọc bài cho ta.

Lão già cầm lấy hai tấm lệnh bài sao đó nhập lại làm một.

- Mau đưa thần thức của người vào bên trong tấm ngọc bài.

Hắn làm theo lời lão sao khi thần thức tiến vào bên trong ngọc bài trong đầu hắn liền hiện lên một bộ công pháp.

- Đa tạ tiền bối.

Lý Thiên Hành khẽ cúi người chào lão già sao đó rời đi, trên đường đi về hắn liên tục tìm hiểu di lăng chi thuật với cấp bậc hiện tại của hắn nếu như luyện môn thân pháp này đến mức đại thành có thể di chuyển trong vòng 10 trượng.

- Như vậy cũng không tệ.

Hắn rời khỏi học viện đi đến vạn bảo các, lúc này khi hắn dùng thần thư lại không thể nhìn được công pháp nhưng bên trong thần thư lại có đan phương làm cho hắn vô cùng khó hiểu chính vì vậy nên hắn quyết định đi tìm hiểu vấn đề, Lý Thiên Hành vừa tiến đến vạn bảo các nơi đây đã buồn bán trở lại bình thường hắn đi một mạch vào bên trong tìm vị đại ca tiện nghi của mình.

- Đây người có thấy Tổng quản lý đâu không?

- Khách quan không biết người tìm Tổng quản lý có chuyện gì không?

- Ta có vài món đồ muốn đưa cho lão.

- Khách quan có thể cho tiểu nhân biết danh tánh của người không, để tiểu nhân đi bẩm báo.
- Nói với hán tiểu Lý đến tìm là được.
- Khách quan đợi chút tiểu nhân lập tức đi thông báo.

Tên nhân viên chạy đi một lúc liền quay trở lại mỉm cười khách khí.

- Khách quan Tổng quản lý cho mời.

Lý Thiên Hành đi theo tiểu nhị tiến vào bên trong một căn phòng hán nhìn thấy Tổng Tiền đang ngồi uống trà sắc mặt của lão có chút tái nhợt giống như mới vừa bị thương vậy.

- Tổng lão ca huynh bị thương sao?

Tổng Tiền thấy Lý Thiên Hành tiến vào liền đứng lên chào hỏi.

- Tiểu Lý đệ đến gặp ta có chuyện gì không?
- À chỉ là một chút chuyện nhỏ nếu như huynh thấy không khỏe thì để lúc khác cũng được.
- Là chuyện gì đệ nói lão ca nghe thử xem?
- Huynh xem thử này.

Lý Thiên Hành nói xong liền lấy ra một viên đan dược đặt lên bàn, Tổng Tiền vừa nhìn thấy viên đan dược này ánh mắt liền sáng lên.

- Tiểu Lý viên cực phẩm đan dược này là của sư phụ đệ luyện chế sao?
- Cực phẩm đan dược? Tổng đại ca huynh chắc chứ.

Tổng Tiền đưa viên đan dược lên khề ngồi mấy cái gương mặt có chút kích động.

- Không sai thứ này chính là cực phẩm đan dược hồi thương đan ta làm giám định sư hơn trăm năm làm sao có thể đoán sai được.

Lý Thiên Hành lại lấy ra thêm một viên đan dược đưa cho lão.

- Tổng ca huynh xem loại đan dược này đi.

Tổng Tiền cầm lấy viên đan dược quan sát vài lần càng nhìn các mặt hán lại càng kinh sợ.

- Dược liệu thật tinh thuần tuy chỉ là tam cấp đan dược nhưng đã có thể so sánh với tứ cấp đan dược, thần kì đúng thật quá thần kì.

Tổng Tiền không thể kiềm chế kích động lão hưng phấn đến đứng dậy hai tay ôm lấy vai Lý Thiên Hành.

- Tiểu Lý đây là đan dược do sư phụ đệ luyện sao?

Tổng Tiền hai mắt tràn đầy mong đợi nhìn Lý Thiên Hành viên dược liệu lão vừa kiểm tra đã đạt mức tinh thuần tuyệt đối đảm bảo khi sử dụng không để lại di chứng, nếu như đổi viên đan dược này thành một viên tăng linh đan như vậy có thể yên tâm cần thuốc mà tu luyện không phải sợ độc đan.

- Đúng vậy là do sư phụ luyện, Tổng lão ca chỉ là một viên đan dược tam phẩm có cần phải kích động như vậy không? Nếu huynh thích thì hai viên đan dược này đệ có thể tặng cho huynh.

- Đệ nói thật sao?

Tổng Tiền nghe hán nói liền có chút kinh ngạc phải biết giá trị của hai viên thuốc này lên đến cả vạn trung phẩm linh thạch.

- Tất nhiên, thứ khác đệ không có nhưng đan dược thì đệ không thiếu.

Tổng Tiền thấy vẻ mặt thần nhiên của Lý Thiên Hành nụ cười trên mặt càng thêm hòa ái.

- Vô công bất thọ lộc hay là như vậy đi lão ca ta sẽ tặng cho đệ vài khối đồ thạch đệ thấy được không?

Lý Thiên Hành nghe lão nói liền ngạc nhiên lão hồ li này hôm nay ăn chay sao?

- Nếu như vậy làm sao có thể chứng tỏ được tấm lòng của đệ đối với lão ca.
- Nên mà, nên mà nếu đệ không thích đồ thạch thì có thể mang về hiếu kính sư phụ đệ xem như là lão ca cảm ơn hai viên đan dược của lão nhân gia ngài,

còn phần của đệ lão ca sẽ có quà khác, tiểu Lý đệ đứng đây đợi lão ca một chút.

Lý Thiên Hành nhìn Tống Tiền rồi đi thăm mắng lão hồ li đúng là già không đổi nét, hắn đợi một lúc Tống Tiền từ bên ngoài tiến vào trên tay còn mang theo một chiếc hộp.

- Thứ này lão ca tặng cho đệ.

Lý Thiên Hành nhận lấy chiếc hộp mở ra xem bên trong là một tấm thẻ màu vàng kim.

- Tống lão ca thứ này là?

- Đây là thẻ khách quý đẳng cấp cao nhất của bản các hi vọng tiểu Lý đệ không từ chối.

- Nếu Tống lão ca đã nói như vậy đệ đành mặt dày nhận vậy.

Lý Thiên Hành cầm tấm kim tạp trong tay thích không nổi buồn, hắn dùng thần thức kiểm tra, không gian bên trong còn rộng hơn túi chữ vật nhất cấp.

- Người đâu?

Tống Tiền hô một tiếng một tên nhân viên cung kính chạy vào.

- Tống lão có chuyện gì cần dặn dò?

- Người dẫn vị huynh đệ của ta đi lấy vài món đồ, tất cả chi phí do ta chi trả.

- Vâng.

Tống Tiền mỉm cười nhìn Lý Thiên Hành.

- Tiểu Lý thân thể của lão ca hiện tại không khỏe người không trách lão ca chứ?

- Tất nhiên là không, Tống lão ca cứ nghỉ ngơi tiểu đệ tự đi là được.

Tống Tiền nhìn Lý Thiên Hành rồi khỏi căn phòng sao đó hắn cũng rời đi đến một căn phòng khác, nhìn căn phòng trước mặt vẫn đóng cửa lão khẽ thở dài.

- Tiểu thư vẫn chưa ra sao?

- Tống lão tiểu thư vẫn còn bên trong.

- Được rồi người tiếp tục ở đây canh chừng không cho bất kì ai tiến vào.

- Tiểu nhân tuân lệnh.

Tống Tiền nhìn căn phòng trước mặt thở dài một lần nữa sao đó quay đầu rời đi.

Lý Thiên Hành đi phía sau tên nhân viên đến đại sảnh liền quay sang hỏi.

- Ở đây các người có loại nữ trang có khả năng phòng ngự không?

- Tất nhiên là có mời khách quan đi theo tiểu nhân.

Tên nhân viên dẫn hắn đi vào một căn phòng bên trong giống như một tiệm nữ trang ở địa cầu.

- Khách quan cứ tự nhiên lựa chọn cần gì cứ gọi tiểu nhân.

Lý Thiên Hành đi một vòng sao đó chọn được một chiếc dây chuyền được thiết kế bằng tinh kim vô cùng tinh xảo có thể đỡ được một đòn công kích của cường giả kim đan trung kì.

- Lấy cho ta thứ này.

Hắn rời khỏi phòng nữ trang sao đó lại tiến vào đồ thạch phòng chọn lấy 5 khối đồ thạch tiêu tốn hơn 1 vạn trung phẩm linh thạch sao đó mới hài lòng rời đi.

Bên trong một khu nhà đồ sộ của đế thành một trung niên nam tử sắc mặt vô cùng phẫn nộ nhìn đám thuộc hạ trước mặt.

- Một lũ vô dụng các người ngay cả Kiếm nhi cũng không bảo vệ được.

- Lão già lúc đó không hiểu tại sao Kiếm công tử lại chạy tới chỗ đó, thuộc hạ định đuổi theo nhưng bị mấy cường giả thần bí ngăn lại.

Nam tử trung niên nghe được khẽ nhủ mảy.

- Các người có nhận ra lai lịch của bọn chúng không?

- Thuộc hạ có thể khẳng định bọn người này liên quan đến ma môn.

- Ma môn?

- Đúng vậy một người trong số thuộc hạ đã bị trúng phải ma khí.

- Được rồi các người lui ra bên ngoài đi.

Đội bọn người hoàn toàn lui đi trung niên nam tử cố nén giận nói.

- Phụ thân không lẽ chúng ta lại bỏ qua như vậy sao?

Lão già từ phía sao bức màn bước ra trên gương mặt vô cùng bình tĩnh giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

- Nếu chuyện này thật sự là do bọn người ma môn làm thì mọi chuyện đến đây coi như chấm dứt.

- Phụ thân vậy còn Kiếm nhi?

- Hàn gia cũng không phải chỉ có một mình Hàn Kiếm.

Trung niên nam tử sắc mặt liên tục thay đổi cuối cùng chỉ có thể thở dài một tiếng.

Bên dưới một khu rừng, không ai có thể nghĩ lại có một tòa cung điện vô cùng lộng lẫy, bên trên mỗi vách đá đều được gắn dạ minh châu toàn bộ mặt đất đều được trải linh thạch phản chiếu đủ loại ánh sáng.

- Tiểu thư môn chủ truyền tin tới nói nhiệm vụ lần này hủy bỏ sai thuộc hạ đưa người quay trở về.

Bên trên một chiếc ngai vàng lộng lẫy một thiếu nữ đang nửa nằm nửa ngồi bộ dáng lười nhát, trên người nàng được phủ một lớp tử sắc áo choàng được làm từ da của lục cấp yêu thú ám nguyệt hồ.

- Lần này không ngờ chúng ta lại bị yêu nữ kia dắt mũi, thù này bản tiểu thư nhất định sẽ ghi nhớ.

Ánh mắt nàng đảo qua mấy tên hộ vệ bên dưới trong con ngươi đen nhánh liên tục chớp động.

- Nếu như lần này môn chủ nghe lời bản tiểu thư nhất định sẽ không trừng phạt của ả yêu nữ kia các người nói có đúng không?

Mấy tên áo đen nghe nàng nói đều không ai dám mở miệng chỉ biết cuối đầu nhận mệnh.

- Cho nên lần này bản tiểu thư quyết định theo ý của mình nhất định phải trừng phạt ả kia một lần, phải đánh ả đến hiện nguyên hình giống như lần trước thì bản tiểu thư mới hả giận.

- Tiểu thư môn chủ đã dặn chúng ta đưa người trở về...

- Hừ các người nghe lời ta hay là nghe lời lão già đó?

- Cơ nhi từ khi nào lại dám bất kính như vậy?

Một giọng nói từ bên ngoài vọng vào sao đó là một hắc y nữ tử lẳng không bay đến, thiếu nữ vừa nhìn thấy người này sắc mặt kiêu ngạo lúc trước lập tức biến mất thay vào đó là vẻ mặt đáng yêu vô cùng vô tận.

- Sư phụ sao người lại đến đây?

Nữ tử áo đen bay đến chỗ thiếu nữ ngọc thủ giờ ra khẽ gõ lên trán nàng một cái.

- Ui... sư phụ sao lại đánh Cơ nhi? Người biết không Cơ nhi ngày nào cũng nhớ đến người, ăn cũng không ngon miệng, người đánh Cơ nhi như vậy thật làm người ta đau lòng a.

Thiếu nữ vừa nói vừa ôm lấy cánh tay hắc y nữ tử liên tục làm nũng.

- Tiểu nha đầu nhà người đừng hồ nháo nữa, lần này vì sư đến đây là để bắt người trở lại trong môn tu luyện, không đạt đến hóa thần cảnh không cho rời đi.

- Sư phụ đồ nhi... á á sư phụ đồ nhi vẫn chưa nói xong...

Hắc y nữ tử tóm lấy eo thiếu nữ lẳng không bay đi.

- Các người về nói với hắc Cơ nhi sẽ tạm thời ở chỗ ta.

- Tiểu nhân tuân lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tiểu nha đầu nổi bão

Lý Thiên Hành mang theo tâm tình hưng phấn trở lại học viện, lần này hắn đến vạn bảo các mục đích không những làm rõ chuyện của Thần thư mà còn muốn bán đan dược đổi lấy linh thạch chuẩn bị đột phá trúc cơ đỉnh phong thật không ngờ mọi việc lại thuận lợi như vậy, hắn vừa đi đến trước cửa phòng thì nhìn thấy hai bóng người, một người thân hình nhỏ nhắn vận một bộ bạch y trong vô cùng linh hoạt như một tiểu tinh linh, một người khác mặt y phục màu vàng trên người thoát ra khí chất điềm tĩnh, thanh nhã mang theo vài phần cao quý.

Bạch y nữ tử vừa nhìn thấy hắn liền chạy đến chắn ngang trước mặt.

- Tiểu tử thái cuối cùng người cũng trở lại nếu người về muộn một chút thì bốn tiểu thư đã phá cửa xông vào.

Lý Thiên Hành nhìn bộ dáng đe dọa của nàng hắn khẽ mỉm cười nhìn nữ tử bên cạnh.

- Tại hạ Lý Thiên Hành không biết vị tiên tử đây là?

Bạch Tiểu Linh nhìn hắn không để ý đến mình lập tức nghiêng răng một cái.

- Tiểu tử thái bốn tiểu thư đang nói chuyện với người đó? Người bị điếc sao?

Hắn nghe nàng nói liền giật mình quay người lại về mặt tràn đầy kinh ngạc.

- Tiểu nha đầu người đến đây từ lúc nào vậy?

- Không được gọi ta là tiểu nha đầu.

Bạch Tiểu Linh hét lên một tiếng trong tay nàng xuất hiện một thanh trường tiên đỏ thắm, nữ tử bên cạnh vừa nhìn thấy vội lên tiếng can ngăn.

- Tiểu Linh đừng nóng giận có chuyện gì từ từ hãy nói.

- Như Vân tỷ cũng nhìn thấy rồi đó chính là tên tiểu tử này chọc giận ta trước, hôm nay bốn tiểu thư nhất định đánh cho hắn hiện nguyên hình.

Bạch Tiểu Linh nói xong cầm trường tiên đánh tới, Lý Thiên Hành vội vận di lặc chỉ thuật tránh né.

- Tiểu nha đầu hôm nay cô tới kì sao? lại đột nhiên nổi điên như vậy?

- Tiểu tử thái người có giỏi thì đừng né.

- Ta kháo, cô tưởng ai cũng thích SM như cô sao?

Bạch Tiểu Linh đánh một lúc phát hiện bản thân mình không làm gì được hắn gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nàng dậm chân một cái thu hồi trường tiên lại, nữ tử áo vàng đứng một bên quan sát ánh mắt thỉnh thoảng lóe lên.

- Tiểu Linh đừng tức giận nữa người quên một đích lần này chúng ta đến đây sao?

- Hừ.

Bạch Tiểu Linh hừ lạnh, ánh mắt sắc bén vẫn liếc nhìn Lý Thiên Hành.

- Tiểu tử thái chuyện này bốn tiểu thư tạm thời bỏ qua, hiện tại ta có chuyện muốn nói với người còn không mau mở cửa mời chúng ta vào trong.

Lý Thiên Hành vừa nghe nàng nói lắc đầu liên tục.

- Không được nếu để cho người khác biết cô vào phòng của ta thì toàn bộ thanh danh của lão tử sẽ bị cô làm mất hết, sao này lão tử còn mặt mũi nào ở lại học viện.

Bạch Tiểu Linh nhìn về mặt ủy khuất của hắn lại muốn nổi điên lên, nữ tử bên cạnh nhìn thấy không ổn liền đứng ra hòa giải.

- Lý đạo hữu không phải ở đây vẫn còn có tiểu nữ sao? tiểu nữ có thể lấy danh dự của mình cam đoan sao này sẽ không ai bàn tán.

Lý Thiên Hành nghe nàng nói liền gật đầu đồng ý.

- Nếu tiên tử đã mở lời tại hạ tất nhiên không thể từ chối.

Hắn tiến tới mở cửa phòng mời hai người vào trong, Bạch Tiểu Linh nhìn bộ dáng thân sĩ của hắn trong lòng liên tục kinh bị.

- Tiểu tử thú vị bốn tiểu thư cảnh cáo người không được có ý đồ với Như Vân tỷ nếu không sẽ biết tay ta.

Lý Thiên Hành không để ý đến nàng hắn đi lại một góc phòng cầm lấy hai tách trà.

- Như Vân tiên tử mời dùng trà.

- Đa tạ.

Lý Thiên Hành nhìn nữ tử trước mặt tướng mạo không thua gì tiểu nha đầu bên cạnh thậm chí thân thể còn phát dục tốt hơn, tính tình điềm tĩnh, bên trong còn ẩn chứa khí chất cao quý, xem ra nữ tử trước mặt đúng thật là không bình thường.

- Tiểu tử thú vị trà của bốn tiểu thư đâu?

Bạch Tiểu Linh thấy hắn đối xử bất công liền phản đối.

- Cô có chân có tay không biết tự đi lấy sao? Không lẽ còn đợi lão tử cúng cho cô?

Lý Thiên Hành nhìn về mặt tức giận của nàng trong không hiểu sao lại vui vẻ, cảm giác này đúng là không tệ chút nào.

- Người... hừ thứ trà không có phẩm cấp này bốn tiểu thư cũng không cần.

- Đồ tốn.

Như Vân ngồi một bên quan sát hai người tranh cãi chỉ biết cười khổ một tiếng.

- Tiểu Linh không phải muội có chuyện muốn nói sao?

Bạch Tiểu Linh từ bên trong túi trữ vật lấy ra một phong thư để lên bàn.

- Tiểu tử thú vị người giúp ta đưa bức thư này cho biểu tỷ, bốn cô nương cảnh cáo người không được xem trộm nếu không sẽ cho người biết tay.

- Đây là thái độ cô nhờ vả người khác sao? Lão tử quyết không làm.

- Người... nếu người không làm bốn tiểu thư... bốn tiểu thư...

- Cô định là gì lão tử?

Lý Thiên Hành dùng ánh mắt chế nhạo nhìn nàng một tay cầm lấy tách trà chậm rãi thưởng thức, bộ dáng vô cùng nhàn hạ.

Tiểu Linh hai mắt nổi lửa, tên này nàng đánh cũng không lại, cãi cũng không xong đúng là tức chết nàng mà.

- Nếu người không giúp, bốn tiểu thư lập tức chạy ra bên ngoài hô lên người cường hiếp ta.

Hắn nghe nàng nói liền phun hết trà trong miệng ra về mặt vô cùng hoảng sợ.

- Này này việc gì cũng có thể thương lượng, nếu để người khác biết lão tử đi cường hiếp một người không ngực không mông như cô thì lão tử chết còn hơn.

Lý Thiên Hành nói xong liền cầm lấy bức thư bỏ vào bên trong túi trữ vật sao đó thở dài một hơi bộ dáng giống như vừa mới thoát khỏi một chuyện gì đó khủng khiếp nhưng hắn vẫn chưa ngồi yên liền phát hiện trước mặt đang có một luồng tử sắc lóe lên phía sau còn mang theo âm thanh vô cùng tức giận.

- Lý Thiên Hành, tiểu tử người đứng lại cho lão nương, tiểu tử thú vị người nói ai không ngực không mông hả?

Lý Thiên Hành chạy một lúc liền cảm thấy không đúng tiểu nha đầu này rõ ràng là trúc cơ trung kỳ làm sao lại phát ra thực lực trúc cơ hậu kỳ?

- Lão tử không đánh nữ nhân nếu cô còn đuổi theo nữa lão tử nhất định sẽ ra tay.

- Bốn tiểu thư lại sợ người sao? có giỏi thì đừng né.

Lý Thiên Hành đột nhiên đứng lại khí tức trức cơ hậu kì trên cơ thể bạo phát.

- Lão tử không ra tay cô còn tưởng ta dễ ăn hiếp, xem ta đây huyền cấp thượng phẩm hóa cốt miên chương.

Lý Thiên Hành đánh ra một chương kinh phong hiện lên cuồng tới Bạch Tiểu Linh.

- Tiểu Linh cẩn thận.

Tiểu Linh nhìn thấy phong bạo đánh tới liền đạp bộ pháp né sang một bên ánh mắt khinh thường nhìn hấn.

- Cái gì huyền cấp thượng phẩm theo bốn tiểu thư thấy chỉ là công phu mèo ba chân.

- Vậy sao?

- Hừ để bốn tiểu thư cho người biết cái gì mới gọi là huyền cấp công pháp.

Hai tay nàng vận linh lực đột nhiên phát hiện linh lực bên trong bản thân đang dần suy giảm sao đó biến mất, thân thể nàng cũng không còn sức lực, sắc mặt đại biến ánh mắt không tin nhìn vào nam tử trước mặt.

- Tiểu Linh.

Như Vân vội tiến lại đỡ lấy, nàng truyền một tia linh khí vào bên trong để kiểm tra sắc mặt vốn bình tĩnh bây giờ lại tràn đầy kinh ngạc.

- Tiểu nha đầu, thấy công pháp của lão tử như thế nào?

Lý Thiên Hành đứng một bên đất ý nhìn nàng, nội khí bị nàng hai lần rượt đánh tan đi phân nửa.

- Hừ, tiểu tử thú vị người đúng là vô sỉ, cái gì mà huyền cấp thượng phẩm công pháp rõ ràng người dùng hóa linh phần đánh lên bốn tiểu thư.

Nàng nhìn bộ dáng đất ý kia thật muốn ăn tươi nuốt sống hấn còn Lý Thiên Hành bị nàng vạch trần sắc mặt có chút khó coi.

- Lão tử tu đan đạo đương nhiên là phải dùng đan thuật để đối phó địch nhân không đúng sao? với lại bản thân lão tử cũng chưa từng đánh nữ nhân bao giờ.

- Lý đạo hữu lần này quả thật là do Tiểu Linh không đúng, Như Vân thay mặt nàng tạ lỗi.

Nàng nói xong đỡ Bạch Tiểu Linh trở lại chỗ ngồi.

- Không biết Lý đạo hữu đối với chuyện của Thanh tỷ có biện pháp giải quyết hay không?

Lý Thiên Hành ánh mắt khê đảo qua chỗ Bạch Tiểu Linh.

- Người nhìn ta làm gì? cẩn thận bốn tiểu thư móc mắt người.

Như Vân nhìn biểu hiện của hấn mỉm cười nói.

- Lý đạo hữu yên tâm, Như Vân cùng Ngọc Thanh tỷ là bạn thân từ nhỏ, tình cảm hơn tỷ muội làm sao có thể hại nàng được.

- Tiểu tử thú vị bốn tiểu thư có thể đảm bảo Như Vân tỷ không bao giờ hại Ngọc Thanh tỷ đâu.

Lý Thiên Hành nghe nàng nói trong lòng có chút yên tâm.

- Tại hạ hiện tại vẫn không có biện pháp.

- Lý đạo hữu không biết có muốn nghe ý kiến của Như Vân hay không?

- Tiên tử cứ nói.

Như Vân khẽ suy nghĩ một chút liền nói ra ý nghĩ của nàng.

- Tuy Lý công tử có thể áp chế được bệnh tình của Thanh tỷ nhưng mà để lâu cũng không phải là cách nếu như có thể đưa Thanh tỷ đến chỗ Như Nguyệt lão sư thì bệnh tình của nàng mới có cơ hội.

- Làm sao để đưa đi?

- Lý đạo hữu an tâm việc này Như Nguyệt lão sư đã nói sẽ giúp đỡ, bản thân người đã là cường giả kim đan cảnh lại thêm danh hiệu luyện đan sư tam cấp hẳn là không có vấn đề.

Lý Thiên Hành nghe nàng nói khẽ gật đầu nhưng sao đó lại lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Kế hoạch

- Như Vân tiên tử thứ cho tại hạ nói thẳng, mọi người đưa nàng vào bên trong học viện cũng chưa hẳn là tốt, Ngọc Thanh không thể nào ở bên trong học viện mãi được cũng sẽ có lúc rời đi trở về Bạch gia đến lúc đó phải làm sao?

- Tiểu tử thôi còn không phải có bốn tiểu thư ở đây sao? ta nhất định sẽ bảo vệ thật tốt cho nàng.

- Chính vì có tiểu nha đầu người lão tử mới không yên tâm.

- Người...

Bạch Tiểu Linh nghe hắn nói chỉ có thể ngồi một chỗ ngẩn rỗng trong lòng thầm mắng.

- Với lại mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng ta nghĩ trước khi tìm được thủ phạm, Ngọc Thanh nên ở chỗ của ta.

Như Vân nghe hắn nói khẽ nhún mày.

- Lý đạo hữu cũng biết mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng làm sao chúng ta có thể tin tưởng người có thể bảo vệ Thanh tỷ, thêm nữa theo lời đạo hữu nói nếu không tìm được hung thủ không lẽ Thanh tỷ suốt đời phải ở lại chỗ của đạo hữu?

- Tiểu tử thôi thì ra người đã sớm có ý đồ với biểu tỷ của ta.

- Tiểu nha đầu cô im lặng một chút không ai nói cô cấm đâu.

Lý Thiên Hành trừng mắt nhìn nàng một cái sao đó quay sang nói.

- Như Vân tiên tử nói rất phải nhưng cô yên tâm Ngọc Thanh không cần phải ở chỗ của ta lâu đâu.

- Ý của đạo hữu là?

- Ta đã có biện pháp tìm ra thủ phạm.

Bạch Tiểu Linh nghe hắn nói liền bĩu môi khinh bỉ.

- Không phải lúc này còn nói không có sao? bây giờ lại nói có đúng là giang manh.

Lý Thiên Hành thật sự muốn dùng cái gì đó bịt chặt miệng nha đầu này.

- Như Vân tiên tử tại hạ lúc trước đúng là không có cách chỉ là mới vừa nghĩ ra mà thôi.

- Xin đạo hữu chỉ giáo.

- Cách của tại hạ chỉ có 4 chữ dự răn ra hang.

Như Vân vừa nghe hắn nói ra cách của mình khẽ gật đầu.

- Không được cách này quá mạo hiểm bỏ tiểu thư phản đối.

- Phản đối vô hiệu, Như Vân tiểu thư người không cần vội trả lời nếu người đồng ý thì hai ngày sau đến gặp ta.

- Vậy hai ngày sau Như Vân lại đến làm phiền công tử.

Nàng khẽ chào Lý Thiên Hành sao đó mang Bạch Tiểu Linh rời đi.

Hắn nhìn hai nàng rồi đi liền tiến vào thần đồ tu luyện, Lý Thiên Hành xuất hiện bên trong hang động hắn nhìn xung quanh một vòng phát hiện bên trong hoàn toàn trống không.

- Kì lạ không phải hôm qua còn đánh nhau đến sống chết sao? hôm nay tại sao lại không có tên nào ở đây nhỉ.

Đột nhiên hắn phát hiện bên trong góc hang động xuất hiện vài gốc cây nhìn sơ qua giống như là mới bị nhổ lên.

- Từ phẩm linh được mạn đà lan, từ phẩm linh được niêm hoa thảo...

Lý Thiên Hành nhìn mấy gốc được liệu đang tỏa ra linh khí trong tay, thứ được liệu này còn tinh thuần hơn lúc trước hắn gặp nếu dùng để luyện chế đang được đúng là tốt không còn gì bằng càng nghĩ càng hưng phấn.

- Chắc là con tiểu ung kia muốn dùng mấy gốc được liệu này để xây tổ, lãng phí đúng là quá lãng phí, nếu không nhìn thấy thì không sao nhưng nếu nhìn thấy mà không can thiệp nhất định sẽ bị trời phạt.

Hắn thu lấy mấy cây được liệu vào bên trong giới chỉ sao đó tìm một địa phương thích hợp để trồng xuống, hắn lấy ra một viên cực phẩm linh thạch một thuộc tính chôn xuống phía dưới, nhìn viên linh thạch đang chìm vào trong lòng đất chợt nhớ bên trong túi trữ vật vẫn còn 5 khối đồ thạch, từ sắc linh khí bắt đầu thôn phệ, đúng như dự đoán sao khi từ sắc linh khí biến mất trong tay hắn xuất hiện 5 viên cực phẩm linh thạch trong đó có hai viên một thuộc tính, một viên hòa thuộc tính, một viên thổ thuộc tính cuối cùng là một viên thủy thuộc tính.

Lý Thiên Hành chôn hai viên một thuộc tính xuống đất còn ba viên linh thạch hắn thu lại vào giới chỉ chuẩn bị đột phá trúc cơ đỉnh phong, hắn lấy ra một viên cực phẩm linh thạch vô thuộc tính dùng phi đao điêu khắc một lúc, viên linh thạch ban đầu đã biến thành hình dạng một giọt nước phản chiếu lấp lánh vô cùng tinh mỹ, hắn lấy ra sợi dây chuyên, gỡ mặt dây chuyên đi sao đó gắn viên linh thạch vào bên trong.

- Xem như tạm được.

Lý Thiên Hành đi đến ngôi nhà gỗ nhìn thấy Ngọc Thanh đang ngồi bên cạnh cửa sổ ánh mắt nàng nhìn lên bầu trời, thỉnh thoảng lại cười một mình.

- Không lẽ bệnh của nàng lại tái phát?

Ngọc Thanh nhìn thấy hắn xuất hiện liền chạy ra khỏi nhà trong đôi mắt ẩn hiện chút vui mừng.

- Người đã đến rồi sao?

Lý Thiên Hành nhìn vẻ mặt hớn hở của nàng có cảm giác giống như một người vợ lâu ngày gặp lại chồng mình.

- Không biết tiên tử hôm nay có chuyện gì? tâm trạng lại vui vẻ như vậy?

Ngọc Thanh nghe hắn hỏi gương mặt hơi đỏ ửng trả lời.

- Mấy chậu hương được người giao cho ta lúc trước bây giờ chúng sắp trưởng thành rồi.

Hắn liếc nhìn xung quanh phát hiện mấy hạt giống lúc trước giờ đã sắp ra hoa.

- Đợi chúng trưởng thành lão tử sẽ đem đi bán, yên tâm đi lúc đó không thiếu phần của cô.

- Không cho người bán bọn chúng.

Nàng nhìn vẻ mặt hiếu kì của hắn bộ dáng trở nên bối rối.

- Nếu như người không có linh thạch để tu luyện ta có thể cho người nhưng người không được phép bán bọn chúng.

- Cô nhìn lão tử giống mấy tên tiểu bạch kiểm hay sao? lão tử không thích dùng linh thạch của người khác.

Hắn nói xong thì phát hiện hai mắt nàng đã bắt đầu ửng đỏ.

- Được rồi không bán thì không bán dù sao lão tử cũng không thiếu linh thạch.

Lý Thiên Hành tiến vào bên trong, hắn nhìn trên bàn có một tách trà liền cầm lấy uống cạn liếm môi một cái.

- Trà này thơm thật.

Ngọc Thanh đứng phía sau sắc mặt ửng đỏ tách trà lúc này là của nàng uống còn dư lại.

- Thứ này của cô.

Nàng cầm lấy phong thư nhìn sơ qua sắc mặt vô cùng vui vẻ.

- Đa tạ.

Ngọc Thanh tiến lại giường bắt đầu đọc một lúc sao về mặt kì quái liếc nhìn Lý Thiên Hành, hần nhìn thấy ánh mắt đề phòng của nàng khẽ mỉm cười.

- Có phải tiểu nha đầu đó trong thư nói xấu lão tử phải không?

- Người đừng hiểu lầm, biểu muội tuy bề ngoài có chút ngang bướng nhưng bản tính của nàng lại rất tốt.

- Lão tử làm sao có thể đi so đo với tiểu nha đầu đó, đúng rồi cô có quen một nữ tử tên Như Vân không?

Ngọc Thanh khẽ gật đầu.

- Như Vân lúc nhỏ ta có gặp qua vài lần cũng tính là thân thiết.

- Lão tử lại thấy nàng ta giống biểu muội của cô hơn là nha đầu kia.

Lý Thiên Hành đứng lên nhìn nàng.

- Cô ở đây lâu như vậy không thấy buồn sao? có muốn cùng lão tử đi dạo một vòng không?

- Cũng được.

Lý Thiên Hành dẫn nàng đi dạo xung quanh ngôi nhà khu vực này diện tích cũng không lớn lắm, bên trong chỉ có vài ngàn cây đại thụ cùng mấy dòng sông nhỏ dưới sông cũng chẳng có con cá nào, trên đường lại không có một bông hoa, không gian yên tĩnh đáng sợ thật thích hợp để hện hò.

- Lần này đúng là sơ xuất.

Lý Thiên Hành đi phía trước thỉnh thoảng dùng thần thức quan sát biểu hiện của nàng.

- Cô ngồi đây đợi một chút để lão tử đi kiểm thử gì đó ăn.

Ngọc Thanh gật đầu tìm một góc cây ngồi xuống nàng đợi được một lúc thì thấy hần trở lại trên tay còn mang theo mấy que thịt nướng, Lý Thiên Hành gọi linh hỏa bên trong ra bắt đầu nhóm lửa.

- Lần này cô đến Vương thành để gặp mẫu thân mình sao?

Nàng nghe hần hỏi khẽ gật đầu.

- Nếu lão tử đoán không lầm mẫu thân cô ở bên trong Bạch gia?

- Đúng vậy.

- Nói như vậy cô không phải người Vương thành?

- Ta ở Chung Nam tiểu quốc.

Lý Thiên Hành nhìn que thịt trên tay đã bắt đầu chín trong lòng thầm khen tiểu hòa lợi hại ngay cả thịt của hắc sắc phi ưng tứ cấp yêu thú cũng nướng nhanh như vậy, hần lấy một que thịt đưa cho nàng.

- Cô dùng thử xem.

Ngọc Thanh nhận lấy que thịt khẽ mở miệng cắn một miếng, cảm giác linh lực bên trong cơ thể tăng lên một ít vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc.

- Đây là thịt của yêu thú sao?

- Đúng vậy mấy hôm trước lão tử vào rừng tìm ma hạch của yêu thú thì phát hiện hai con tứ cấp yêu thú đang đánh nhau lão tử ở một bên nhìn vài canh giờ cuối cùng một con chết một con bị thương, lão tử thừa cơ hội đâm một nhát con yêu thú kia không chịu nổi ngã xuống ra chết.

Nàng ngồi một bên nghe hần vô tư nói trong lòng có một loại cảm giác vô cùng khó chịu chỉ trách bản thân vô dụng không giúp được cho hần.

- Vậy người không sao chứ?

- Nếu lão tử có chuyện gì còn có thể ngồi đây sao?

Ngọc Thanh nhìn bộ dáng của hần nàng ngập ngừng một chút cuối cùng cũng nói.

- Hay là ta cầu xin biểu muội giúp người tiến vào hoàng gia học viện.

- Không cần, lão tử thích tự do với lại không muốn nợ ân tình người khác.

- Xem như ta làm việc này để trả công cho người đã cứu ta.

Lý Thiên Hành lắc đầu hần đưa cho nàng một que thịt.

- Nếu cô muốn trả ơn không bằng cô làm đạo lữ của ta đi thế nào?

Nàng đột nhiên nghe hần nói như vậy sắc mặt đỏ một mảng lớn gương mặt quay sang hướng khác không dám đối diện với hần, trong lòng nàng lúc này vô cùng rối loạn, nhịp tim vẫn đang tiếp tục gia tăng.

- Nếu cô không muốn lão tử cũng không ép, hôm nay tiểu muội của cô cùng Nhã Vân đến gặp lão tử đòi người bọn họ nói Như Nguyệt lão sư đang giải quyết vấn đề của cô có lẽ trong vòng vài ngày nữa cô có thể quay trở lại Bạch gia.

- Thật sao?

- Lão tử gạt cô làm gì.

Nếu là trước đây nàng nghe được tin này nhất định sẽ rất vui nhưng bây giờ không hiểu sao nàng lại có chút cảm giác không nở rời xa nơi này.

Lý Thiên Hành cầm lấy que thịt cuối cùng tống vào trong miệng rồi quay sang nhìn nàng.

- Không còn sớm nữa chúng ta về thôi.

- Ân.

Ngọc Thanh đi theo sao lưng hần về đến ngôi nhà gỗ cảm giác vui sướng lúc này đã thay bằng vẻ bối rối, lú luyễn, hoang mang và một chút cảm giác gì đó mà chính bản thân nàng cũng không biết.

Lý Thiên Hành nhìn bộ dạng khó xử của nàng cũng không biết phải làm sao, những gì có thể hần cũng đã làm hết rồi ngoại trừ việc ấy mà thôi bây giờ chỉ có thể chờ đợi.

- Thứ này tặng cho cô.

Ngọc Thanh nhìn chiếc hộp trước mặt thoáng do dự không biết có nên nhận lấy hay không?

- Cô yên tâm đi bên trong không có độc dược đâu, thứ này trong lúc vào rừng lão tử vô tình nhặt được thấy nó hợp với cô nên mới mang về.

- Vậy đa tạ người.

- Không còn chuyện gì nữa lão tử đi đây.

Ngọc Thanh nhìn hần rời đi không hiểu sao trong lòng lại có chút không nở.

- Không lẽ ta thật sự thích hần?

Nàng khẽ vuốt chiếc hộp trong tay tâm trạng căng thẳng không biết bên trong là thứ gì? Nàng vừa mở ra liền bị một thứ ánh sáng làm chói mắt một lúc sao mới có thể nhìn thấy thứ bên trong, lòng nàng lúc này giống như hươu con chạy loạn, Ngọc Thanh cầm lấy sợi dây chuyền ánh mắt dần trở nên mê mẫn.

- Hần mạo hiểm như vậy chỉ vì thứ này thôi sao?

Bên trong đôi mắt lạnh nhạt kia đã ẩn hiện lệ quan.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Như Nguyệt

Lý Thiên Hành trở lại phòng tu luyện thỉnh thoảng lại vào thần đồ thu gồm linh dược, hần dùng mấy gốc linh dược khô trước đó để đổi mấy gốc linh dược của hắc sắc phi ưng mang về hiện tại vườn linh dược của hần đã có gần trăm gốc.

- Xem ra phải đi đến vạn bảo các lấy thêm mấy viên linh thạch mặc thuộc tính.

Hai ngày sao Như Vân tới tìm hắn, lần này nàng mặt một bộ lục y trong vô cùng thanh nhã.

- Lý đạo hữu không biết hiện tại có rảnh không?

- Có chuyện gì sao?

- Như Vân muốn mời Lý đạo hữu đi gặp một người.

Lý Thiên Hành nghe nàng nói khẽ nhíu mày, hắn liếc nhìn xung quanh không thấy tiểu nha đầu kia thậm nghĩ chẳng lẽ nàng lại muốn chơi mình?

- Không biết tiên tử muốn dẫn tại hạ đi gặp người nào?

- Là Như Nguyệt lão sư.

Hắn nghe nàng nói liền thở phào một hơi gạt đầu đồng ý.

Lý Thiên Hành đi theo phía sao nàng, ánh mắt đảo tới đảo lui mấy vòng.

- Không ngờ tiểu nha đầu này lại phát dục tốt như vậy, hẳn là do luyện võ kỹ thường xuyên.

Hắn nói đến đây trong đầu lại hiện ra hình ảnh của tiểu bạo nữ kia, thân hình của nàng chỉ phát triển bên dưới bên trên thì trống không.

- Chắc là do ăn ở, xem ra lão tử phải thường xuyên làm việc thiện nói không chừng có thể giúp tiểu đệ phát triển.

Như Vân dẫn hắn đi đến một khu biệt viện, xung quanh khá tĩnh lặng, mọi vật nơi đây đều vô cùng bình thường hoàn toàn khác hẳn so với mấy nơi khác bên trong học viện.

- Như Nguyệt cô cô Vân nhi đã đưa Lý đạo hữu tới.

- Vào đi.

Như Vân khẽ đẩy cửa tiến vào, Lý Thiên Hành theo sao nàng, bên trong phòng khá rộng lớn, chỉ có mấy chiếc bàn với vài cái ghế, ánh mắt hắn đảo qua một vòng sao đó dừng lại trên người của một nữ nhân, ánh mắt hắn cứ như bị dính chặt lên người nàng làm cách nào cũng không thoát ra được.

Nữ nhân nhìn phản ứng của hắn chỉ mỉm cười.

- Người là Lý Thiên Hành sao?

- Tiểu tử thú vị lão sư đang hỏi người kìa?

Lý Thiên Hành gạt mình tỉnh mộng, hắn bây giờ mới để ý trong phòng còn có một người khác.

Bạch Tiểu Linh thấy hắn bây giờ mới phát hiện mình trong lòng tràn đầy tức giận, dù sao nàng cũng là mỹ nữ nổi tiếng của học viện vậy mà hắn lại không thèm để ý tới.

- Người bị câm hay sao mà không trả lời.

Sao một hồi mất phong độ hắn lập tức bài ra dáng vẻ cung kính cuối chào.

- Học đồ ra mắt Như Nguyệt lão sư.

Nàng khẽ gạt đầu ánh mắt đáng giá Lý Thiên Hành vài lần.

- Nếu đã là học đồ của ta, sao này ta sẽ gọi người là tiểu Lý được không?

- Vâng.

- Được rồi tiểu Lý ngồi xuống đi, ta có chuyện muốn nói với người.

Lý Thiên Hành ngồi một bên cẩn thận đánh giá nữ nhân trước mặt, nàng chỉ khoảng chừng 25 tuổi, mắt phượng mày liễu, ngũ quan đoan chính, mái tóc được búi lên cao để lộ chiếc cổ thon dài trắng muốt, dáng người thướt tha, thành thực mê người, đặc biệt là cặp song phong kia không thua kém yêu nữ hắn từng gặp bên trong phòng đấu giá của vạn bảo các, từ trên người nàng phát ra một loại khí chất lãnh diễm, cao quý làm cho người khác chỉ muốn cuối đầu thuần phục nhưng lời nói của nàng lại ôn nhu, từ ái giống như mẫu thân quan tâm nhi tử của mình, Lý Thiên Hành càng nhìn càng cảm thấy ưa thích không thôi.

- Tiểu Lý chuyện hôm trước người nói với hai nha đầu này ta đã nghe bọn chúng nói qua, người có chắc sẽ nhận ra được bọn người kia không?

- Lão sư yên tâm chỉ cần đồ nhi nhìn thấy bọn chúng thì có thể lập tức nhận ra.

- Khoác lác.

Bạch Tiểu Linh nhìn bộ dạng của hắc liên kinh thường nói.

- Vương thành rộng lớn như vậy không biết bên trong có bao nhiêu người làm sao có thể vừa nhìn liền nhận ra?

- Nếu cô không tin liền để ta ngửi một cái cho dù nhắm mắt đi ngoài đường lão tử cũng có thể nhận ra được mùi của cô.

- Người...

- Tiểu Linh đừng nháo nữa nếu tiểu Lý đã tự tin như vậy thì lần này cứ làm theo kế hoạch của hắc.

- Sư phụ... nhưng làm sao có thể dễ dàng tin hắc được chuyện lần này liên quan đến nguy hiểm của Như Vân tỷ tỷ.

Như Nguyệt nghe nàng nói khẽ gật đầu ánh mắt nhìn sang Lý Thiên Hành.

- Tiểu Lý người có thể chứng minh lời mình nói là sự thật không?

- Tất nhiên.

Lý Thiên Hành tự tin gật đầu.

- Lão sư chỉ cần người lấy cho ta một mảnh nhỏ dược liệu để ta nhìn qua một lần sao đó trộn chúng vào những loại dược liệu khác đồ nhi nhất định có thể tìm ra.

Như Nguyệt nghe hắc nói khẽ gật đầu nàng từ bên trong giỏ chỉ lấy ra một mảnh nhỏ dược liệu để cho hắc nhìn qua sao đó để vào bên trong hỗn hợp mấy trăm loại dược liệu.

Bạch Tiểu Linh một bên đắc ý nhìn hắc nàng không tin trên đời này lại có người mũi thính như chó vậy.

- Lần này xem tiểu tử thúi người làm sao khoác lác.

Lý Thiên Hành đi đến bên cạnh đồng dược liệu dùng thần thư quét qua một lần liền tìm thấy thứ mình cần, ánh mắt hắc liếc nhìn sang tiểu nha đầu đang đặt ý kia khoe miệng khẽ cong lên, hắc đi đến trước đồng dược liệu cầm lên một miếng quay sang nhìn Bạch Tiểu Linh.

- Bạch tiểu thư có dám đánh cược cùng ta không?

- Cược cái gì?

- Nếu ai thua chỉ cần mời người thắng một bữa ăn là được tất nhiên địa điểm do người thắng cuộc quyết định.

Bạch Tiểu Linh nhìn vẻ tự tin của hắc khẽ do dự ánh mắt khẽ nhìn sang sư phụ mình chỉ thấy người gật đầu liền tự tin hắc lên.

- Được bốn tiểu thư đồng ý.

Hắc thấy nàng đồng ý mỉm cười giờ lên mảnh linh dược trong tay.

- Miếng này tất nhiên... là không phải.

Lý Thiên Hành cầm lên miếng linh dược khác sao đó gật đầu.

- Chính là miếng này, lão sư không biết học đồ chọn có đúng không?

Bạch Tiểu Linh cũng hướng đôi mắt to tròn đầy chờ mong nhìn Như Nguyệt hi vọng nhìn thấy cái lắc đầu của nàng.

- Không sai chính là mảnh dược liệu này.

Bạch Tiểu Linh vừa nghe câu trả lời của nàng về mặt liền sụp xuống trong vô cùng thất vọng, Lý Thiên Hành nhìn nàng bằng ánh mắt an ủi.

- Tiểu nha đầu nếu cô không muốn thì lão tử cũng không ép.

- Hừ bốn cô nương dám chơi dám chịu khi nào người muốn ăn thì tới tìm ta.

Như Nguyệt đánh giá Lý Thiên Hành lại lần nữa trong ánh mắt có chút thương thức.

- Tiểu Lý lần này trong cây vào người, ba ngày sau chúng ta sẽ bắt đầu kế hoạch.

Bên trong vạn bảo các Tổng Tiền đứng trước một căn phòng vẻ mặt vô cùng phức tạp buồn vui lẫn lộn.

- Lão Tổng vào đi.

Tổng Tiền đẩy cửa vào bên trong, lão nhìn nữ nhân đang đứng trước mặt, ánh mắt kinh ngạc, ngoài vẻ yêu mị vốn có bây giờ nàng còn ẩn chứa một khí tức băng lãnh đáng sợ.

- Tiểu... tiểu thư.

- Hôm nay có chuyện gì quan trọng không?

- Không có mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường chỉ có buổi đấu giá lớn còn 7 ngày nữa là tổ chức.

- Người cứ làm mọi việc như bình thường là được buổi đấu giá đó vẫn do ta chủ trì.

- Lão nô tuân lệnh.

Tổng Tiền lấy trong tay áo ra hai viên đan dược sao đó cung kính đưa cho nàng.

- Tiểu thư người xem thứ này.

Ngọc Mị nhìn hai viên đan dược nằm trong lòng bàn tay ánh mắt băng lãnh khẽ biến sắc.

- Cực phẩm đan dược cũng không hiếm nhưng phẩm chất cao hơn cực phẩm đan dược đây là lần đầu tiên ta thấy được, thứ này người lấy được từ đâu?

- Tiểu thư người còn nhớ tên tiểu tử có sư phụ là tứ phẩm luyện dược sư lão nô từng nói không?

- Viên đan dược này là của sư phụ hắn?

- Đúng vậy.

Nàng nhìn viên đan dược trong tay vài lần một lúc sao mới lên tiếng.

- Tạo nghệ luyện đan đạt đến mức này không thể là tứ phẩm luyện dược sư, ít nhất cũng phải là lục phẩm, Tổng lão người hãy đi sắp xếp ta muốn gặp hắn.

- Lão nô tuân lệnh.

Lý Thiên Hành trở lại căn phòng liền phát hiện có người đan đứng đợi sẵn, hắn có chút ngạc nhiên tên này lại là người của vạn bảo các.

- Người tìm ta sao?

- Đại nhân cuối cùng cũng gặp được ngài, tiểu nhân phụng lệnh Tổng quản lý mời ngài đến vạn bảo các có chuyện quan trọng cần thương lượng.

- Được rồi, đi thôi.

Hắn vừa đi vừa suy nghĩ không biết lão hồ ly lần này kêu hắn đến để làm gì.

- Không lẽ là vì mấy viên đan dược của lão tử?

Lý Thiên Hành vừa tiến vào bên trong vạn bảo các đã nhìn thấy Tổng Tiền từ bên trong đi ra trên mặt vẫn mang theo nụ cười thân thiện.

- Tiểu Lý cuối cùng lão ca cũng đợi được người.

- Tổng lão ca bệnh tình của huynh thế nào rồi?

Tổng Tiền vỗ vai hắn cười nói.

- Nhờ thần đan của tiểu Lý đệ thương thế của lão ca đã hoàn toàn khỏi hẳn nên hôm nay mới tìm đệ để tạ.

- Tổng lão ca chúng ta là huynh đệ có cần phải khách sáo như vậy không?

- Được rồi chúng ta không nói chuyện này nữa, lão ca sẽ dẫn đệ đi gặp một người.

- Ai vậy?

- Hắc hắc đệ đi theo liền biết chắc chắn không làm tiểu Lý đệ thất vọng đâu.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Ngọc Mị

Lý Thiên Hành đi theo Tống Tiền vào bên trong một căn phòng được trang trí vô cùng lộng lẫy hoàn toàn khác hẳn với căn phòng của Như Nguyệt, ở giữa phòng có một chiếc giường bên trên có một nữ nhân đang nằm.

- Không lẽ lão hồ li này định tặng nữ nhân cho lão tử? Có nên nhận hay không đây?

Lý Thiên Hành định hỏi đã không biết lão hồ li kia chạy đi đâu, bây giờ trong phòng chỉ còn cô nam quả nữ thì có thể làm chuyện gì chứ?

- Nếu vậy lão tử cũng không khách sáo.

Hắn đi tới bên cạnh chiếc giường tâm trạng vô cùng hồi hộp, lúc trước không phải chưa từng làm chuyện ấy nhưng mà lần này là lần đầu tiên của hắn ở đại lục, Lý Thiên Hành khẽ kéo bức màn qua một bên vừa nhìn thấy nữ nhân nằm bên trong tâm trạng hưng phấn vừa rồi toàn bộ biến mất, Lý Thiên Hành lập tức quay lưng bỏ chạy trong lòng thầm mắng 18 đời tổ tông lão.

- Lý công tử đã đến rồi sao lại vội đi như vậy?

Một giọng nói yêu mị từ phía sau bức màn truyền đến thanh âm tựa như mật ngọt đủ sức làm say đắm bất kì nam nhân nào.

Hắn vừa nghe nàng nói liền biết không ổn.

- Hiểu lầm, chỉ là hiểu lầm tại hạ đi nhầm chỗ, cô nương tiếp tục nghỉ ngơi tại hạ không làm phiền.

Lý Thiên Hành vừa nói xong lập tức xoay người rời đi.

- Lý công tử không lẽ Ngọc Mị xấu đến như vậy sao? khiến người vừa nhìn liền hoảng sợ bỏ chạy?

- Làm sao có thể, Ngọc Mị tiên tử là nữ nhân xinh đẹp nhất mà tại hạ từng thấy.

Nàng nghe hắn nói che miệng cười khẽ, đôi mắt ẩn hiện phong tình.

- Vậy công tử có thể ở lại đây trò chuyện với Ngọc Mị một chút được không?

- Được, được tất nhiên là được.

Lý Thiên Hành vừa trả lời từ sắc linh khí bên trong cơ thể liền bạo động, ánh mắt mờ mịt của hắn thoáng trong suốt, bước chân dừng lại.

Ngọc Mị khẽ nhíu mày, mị lực của nàng trước nay chỉ thất bại một lần không lẽ nam tử này cũng có thể chống lại mị lực của nàng sao? trong lúc nàng còn đang suy nghĩ thì tên nam nhân trước mặt lại tươi cười bước đến ngồi đối diện nàng.

- Không biết tiên tử có chuyện gì muốn nói với tại hạ.

Ngọc Mị đánh giá hắn vài lần đều không phát hiện ra điểm bất ngờ hắn là do yêu mị tâm pháp của nàng mới đột phá nên mới xuất hiện tình trạng như vậy.

- Lý công tử Ngọc Mị từ nhỏ đã ngưỡng mộ tuyệt thế thiên tài như công tử hôm nay may mắn gặp được thật vinh hạnh cho tiểu nữ.

- Tiên tử quá lời tại hạ nào phải thiên tài tất cả đều do ân sư chỉ bảo.

Lý Thiên Hành tuy biết nàng chỉ giả vờ nhưng trong lòng không biết đang lơ lửng ở mấy tầng mây.

- Công tử không cần khiêm tốn nếu không phải công tử tài năng xuất chúng, thiên phú kinh người thì cho dù ân sư người có tận tình chỉ bảo cũng không đi được đến đâu.

Hắn nghe nàng nói trong lòng lại càng vui sướng miệng cười đến không khép lại được.

- Đúng vậy, đúng vậy.

Ngọc Mị khẽ nghiêng người hai ngón ngọc phong phía trước như muốn phá áo xông ra, ánh mắt phong tình liếc nhìn hắn, trong tay nàng xuất hiện hai viên

đan được.

- Lý công tử không biết người có nhận ra hai viên đan dược này không?

Lý Thiên Hành nhìn thấy hai viên đan dược trên bàn trong lòng liền khinh bỉ, cuối cùng cũng chịu lời cái đuôi hồ li ra.

- Đây là...

Hắn nhìn một lúc mới có thể nhận ra được, ánh mắt ngạc nhiên nhìn nàng.

- Đây không phải là đan dược ta tặng cho Tổng lão ca sao? sao lại ở chỗ tiên tử? không phải lão ca nói đã dùng rồi sao?

Nàng cẩn thận nâng niu viên đan dược trong lòng bàn tay giọng nói đầy ngưỡng mộ.

- Hai viên đan dược này tuy phẩm cấp không cao nhưng về chất lượng thì đúng là tuyệt đối, đan dược như thế vốn là nhân gian chỉ bảo làm sao Tổng lão nở dùng, ngay cả tiểu nữ cũng không nở nữa là.

Nàng vừa nói xong nhẹ nhàng đặt viên đan dược vào bên trong chiếc hộp, ánh mắt tràn đầy luyến tiếc.

Lý Thiên Hành biết đã đến lúc mình trở tài lập tức vỗ ngực hào sảng nói.

- Tiên tử yên tâm đan dược như thế này ở chỗ sư phụ ta còn rất nhiều nếu như tiên muốn ta có thể xin ngài tặng cho mấy bình.

Ngọc Mị vừa nghe hai mắt liền sáng lên nhưng sao đó lại âm ỉ.

- Nhưng mà tiểu nữ cũng không thể mặt dày nhận lấy nếu không sẽ bị người khác chê cười, hay là tiểu nữ sẽ dùng thượng phẩm linh thạch đổi lấy, công tử thấy có được không?

Lý Thiên Hành có chút ngạc nhiên, thông thường người ta chỉ dùng thượng phẩm linh thạch để mua đan dược ngũ cấp trở lên, không ngờ nàng lại chơi lớn như vậy a, đột nhiên hắn chợt nghĩ đến một việc về mặt lập tức khó xử.

- Không giấu gì tiên tử với tu vi của tôn sư hiện tại, linh thạch có hay không cũng không quan trọng.

Nàng nghe hắn nói ánh mắt thoáng động trừ khi tu luyện giả đạt đến toái hư cảnh giới mới có thể không cần linh thạch, không lẽ... Ngọc Mị nghĩ đến đây ánh mắt mang theo vài phần nóng bỏng nhìn Lý Thiên Hành.

- Lý công tử không biết có thể cho Ngọc Mị biết danh tánh của tôn sư hay không?

- Thật ra bản thân ta cũng không biết danh tánh của ngài, lần trước khi ta lạc vào bên trong mê vụ sâm lâm vô tình gặp tôn sư sao đó được người cứu ra, ta một lòng báo ân nên mới xin bái người làm thầy, lúc đầu người còn từ chối sao đó lại đột nhiên thốt lên hai chữ đan mệnh rồi nhận ta làm đệ tử.

Ngọc Mị nghe đến đây ánh mắt nhìn Lý Thiên Hành càng thêm nóng bỏng, nếu không e ngại vị sư phụ kia của hắn rất có thể nàng đã bắt hắn làm của riêng.

- Lý công tử lão nhân gia thật sự nói người có đan mệnh sao?

Lý Thiên Hành gật đầu vẻ mặt thành thật đến vô đối.

Ngọc Mị lúc đầu còn chưa tin tưởng vị tôn sư của nàng từng có suy nghĩ loại đan dược thần kì này chính là do nam tử trước mặt tạo nên, không chừng trên người hắn có bảo vật luyện đan nào đó nhưng khi nghe tới hai từ đan mệnh lập tức tin tưởng lời hắn nói, huống chi hắn đã trưng mị thuật của nàng không thể nào lừa dối nàng được, đan mệnh chính là đan trung chi mệnh nếu như không chết chắc chắn sẽ tu thành đan đạo.

Hắn nhìn vẻ mặt liên tục biến đổi của nàng trong lòng cười thầm.

- Ngọc Mị tiên tử sư tôn ta có một sở thích khác người chính là trước khi người luyện đan đều cắt một khối đồ thạch để xem vận mai chi khi cắt trúng bảo vật thì người mới luyện đan, hay là như thế này ta sẽ lấy đan dược của sư phụ đổi lấy đồ thạch của Vạn bảo các không biết có được không?

- Nếu như công tử đã có lòng thì Ngọc Mị chỉ có thể tiếp nhận.

Hắn thấy nàng đồng ý liền lấy ra hai bình đan dược.

- Đây là hồi linh đan cùng hồi thương đan tháng trước lão sư đã tặng cho tại hạ.

Ngọc Mị cầm lấy một bình đan dược đánh giá vài lần đúng là chất lượng không khác gì hai viên đan dược lúc trước.

Hắn nhìn đôi bàn tay vừa trắng, vừa thon, nhỏ, mềm mại kia nếu dùng làm một số việc đúng nghĩa sẽ vô cùng hữu ích cho xã hội.

- Ngọc Mị đa tạ công tử.

- Không cần đa tạ, không biết hôm nay Ngọc Mị tiên tử có rảnh không? tại hạ muốn mời người dùng bữa để bài tò lòng ngưỡng mộ của mình dành cho tiên tử.

Ngọc Mị nghe hấn nói trên mặt lộ ra thái độ bối rối.

- Công tử lượng thứ mấy ngày nữa là đến buổi đấu giá lớn của bản các tiểu nữ còn rất nhiều việc phải chuẩn bị, mấy hôm nay thật sự không có thời gian rảnh.

Nàng nhìn bộ mặt tiếc nuối của hấn khẽ mỉm cười.

- Sao khi buổi đấu giá kết thúc Ngọc Mị sẽ mời công tử dùng bữa để tạ tội.

- Vậy tại hại sẽ đợi đến lúc đó.

Ngọc Mị mỉm cười cảm kích lại ném cho hấn một cái mị nhãn.

- Tổng lão.

Tổng Tiền vừa nghe nàng gọi liền từ bên ngoài bước vào.

- Tiểu thư.

- Tổng lão người dẫn Lý công tử đến đồ phùng mọi chi phí bản các sẽ chi trả.

- Vâng.

Ngọc Mị quay sang nhìn Lý Thiên Hành hai sòng mắt lưu chuyển giọng nói như mê hoặc lòng người.

- Lý công tử lần này đa tạ công tử đã làm cho tiểu nữ thỏa mãn.

Lý Thiên Hành cố áp chế phản ứng cơ thể đi theo Tổng Tiền ra bên ngoài.

Tổng Tiền vừa ra tới cửa hai mắt hiệp thành một đường nhìn hấn.

- Tiểu Lý người xem lần này lão ca đối xử với người không tệ chứ.

Lý Thiên Hành nhìn thấy bộ mặt này của lão chỉ hận không thể dè ra đập một trận nếu hấn không có từ sắc linh khí đã bị con yêu nữ kia lột sạch rồi.

- Ân tình này tiểu đệ suốt đời không quên.

Hấn cùng Tổng Tiền đi đến đồ thạch phùng vừa rồi bên trong hai bình đan dược hấn đưa cho Ngọc Mị có 20 viên như vậy hiện tại hấn có 20 vạn trung phẩm linh thạch, Lý Thiên Hành đi một vòng bên trong đồ phùng ánh mắt nhìn mấy khối đá trước mặt âm thầm tính toán, bây giờ hấn không thiếu linh dược chỉ thiếu linh thạch cùng pháp bảo, hấn dựa vào từ sắc linh khí dò tìm mấy khối đá chứa linh thạch cùng pháp bảo bên trong, cuối cùng tìm được 50 khối trong đó 45 khối chứa linh thạch chỉ 5 khối chứa pháp bảo tiêu hao hoàn toàn 20 vạn trung phẩm linh thạch.

Lý Thiên Hành mang theo tâm tình hưng phấn trở về phòng sao đó tiến vào bên trong giới chỉ cất đồ thạch, từ sắc linh khí bắt đầu thôn phệ từng khối đá, bên trong 45 khối đồ thạch có 20 cực phẩm linh thạch mộc thuộc tính, 10 viên cực phẩm linh thạch thổ thuộc tính, hấn đem toàn bộ chôn xuống vườn linh dược, 10 viên cực phẩm linh thạch vô thuộc tính, 5 bình linh tuyền, trước mặt hấn chỉ còn 5 khối đồ thạch ẩn chứa binh khí.

Từ sắc linh khí bắt đầu thôn phệ khối đồ thạch đầu tiên, một cảm giác quen thuộc ập đến nhiệt độ xung quanh giảm liên tục gần như đóng băng đến khi mảnh đá cuối cùng rơi xuống bên trên không trung xuất hiện một thanh kiếm, lưỡi kiếm trong suốt ánh kiếm như sương vô cùng sắc bén, bên trên thanh kiếm khắc ba chữ hàn băng kiếm.

- Nếu dùng thứ này lột thịt mấy con hắc sắc phi ưng chắc là dễ hơn so với dùng phi đao.

Lý Thiên Hành nhìn thanh kiếm trong tay có chút tiếc nuối, binh khí này đẳng cấp không thấp chỉ riêng lưỡi kiếm đã dùng địa cấp tài liệu huyền băng vạn năm, thanh kiếm này ít nhất cũng là địa cấp binh khí nhưng hấn lại không thích sử dụng kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Lý Ngụy

Từ sắc linh khí tiếp tục thôn phệ khối đồ thạch thứ hai lần này xuất hiện trước mặt hắn là một tấm lưới màu vàng kim, hình giống mạng nhện, to cỡ một bàn tay, Lý Thiên Hành dùng thần thư quét qua một lần hai mắt tỏa sáng rõ lập tức thu mảnh lưới lại liên tục vuốt ve.

- Cuối cùng cũng tìm được thứ tốt.

Mảnh lưới kim sắc được làm từ kim tằm ti địa cấp tài liệu, kẻ địch bị trói lại sẽ không thể sử dụng linh lực.

Có được một thứ vừa ý ánh mắt hắn tràn đầy mong đợi nhìn khối đồ thạch thứ ba, bên trong khối đồ thạch xuất hiện một vật đen thui giống như một cái mai rùa nhìn sơ qua thì không có gì đặc biệt nhưng cái mai rùa này được luyện chế từ hắc sơn quy đã đạt đến ngũ cấp yêu thú. Lý Thiên Hành hài lòng cất mai rùa vào bên trong thứ này có thể giúp hắn cản một đòn của cường giả hóa thân cảnh trở xuống.

- Lão tử vẫn chưa có bảo giáp hộ thân hôm nào ghé ngang tàn binh cát lấy một bộ vậy.

Lý Thiên Hành nhìn hai khối đá còn lại đang lơ lửng trên không, đây là hai khối đặc giá nhất mà hắn mua mỗi khối nuốt hơn 5 vạn trung phẩm linh thạch, hắn nhìn từng mảnh đồ thạch rơi xuống trong lòng liên tục cầu nguyện.

- To ku da to ku da to ku da...

Sao khi mảnh đồ thạch cuối cùng rơi xuống, một viên hắc châu xuất hiện trước mặt hắn. Lý Thiên Hành dùng thần thư quét qua vài lần phát hiện một đồng tài liệu luyện kim bên trong viên châu, huyền cấp có, địa cấp cũng có ngay cả thiên cấp cũng có nhưng hắn nhìn cả buổi trời cũng không biết thứ này dùng để làm gì.

- Không lẽ lần này không linh?

Lý Thiên Hành buồn bực đặc viên châu ở một nơi nào đó bên trong giới chỉ ánh mắt mong đợi nhìn vào khối đồ thạch cuối cùng, từ sắc linh khí vừa thôn phệ một nửa bên trong khối đồ thạch lóe lên một tia sáng màu vàng sao đó biến mất, từ sắc linh khí đang thôn phệ khối đồ thạch liền nhắm một hướng bay đi.

- Đã vào động của Lý Thiên Hành ta còn muốn chạy sao?

Hắn khẽ giơ bàn tay lên bên trong xuất hiện một sợi tơ màu vàng đang liên tục cử động như muốn trốn đi, một lúc sao từ sắc linh khí mới quay trở lại, Lý Thiên Hành vừa nhìn thấy liền ném cho vị huynh đệ này một ánh mắt khinh thường.

- Cuối cùng vẫn phải nhờ đến lão tử ra tay.

Lý Thiên Hành dùng thần thư quét qua một lần ánh mắt lần nữa phát sáng như nhìn thấy mỹ nữ, trên tay hắn không phải là thần binh mà là một loại kì binh cũng giống như linh hỏa, kim tơ do kim linh khí tồn tại không biết bao nhiêu vạn năm mới có thể tạo thành, sở hữu đặt trung của kim loại vô cùng chắc chắn, ngay cả cường giả toái hư cảnh nếu như không cẩn thận cũng có thể bị tiểu tử này trói lại.

Hắn vừa nghĩ đến tình cảnh một cường giả toái hư cảnh phải cầu xin hắn tha mạng trong lòng hưng phấn đến không thể kiềm chế được.

- Tiểu tử này đúng là không tệ, lão tử lần này chịu thiệt nhận người làm tiểu đệ vậy.

Hắn dựa theo chỉ dẫn của thần thư dùng linh lực của bản thân bao phủ lấy kim tơ, mất gần cả canh giờ mới có thể thu phục được tên tiểu tử này.

Lý Thiên Hành liếc nhìn ngôi nhà gỗ ở phía xa đang muốn tiến lại thì phát hiện có người đến tìm, hắn mở cửa phòng nhìn thấy một tên học đồ đang đứng trước cửa.

- Chuyện gì?

- Sư huynh viện trưởng có chuyện cần tìm.

Lý Thiên Hành đi theo tên học đồ vào bên trong phòng của viện trưởng, vừa đi vào bên trong hắn đã phát hiện vài thân ảnh quen thuộc.

- Tiểu Lý người cũng ngồi đi.

Lý Thiên Hành cung kính gật đầu tiến lại gần chỗ của Lý Mục.

Viện trưởng thấy đã đủ người liền tuyên bố nhiệm vụ.

- Lần này ta triệu tập các người tới đây là vì chuyện của mê vụ sâm lâm, mấy ngày trước trong thành có người bàn tán nói bên trong mê vụ sâm lâm xuất hiện thiên cấp thần khí chắc các người cũng nghe qua?

Lý Thiên Hành nghe viện trưởng nói liền lắc đầu chuyện quan trọng thế này tại sao hắn lại không hay biết gì hết.

Lý Mục ngồi một bên khẽ đánh hắn một cái.

- Lý Huỳnh đệ đừng thật thà như vậy chứ?

Lý Thiên Hành nhìn ánh của mọi người xung quanh đang đổ dồn về phía mình lập tức gạt đầu khẳng định như đúng rồi.

Viện Trưởng nhìn qua một vòng tiếp tục nói.

- Các người đều là đệ tử trọng điểm do học viện bồi dưỡng nên lần này ta sẽ dành cơ hội cho các người, phần còn lại phải xem vào vận khí của các người, lần này di tích mở ra chỉ có cường giả từ kim đan cảnh trở xuống mới có thể tiến vào các người chỉ có thời gian hai tuần, sau hai tuần phong ấn bên ngoài sẽ không còn hiệu lực lúc đó xảy ra chuyện gì chắc các người cũng hiểu?

- Đồ nhi rõ.

Viện trưởng khẽ gật đầu.

- Lần này sự việc quan hệ trọng đại nên học viện quyết định phái Hàn Tuyết lão sư làm đoàn trưởng cùng 5 lão sư khác làm đoàn phó, hi vọng các người không làm cho ta thất vọng.

Đúng lúc này một giọng nói đột nhiên vang lên.

- Viện trưởng đồ nhi có một việc không hiểu mong viện trưởng có thể giải thích.

- Nói.

- Theo đồ nhi biết Lý Thiên Hành đồng học là thuộc bên đan viện tại sao lại tham gia thí luyện lần này?

Lý Thiên Hành vừa nghe nói đến hấn ánh mắt bất hiện nhìn đối phương, hấn nhận ra tên này là Triệu Lâm người lần trước hấn gặp ở chỗ Bạch Tiểu Linh.

Viện trưởng liếc nhìn Lý Thiên Hành khoe miệng mỉm cười đầy thâm ý.

- Tiểu Lý tuy là đệ tử đan viện nhưng hấn cũng tu luyện vũ kỹ nói cách khác hấn là đan võ song tu, tiểu Lý nếu ta đoán không lầm bây giờ người đã là trúc cơ hậu kỳ đúng không?

- Vâng thưa viện trưởng.

Mọi người nghe viện trưởng nói ánh mắt có chút ngạc nhiên nhìn Lý Thiên Hành ngay cả Lý Mục bên cạnh cũng vậy.

- Lý huynh đệ không ngờ người lại trâu như vậy.

- Nếu lão tử không trâu làm sao có thể xứng đáng làm huynh đệ của người.

Lý Mục nghe hấn nói khẽ giật mình nhưng lập tức khôi phục xem như chưa có chuyện gì?

- Được rồi nếu các người không có ý kiến vậy thì mọi chuyện quyết định như vậy, một tháng sau bắt đầu xuất phát.

- Rồi.

Lý Thiên Hành vừa rời khỏi phòng viện trưởng liền có người tìm gặp.

- Lý đạo hữu không biết có thể dành một chút thời gian cho tiểu nữ được không?

Lý Thiên Hành nhìn Như Vân trước mặt trong lòng bắt đầu y y tự sướng.

- Không lẽ tiểu nữ này bị mị lực của lão tử hấp dẫn nhanh như vậy? cũng đúng lão tử phong lưu anh tuấn, đẹp trai tiêu soái, thông minh tài hoa nàng nhất kiến chung tình điều đó cũng là đương nhiên.

Lý Mục nhìn thấy cảnh này cũng có chút kinh ngạc bản thân hấn suốt ngày tìm mỹ nữ lại không được tên huynh đệ này vừa rời của đã có mỹ nữ đến tìm, người so với người sao lại khác như vậy.

- Thiên Hành huynh đệ không phải là chúng ta có chuyện cần bàn sao?

- Có sao? À ta nhớ rồi chuyện đó cũng không quan trọng hay là để lúc khác đi.

Lý Thiên Hành ném cho Lý Mục ánh mắt khinh thường sao đó quay sang mỉm cười nhìn Như Vân.

- Như Vân tiểu thư đã mời làm sao tại hạ có thể từ chối.

- Tiểu nữ đa tạ công tử.

Hấn vừa tính động thủ chiếm chút tiện nghi thì lại có người tiến tới.

- Như Vân nàng ở đây sao?

Lý Thiên Hành vừa nhìn thấy tên này trong lòng thầm mừng.

- Tiểu tử người không thể để lão tử làm ăn xong hãy đến sao?

Như Vân sắc mặt có chút cứng ngắc.

- Ngươi đạo hữu không biết tìm Như Vân có chuyện gì?

Lý Ngụy liếc Lý Thiên Hành một cái sao đó mỉm cười thân thiện.

- Như Vân ta muốn mời nàng đi ăn sẵn tiện bàn chuyện hôn sự của chúng ta.

Lý Thiên Hành nghe đến đây khẽ nhủ mày, tên này kiếm cớ còn bá đạo hơn hán.

- Lý Ngụy không phải hôn ước của chúng ta đã bị hủy bỏ sao? Người không nên nói lung tung.

- Ta đâu có nói lung tung, đúng là hôn sự chúng ta lúc trước bị hủy bỏ nhưng ngày hôm qua phụ thân ta đã đến gặp phụ hoàng của nàng sao khi hai người bàn luận cuối cùng phụ hoàng của nàng cũng đồng ý không hủy bỏ hôn sự chỉ là tạm thời dời lại một ít thời gian.

Như Vân nghe hán nói về mặt không tin tưởng.

- Không có khả năng, không phải Như Nguyệt cô cô đã nói...

- Nàng phải nên biết Lý gia ta nắm hơn một nửa quân quyền, Như Nguyệt lão sư làm sao có thể so sánh.

Lý Thiên Hành nhìn về mặt đắc ý của hán liền không nhịn được chen vào.

- Đây, người đang làm nhảm gì vậy? Lão tử khi nào nắm một nửa binh quyền, làm sao ta không biết?

Lý Ngụy đang hưng phấn đột nhiên bị cắt ngang ánh mắt bất thiện nhìn Lý Thiên Hành.

- Lý Thiên Hành ta khuyên người không nên xen vào chuyện này nếu không người nhất định sẽ hối hận.

- Chuyện của người lão tử không rảnh để quản.

Lý Thiên Hành tiến lại chỗ của Như Vân mỉm cười.

- Như Vân tiên tử không phải có chuyện muốn nói với tại hạ sao? Bây giờ không còn sớm chúng ta mau chóng đi thôi.

- Đứng lại.

Lý Ngụy chặn trước mặt hai người ánh mắt âm trầm nhìn Lý Thiên Hành.

- Lý Thiên Hành người đang muốn gây chuyện với Lý gia sao? Người nên suy nghĩ cho kỹ dù là viện trưởng cũng không thể cứu được người.

- Người đang uy hiếp lão tử sao? Lão tử nói cho người biết nếu người dám chen vào chuyện của ta cho dù là gia gia của người cũng không cứu được người.

Lý Ngụy nghe hán nói liền cười lớn, ánh mắt tràn đầy kinh thường nhìn Lý Thiên Hành.

- Người tưởng người là ai? Lý gia ta chỉ cần nói một câu cũng có thể làm cho người ở Vương thành này không chốn dung thân.

Lý Thiên Hành đột nhiên tiến lên chặn trước mặt của Như Vân, trên tay hán xuất hiện một tấm kim bài.

- Tiểu tử nê tình người cũng họ Lý lần này lão tử tha cho người sao này nếu để lão tử thấy người còn ý thế hiếp người lão tử nhất định thay gia gia người dạy dỗ tiểu tử người.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Núi phi ưng

Lý Ngụy đang muốn nổi bão nhưng khi nhìn thấy tấm kim bài kia sắc mặt liên tục biến đổi cuối cùng xoay người bỏ đi.

Lý Thiên Hành khẽ thở phào cũng may lần này có tấm kim bài của vạn bảo các dọa tên tiểu tử này.

- Đúng là làm mất mặt dòng họ Lý.

Hắn nói xong liền xoay người trên mặt mang theo nụ cười tiêu soái nhìn Như Vân.

- Như Vân tiên tử không biết chúng ta sẽ đi khách sạn... à không khách điểm nào đây?

- Duyệt Lai khách điểm công tử thấy thế nào?

- Tốt.

Lý Thiên Hành dù sao cũng ở Vương thành được mấy tháng cũng biết được Duyệt Lai khách điểm là một trong những khách điểm nổi tiếng nhất ở Vương thành, bên trong chỉ thanh toán bằng linh thạch, món ít nhất cũng hơn 100 linh thạch hạ phẩm, hắn nhìn tòa khách điểm trước mặt lại nhớ tới Trương Tam, Liễu Chính.

- Nếu có cơ hội nhất định sẽ dẫn hai người họ đi ăn sạch mấy cái khách điểm ở Vương thành này.

- Lý công tử người thấy nơi đây như thế nào?

- Khá tốt.

Như Vân gọi vài món ăn sao đó đưa thực đơn cho hắn, Lý Thiên Hành nhìn qua một lần đột nhiên nhớ đến tiểu bạo nữ kia thiếu hắn một bữa ăn, xem ra nơi này cũng không tệ lần này lão tử sẽ chơi tiểu nha đầu đó một vỏ, càng nghĩ về mặt hắn càng bị ối.

- Lý công tử người đang cười gì vậy?

- À không chỉ là ta nghĩ không biết lần này Như Vân tiên tử có chuyện gì muốn nói với tại hạ.

- Công tử không cần đa lễ, gọi tiểu nữ Như Vân là được, lần này tiểu nữ đến là muốn hỏi công tử đã có quyết định cho tương lai chưa?

Lý Thiên Hành lúc trước cũng từng nghe Liễu Chính nói chỉ cần tiến vào bên trong hoàng gia học viện là có thể nhất phi trùng thiên nhưng hắn vẫn chưa tìm hiểu chuyện này bao giờ.

- Tại hạ vẫn chưa nghĩ đến chuyện đó.

- Lý công tử thấy Vương thành thế nào?

- Vương thành vô cùng tốt xứng đáng là vương trung chi thành cũng là thành trì lớn nhất mà tại hạ từng thấy.

Như Vân nghe hắn trả lời khẽ gật đầu đồng ý.

- Vậy nếu như công tử có cơ hội tiến vào bên trong hoàng gia để làm việc không biết công tử có đồng ý không?

- Không biết bây giờ tại hạ phải xưng hô như thế nào mới đúng?

- Công tử có thể gọi tiểu nữ là Như Vân cũng có thể gọi là thất công chúa.

- Không biết thất công chúa nhìn trúng tiểu nhân ở điểm nào?

- Công tử không cần khiêm tốn chỉ riêng khả năng nhận biết được liệu ngay cả Như Nguyệt cô cô là tam phẩm luyện đan sư cũng tự nhận không bằng.

- Như vậy là ngày lúc đó thất công chúa đã nhìn trúng ta?

Như Vân khẽ gật đầu, Lý Thiên Hành cảm lấy tách trà trên bàn uống một hơi cạn sạch hắn biết lần này không ăn được gì chỉ có thể uống li trà trước mặt.

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì ở trước phòng viện trường thất công chúa cố ý mời tại hạ đi ăn là muốn tạo ra mâu thuẫn giữa tại hạ với Lý gia đến khi mọi việc không thể giải quyết công chúa sẽ đứng ra hòa giải, lúc đó ta lại nợ công chúa một ân tình chỉ có thể vì hoàng gia làm việc để trừ nợ.

Như Vân nghe hắn nói lập tức lắc đầu.

- Mọi chuyện không phải như công tử nghĩ, hôm nay thật sự tiểu nữ chỉ muốn mời công tử dùng bữa không ngờ lại bị Lý Ngụy chen ngang với lại bản thân Như Vân cũng không hề hay biết việc hôn ước đó.

- Chuyện này có thật hay không cũng không liên quan tới tại hạ, lần này tại hạ giúp công chúa chỉ vì người là tỷ muội tốt của Ngọc Thanh, hôm nay đa tạ công chúa mời dùng bữa, cáo từ.

Lý Thiên Hành vừa đi vừa thở dài hôm nay hắn không những không làm ăn được gì mà còn đắc tội với Lý gia đúng là xui xẻo.

- Tốt nhất hôm nay lão tử không nên ra khỏi phòng nếu không chẳng biết lại đụng phải thứ gì.

Hắn tiến vào bên trong thần đồ tiếp tục thu mấy góc được liệu, sao mấy ngày kiên trì luyện tập bây giờ hắn đã đi được vài bước, Lý Thiên Hành đi ra bên ngoài cửa hang nhìn cánh rừng trước mắt, hắn từng nghe nói Hoành đoạn sơn mạch chính là sơn mạch lớn nhất trên đại lục này kéo dài vô tận cho dù là cường giả toái hư cảnh giới cũng không thể đi hết.

- Không lẽ đây chính là Hoành đoạn sơn mạch?

Hắn suy nghĩ một chút liền lắc đầu phủ nhận, nếu đây là hoành đoạn sơn mạch không có lý gì Thiên Tước đế quốc lại nhường cho hai đế quốc kia chiếm đóng phải biết linh khí ở đây nhiều gấp mấy chục lần Vương thành.

- Dù sao cũng không có việc gì làm hay là đi ra ngoài xem thử.

Lý Thiên Hành đi được vài bước lại tiến vào bên trong giới chỉ hắn tốn nửa ngày trời chỉ đi được vài dặm đường lúc này trước mặt hắn lại xuất hiện một hang động giống như hang động lúc trước, Lý Thiên Hành vừa bước tới cửa hang liền ngửi ra mùi của hắc sắc phi ưng, hắn dùng thần thư quét qua mấy lần phát hiện không có chủ nhà bên trong.

- Nhà không có chủ là nhà hoang mà là nhà hoang thì lão tử vào hắn là không phạm pháp đi.

Lý Thiên Hành vừa tiến vào liền nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc một cái tổ chim rộng đến cả 100m bên cạnh còn trồng mấy cây ăn trái.

- Tiểu tử này không ngờ lại biết canh tác đúng là không tệ, không tệ.

Hắn dùng thần thư quét qua một lần lập tức nhận ra mấy cây linh dược còn sống đều là ngũ cấp, thân cây tỏa ra linh khí không thua cực phẩm linh thạch trên cây còn có vài trái.

- Ngũ hành quả tầng 1 cấp bậc dưới hóa thân chặt chặt, kim linh quả tầng độ tinh thuần kim thuộc tính chà chà, Tinh cương quả tôi luyện thể chất... a di Đà Phật lấy của người là không đúng vậy lấy của chim hắn là không sai với lại tên này lại không biết cái gì là trồng trọt lại để ngũ phẩm linh dược gãy đến da bọc thân như thế này đúng là tội lỗi, tội lỗi.

Lý Thiên Hành thu mấy cây linh dược vào bên trong giới chỉ còn cái tổ chim kia hắn nhìn mấy cái rồi lắc đầu tiếc nui rồi đi.

- Làm người phải biết đủ, phật bảo không nên tham, không nên tham.

Hắn chấp hai tay đi ra bên ngoài sao khi đi được vài dặm lại tiếp tục gặp thêm một hang động, lúc hắn đang định tiến vào độ hóa thì nhìn thấy một cảnh tượng làm hắn suốt đời không quên.

- Cái gì vậy? không lẽ sắp mưa?

Bên trên bầu trời một đám mây đen kéo đến khi còn cách hắn vài trăm dặm Lý Thiên Hành mới nhận ra đó là một bầy hắc sắc phi ưng, thần thư vừa quét qua ít nhất cũng có hơn vài vạn con, thấp nhất là tam cấp cao nhất lên đến lục cấp yêu thú.

- Đây là đâu? Ta là ai?

Lý Thiên Hành cảm giác như mình đang mơ, hắn không sợ mấy con phi ưng này nhưng mà cứ nghĩ mỗi con có một hang động, mỗi hang động đều có gần ấy ấy lượng linh dược nếu như hắn có thể gom toàn bộ linh dược của bọn này không chừng có thể dùng linh dược để nhấn chìm cả một tòa Vương thành.

Đúng lúc này một con hắc sắc phi ưng bay về phía hắn trên miệng còn ngậm mấy góc linh dược, Lý Thiên Hành lập tức rời khỏi thần đồ hắn cũng không ngu đến nỗi vì mấy góc linh dược lại đi đắc tội với bầy cầm thú này.

Lý Thiên Hành trở về phòng mình trên mặt tràn đầy hưng phấn nếu như lấy được toàn bộ của cải của bọn cầm thú hắn chắc chắn sẽ trở thành người giàu nhất trên cái đại lục này, đến lúc đó cũng không cần phải đi đào mộ người khác nói không chừng mấy tên kia phải tìm mộ của hắn mà đào.

- Không đúng, không đúng lão tử vẫn còn chưa sống đã làm sao lại có tư tưởng trời ơi như vậy.

Lý Thiên Hành áp chế tâm tính của mình cố gắng lấy lại bình tĩnh, điều bây giờ hắn cần làm chính là tu luyện di lặc chi thuật cùng ẩn thân chi thuật để chuẩn bị kế hoạch hai ngày sau.

Hoàng gia học viện bên trong một căn phòng thanh nhã hai nữ nhân đang ngồi đối diện.

- Cô cô tại sao phụ hoàng lại đồng ý hôn sự của con? không phải là lúc trước người đã đồng ý hủy bỏ hay sao?

- Ta cũng không biết, hôm qua Lý Cẩn cùng hoàng huynh ở bên trong hoàng cung bí mật nói chuyện hẳn là có liên quan đến chuyện của con.

- Cô cô bây giờ con phải làm sao? không lẽ thật sự phải lấy Lý Ngụy sao?

Nhã Vân vừa nói trên gương mặt bình tĩnh lộ ra vẻ sầu não, ngay cả vị cô cô nàng tin tưởng nhất cũng không giúp được mình xem ra lần này nàng thật sự đã hết đường đi.

- Nhã Vân con đã ở bên trong hoàng cung lâu như vậy hẳn là phải hiểu được một số quy tắc chúng ta không thể thay đổi được, cho dù con có cố gắng như thế nào cũng vậy thôi, nhị tỷ của con chính là ví dụ tốt nhất.

Nhã Vân nghe nhắc đến nhị tỷ hai mắt có chút đỏ lên, nhị tỷ của nàng mất dù mang trong mình ngũ phẩm linh mạch vẫn bị phụ hoàng mang đi làm vật trao đổi hưởng chi chỉ là một tứ phẩm linh mạch như nàng.

- Cô cô không phải vẫn còn có người hay sao?

Như Nguyệt nghe nàng nói chỉ mỉm cười một cái.

- Ta sao? chỉ là chưa có người trả giá phù hợp thôi.

Hai người nói đến đây đều trầm ngâm, im lặng một lúc sao Như Nguyệt mới lên tiếng.

- Như Vân mấy ngày nay con cứ ở trong phòng của ta, kế hoạch lần này con không cần tham dự.

- Tại sao? không phải...

Như Vân nói đến đây liền hiểu ra mọi chuyện, nàng là công chúa của một vương quốc làm sao có thể đi mạo hiểm để cứu công chúa của một tiểu quốc được.

- Con yên tâm ta sẽ cho người giả dạng con với lại lần này ta còn mời được một cường giả nguyên anh cảnh hỗ trợ chắc chắn sẽ không có sơ xuất.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Cướp người

Bên trong phủ Triệu gia, Triệu Lâm đang nghe tên thuộc hạ hồi báo sắc mặt ngày càng âm trầm.

- Người chắc chắn Bạch tiểu thư chỉ đi cùng Như Vân công chúa rồi thành, ngoài ra không còn ai khác?

- Tiểu nhân tận mắt nhìn thấy, hai người họ có vẻ rất vội ngay cả xe ngựa cũng không kịp chuẩn bị chỉ cười hai con khoái mã hành vân.

- Nếu để nàng ta tìm được biểu tỷ của mình không phải kế hoạch lần này của ta thất bại sao? Không chừng còn bị bại lộ thân phận.

Triệu Lâm đi tới đi lui vài vòng cuối cùng cắn răng quyết định.

- Người phải âm vệ theo dõi hai nàng nếu như phát hiện Ngọc Thanh lập tức cướp người, không được làm tổn thương bất kì ai trong hai nàng.

- Tuân lệnh.

Bạch Tiểu Linh cùng Như Vân vừa ra khỏi thành liền nhắm hướng Vọng thành chạy đi, hai người chạy được một lúc trước mặt xuất hiện một chiếc xe ngựa, Bạch Tiểu Linh nhìn thấy sắc mặt mừng rỡ chạy tới, nàng tiến vào bên trong xe về mặt trăng đầy kinh ngạc sao đó ôm bụng cười nghiêng ngả.

- Tiểu nha đầu cười đủ chưa?

- Tiểu tử thái độ bồn chồn thấy bộ dáng này của người vô cùng đáng yêu hay là sao này người cứ mặt như thế này đi.

Lý Thiên Hành ngồi bên trong kiệu tâm trạng vô cùng buồn bực, theo kế hoạch hẳn phải giả làm Ngọc Thanh chỉ cần ngồi bên trong kiệu tìm người là được nhưng để chắc ăn hẳn thay luôn một bộ nữ y sao đó lại dịch dung một chút nhìn hẳn bây giờ cũng khá xinh xắn, đáng yêu. Lý Thiên Hành nhìn Như Vân đang ngồi bên cạnh hai mắt hiếp thành một đường.

- Người là ai?

Bạch Tiểu Linh ở một bên ôm bụng cười nhìn thấy thái độ của hắn liền bất mãn.

- Tiểu tử thú vị người đang nói nhằm gì vậy? nàng không phải là Như Vân tỷ tỷ sao?

Lý Thiên Hành lắc đầu một tay đưa ra sao lung nắm lấy phi đao bất cứ lúc nào cũng có thể phóng ra.

Như Vân nhìn về đề phòng của hắn từ bên trong cơ thể lấy ra một tấm lệnh bài.

- Hoàng vệ quân, lần này ta được phái đến để bảo vệ các người.

Bạch Tiểu Linh nhìn thấy tấm lệnh bài này về mặt cũng trở nên đề phòng.

- Như Vân tỷ tại sao lại không đến?

- Thất công chúa là thiên chi ngọc điệp làm sao có thể mạo hiểm.

Nàng thấy hai người vẫn đề phòng liền mang kế hoạch nói ra một lần.

- Ta thấy kế hoạch của các người hình như là đã thất bại, đến bây giờ vẫn không có ai tới.

- Cô chắc chắn như vậy sao? Chưa vào Vương thành mọi chuyện vẫn chưa thể biết được.

Lý Thiên Hành vừa nói tới đây khoe miệng khê cong lên, lúc này phía trước xuất hiện một đoàn người chắn ngang xe ngựa, Bạch Tiểu Linh nhìn thấy người dẫn đầu sắc mặt lập tức thả lỏng.

- Là tam trưởng lão, tại sao người lại đến đây?

Hắn nhìn nàng muốn tiến ra bên ngoài lập tức cản lại.

- Tiểu nha đầu cô định đi đâu?

- Tất nhiên là bảo bọn họ tránh đường nếu không làm sao dụ bọn người kia được.

- Không cần ta cảm nhận được bên trong đám người này có vài tên lúc trước đã tấn công biểu tỷ cô.

- Người có nhìn lầm hay không? Tam trưởng lão rất thân với nhị bá làm sao có thể hại biểu tỷ được?

Lý Thiên Hành nghe nàng nói chỉ muốn cốc cho vài cái, tiểu nha đầu này lại dám nghi ngờ khứ giác của hắn.

- Được rồi, cô ra gặp bọn họ đi, nhớ kỹ không được nói biểu tỷ của cô đang ở bên trong kiệu.

- Biết rồi.

Bạch Tiểu Linh biểu mỗi một cái lập tức phóng ra bên ngoài ánh mắt nghi hoặc nhìn Bạch Đăng.

- Tam trưởng lão, ngài tại sao lại tới đây?

- Linh nhi lúc này người vội ra ngoài cha người lo lắng cho người nên nhờ ta đi theo bảo vệ.

Bạch Đăng vừa nói ánh mắt lão liên tục đảo qua chiếc kiệu.

- Linh nhi bên trong kiệu là ai vậy?

- Là Như Vân công chúa cùng với đồng học của Linh nhi, tam trưởng lão không cần phải lo lắng, ngài trở về nói với phụ thân chút nữa ta sẽ trở về.

Bạch Đăng khê lắc đầu.

- Nơi đây là bên ngoài vương thành vốn không an toàn hay là như thế này đi ta sẽ hộ tống các người trở lại vương thành được không?

- Việc này...

Bạch Tiểu Linh không ngờ mọi việc lại diễn ra như vậy nếu để tam trưởng lão hộ tống trở về kế hoạch lần này coi như thất bại.

- Sao vậy? hay là Linh nhi không tin tưởng vào khả năng của lão già này?

- Không phải là như vậy... chỉ là...

- Tiểu Linh để tam bá hộ tống chúng ta về thành đi.

Lúc này bên trong xe ngựa vang lên giọng nói suy nhược của một nữ tử.

- Vâng.

Bạch Đăng vừa nghe được giọng nói này liền hướng thủ hạ bên cạnh ra giấu một cái.

- Trở về.

Đúng lúc này một đoàn sương mù trắng bay đến bao phủ lấy đoàn người, vài bóng đen từ bên trong rừng xông ra.

- Tất cả mau vận linh lực đề phòng, lão phu sẽ bảo vệ tiểu thư, các người mau đi bảo vệ công chúa.

Bạch Đăng vừa nói xong liền hướng Bạch Tiểu Linh bay đến tóm lấy thắt lưng của nàng kéo đi.

- Tam trưởng lão bên trong còn có Như Vân tỷ, cùng Ngọc Thanh tỷ.

- Tiểu thư yên tâm bọn họ sẽ không sao, các người bảo vệ cho tiểu thư, lão phu đi bảo vệ công chúa.

Mấy bóng đen phóng vào bên trong kiệu ánh mắt đảo qua hai nữ tử, lúc bọn họ đang muốn động thủ thì bị Bạch Đăng xuất hiện ngăn cản, lão tung ra một chưởng linh khí xung quanh bạo động mấy tên áo đen bị đánh bay ra bên ngoài.

- Công chúa lão phu tới hộ giá.

Lão vừa nói xong liền đứng che trước người Như Vân.

- Ta không sao, Bạch trưởng lão người mau đi cứu Ngọc Thanh.

Lúc này mấy bóng người áo đen lao tới chỗ Ngọc Thanh nhưng lại bị mấy người của Bạch gia chặn lại.

- Các người hộ tống Ngọc Thanh tiểu thư rời đi bọn ta ở lại chặn đường bọn chúng.

Ngọc Thanh nhìn đám người Bạch gia trước mặt tâm trạng liền thả lỏng theo bọn họ rời đi.

Một lúc sao đám sương mù tan hết bên trong khu rừng chỉ còn lại Bạch Đăng, Bạch Tiểu Linh, Như Vân cùng mấy người Bạch gia và vài tên áo đen nằm trên đất.

- Tam trưởng lão Ngọc Thanh tỷ bị bọn chúng bắt đi rồi người mau đuổi theo đi.

Bạch Đăng nghe nàng nói lão thở dài một hơi.

- Linh nhi nếu lão phu đuổi theo thì ai ở lại bảo vệ người cùng công chúa huống chi bốn phía nơi đây đều là rừng rậm làm sao biết bọn chúng nhất định đi đường nào?

Như Vân đứng một bên khẽ gật đầu.

- Tiểu Linh Bạch trưởng lão nói không sai, bây giờ điều quan trọng nhất là trở về thông báo để mọi người cùng đi tìm.

Bạch Tiểu Linh gật đầu sao đó phóng lên ngựa chạy đi.

Lý Thiên Hành chạy được một lúc liền ngừng lại vì trước mặt hắn xuất hiện vài tên áo đen cản đường.

- Ngọc Thanh tiểu thư chủ nhân muốn mời người tới làm khách, hi vọng người không nên từ chối.

Lý Thiên Hành quay lại nhìn mấy người Bạch gia sao lưng chỉ thấy bọn họ hướng tên áo đen chào một cái sao đó tránh đi.

- Ngọc Thanh tiểu thư người đừng đề ta phải động thủ.

Lý Thiên Hành đang định mở miệng đột nhiên một luồng uy áp áp đến mấy tên áo đen phía trước lập tức phun máu toàn bộ ngã trên mặt đất không biết sống chết.

- Tiểu tử, ở đây không còn chuyện của người, mau trở về đi.

Hắn nhìn lên bầu trời thấy một thân ảnh màu đen đang đứng phía trên, khí tức trên người lão không thua gì mấy con hắc sắc phi ưng bên trong thần đồ, lão già này tu vi ít nhất đạt đến nguyên anh cảnh.

- Đa tạ tiên bối giúp đỡ.

Hắn nói xong liền xoay người bỏ đi, lão giả nhìn hắn rồi đi khẽ phát tay bên trong khu rừng xuất hiện vài bóng người đi ra thu dọn hiện trường.

Hoàng gia học viện bên trong một căn phòng trang nhã Như Nguyệt cầm trong tay một quyển đan thư, sao lưng nàng là một hắc y lão giả.

- Công chúa mọi việc đã được lão nô giải quyết ổn thỏa, có điều chuyện này lại liên quan đến Triệu gia.

- Triệu gia? là Triệu Lâm sao?

- Đúng vậy.

- Ngọc Thanh cũng không phải là nhân vật quan trọng bên trong Bạch gia, chuyện lần này chắc chắn Bạch gia không truy cứu, người hãy đến Triệu gia nói với bọn họ chuyện này đến đây là kết thúc.

- Lão nô lập tức đi ngay.

Lão giả vừa nói xong thân hình biến mất như chưa từng xuất hiện, bên trong căn phòng Như Nguyệt khẽ đặt quyển sách lên bàn sao đó cầm lấy chung trà.

- Nếu ta không phải là một đan sư, số phận của ta không chừng cũng giống như tiểu nha đầu này.

Lý Thiên Hành trở lại phòng, bây giờ chuyện của Ngọc Thanh đã được giải quyết cũng đã đến lúc đưa nàng đi nhưng hắn lại có cảm giác không ổn.

- Làm bao nhiêu chuyện cuối cùng cũng chẳng sợ muộn được gì.

Hắn càng suy nghĩ càng không cam lòng một mỹ nữ tốt như vậy cũng không biết sao này có gặp được hay không làm sao có thể dễ dàng bỏ qua được?

- Từ địa cầu đến đại lục này xa như vậy lão tử cũng có thể đào một phát là tới hướng chỉ chỉ là một cái Bạch gia nhỏ xíu kia, bọn chúng dám ngăn cản, lão tử nhất định đào cả nhà bọn chúng lên.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Ngọc Thanh rời đi

Sáng hôm sau trong lúc hắn còn đang chìm trong xuân mộng của mình thì bên ngoài lại có người tìm đến.

- Tiểu tử thú vị người mau đưa bốn tiểu thư đi gặp biểu tỷ.

Lý Thiên Hành vừa mở cửa liền gặp tiểu bạo nữ sắc mặt hưng phấn, bên cạnh còn có thất công chúa.

- Tiểu nha đầu cô nổi điên cái gì vậy? muốn gặp tỷ muội của cô thì về nhà gặp đến chỗ lão tử làm gì?

Tâm tình hưng phấn của Bạch Tiểu Linh bị câu nói của hắn làm bay mất, ánh mắt nàng hừng hực sát khí nhìn Lý Thiên Hành.

- Tiểu tử thú vị người đang nói mớ cái gì đó hử có tin bốn tiểu thư cho người một roi không?

- Lão tử không rảnh nói chuyện với một tiểu nha đầu làm ơn tránh qua một bên để người lớn nói chuyện.

Lý Thiên Hành nói xong ánh mắt dời sang thất công chúa.

- Lão già hôm qua là người của cô phải đến sao?

- Lý công tử đã đánh giá cao tiểu nữ rồi, làm sao tiểu nữ có thể sai kiến một cường giả như vậy.

- Như vậy là người của Như Nguyệt lão sư?

Hắn nhìn nàng gật đầu lập tức khẳng định suy nghĩ trong lòng mình, quả nhiên gái đẹp đều không đơn giản.

- Không biết mọi người đã tìm ra thủ phạm hay chưa?

- Tiểu tử thú vị nếu không tìm thấy thủ phạm bốn cô nương lại đến tìm người sao? đúng là không có đầu óc.

Lý Thiên Hành nhìn vẻ mặt khinh bỉ của nàng hắn chỉ muốn dè nha đầu này xuống đánh cho một trận no đòn, sẵn tiện giúp nàng tăng kích thước vòng 3.

- Lão tử biết rồi, ngày mai lão tử sẽ dẫn nàng tới trước cửa Vương thành các người muốn gặp nàng vậy thì ngày mai hãy đến.

- Tại sao lại là ngày mai? bây giờ không được sao?

Bạch Tiểu Linh bất mãn nói ánh mắt đề phòng nhìn Lý Thiên Hành.

- Có phải người có ý đồ với biểu tỷ không?

Lý Thiên Hành nghe nàng nói liền kinh ngạc, tiểu nha đầu này sao hôm nay lại thông minh như vậy?

- Lão tử giống loại người đó sao?

- Làm sao bốn cô nương biết được với lại nhìn người cũng hơi giống.

- Ta kháo, lão tử nếu như có ý đồ với biểu tỷ của cô cần gì phải nói cho cô biết nàng ở chỗ của lão tử, không lẽ cô nghĩ lão tử ăn no rừng mỡ không có chuyện gì làm lại đi chọc vào Bạch gia của cô sao?

Như Vân thấy tình cảnh không ổn liền chen vào hòa giải.

- Tiểu Linh nếu Lý công tử đã nói như vậy thì ngày mai chúng ta đến trước cửa hoàng thành đợi người, dù sao chỉ đợi một ngày cũng không lâu lắm.

Bạch Tiểu Linh gạt đầu trước khi rời đi ánh mắt còn hướng Lý Thiên Hành đe dọa, Lý Thiên Hành tiến vào trong phòng, nghĩ tới cảnh nàng rời đi trong lòng có chút chán nản.

- Cuộc đời không có bữa tiệc nào không tàn, cho dù là ngôi mộ nào thì cuối cùng cũng sẽ bị đào lên, biết đâu khi không có lão tử bên cạnh, nàng mới hiểu được cuộc đời của nàng vốn không thể không có ta.

Lý Thiên Hành nằm trên giường hồi tưởng đến những ngày hân ở địa cầu thật vui sướng biết mấy, muốn đào mộ ai thì đào, muốn của ai thì của nếu không được thì chạy, còn ở cái đại lục này hân đụng đến đâu cũng điều là thứ dữ, không phải độc xà thì là công chúa, không phải tiểu bạo nữ thì là nữ gia các chẳng có loại nào là dễ chơi.

- Lão ca người đưa lão tử tới chỗ này sao đó lại bỏ rơi lão tử một mình ở đây đúng là không có nghĩa khí gì cả.

Sáng hôm sau hân tiến ra bên ngoài Vương thành tìm một chỗ ít người tiến vào bên trong giới chỉ, hân đi đến trước ngôi nhà gỗ nhìn xung quanh một vòng cũng không phát hiện ra Ngọc Thanh, sao đó hân vào bên trong tìm kiếm cũng không thấy được bóng dáng của nàng, Lý Thiên Hành dùng thần thức tìm qua một lần phát hiện nàng đang nướng thịt bên cạnh bờ suối.

Hân đi tới chỗ của nàng nhìn mấy que thịt đen thui trên đống lửa, tay nàng thảnh thơi xoay mấy que thịt nhưng ánh mắt lại nhìn con suối trước mặt.

- Cô đang nướng thịt sao?

- A...

Nàng vừa nghe thấy tiếng của hân liền buồn que thịt trong tay.

- Người... người tới khi nào?

- Lão tử mới tới.

Lý Thiên Hành nhìn mấy que thịt hắc sắc phi ung đen thui về mặt tràn đầy tức giận, một cân gần 10 trung phẩm linh thạch chứ ít đâu.

Ngọc Thanh nhìn ánh mắt của hân về mặt ái náy đứng một bên.

- Xin lỗi là do ta sợ ý.

- Không sao, đi thôi.

Nàng nhìn hân quay đi liền bước theo vừa đi được một lúc nàng liền phát hiện vấn đề.

- Đây đâu phải là đường về nhà?

- Lão tử cũng đâu có nói muốn dẫn cô về nhà.

Lý Thiên Hành ngừng lại một chút lại tiếp tục nói.

- Không phải cô muốn trở về Bạch gia sao? hôm nay lão tử sẽ đưa cô trở về.

Ngọc Thanh nghe hần nói trong lòng có một loại cảm giác khó tả nàng chỉ biết mình không thích loại cảm giác này, giọng nói của nàng có chút rung rẩy hỏi lại.

- Thật... thật sao?

- Lão tử không rảnh để lừa cô, có phải lúc này cô cảm thấy vui lắm đúng không? cô yên tâm đi sao này lão tử sẽ không bao giờ đến làm phiền cô, sẽ không ai chọc giận cô, không ai quấy rầy cô, sao này cô vẫn là một công chúa cao cao tại thượng bình yên vui vẻ mà sống qua ngày.

Lý Thiên Hành nói xong liền tiếp tục bước đi nếu như hần nhớ không lầm thì cảnh tiếp theo nữ nhân vật chính sẽ chạy đến ôm sao lưng hần thì phải.

- Khoan đã.

Hần vừa nghe giọng nói của nàng khoe miệng khẽ cong lên, chờ đợi cảm giác hai ngọn đồi ập đến.

Nàng nhìn bóng lưng trước mặt xa dần trong lòng như có thứ gì đó đang thối lại, nàng rất muốn nói cho hần biết chỉ cần hần mở lời nàng sẽ ở lại cùng hần nhưng lời vừa ra tới miệng nàng làm sao cũng không thể nói được.

- Sao này làm sao ta có thể gặp người?

Lý Thiên Hành nghe nàng nói câu này có chút thất vọng nhưng có còn hơn không.

- Tiểu nha đầu kia biết chỗ của ta, không còn sớm nữa nên đi thôi.

Hai người đi tới một vách núi liền ngừng lại hần lấy ra mấy bình đan dược đưa cho nàng.

- Thứ này cho cô.

Ngọc Thanh nhận lấy mấy bình đan dược ánh mắt lưỡng lự vài lần cuối cùng cũng cắn răng quyết định, nàng tháo chiếc ngọc bội đeo trên người đưa cho hần.

- Thứ này người tạm thời giữ lấy xem như ta báo đáp một ít trước cho người, đợi đến khi trở về ta sẽ cùng biểu muội tới gặp người.

Lý Thiên Hành muốn từ chối nhưng hần nhớ lại đây là tùy thân ngọc bội của nàng liền lập tức nhận lấy.

- Được rồi cô nhắm mắt lại đi ta sẽ đưa cô rời khỏi đây.

Ngọc Thanh quay đầu nhìn ngôi nhà gỗ một lần sao đó nhắm mắt, Lý Thiên Hành đưa nàng đến trước cổng Vương thành thì nhìn thấy nha đầu Bạch Tiểu Linh đang đứng trước cổng ánh mắt liên tục đảo qua đảo lại.

- Lão tử không muốn gặp nha đầu kia cô một mình tới đó đi.

Ngọc Thanh vừa đi được vài bước liền quay đầu nhìn hần.

- Người nhất định phải chăm sóc thật tốt mấy chậu hương dược nếu người dám đem chúng đi bán ta sẽ không tha cho người.

Nàng nói xong gương mặt có chút ửng đỏ chạy tới chỗ của Bạch Tiểu Linh.

Bên trong Triệu gia Triệu Lâm nằm trên giường bộ dạng khổ sở, phía sau của hần bị đánh đến vô cùng thâm nếu không phải mẹ của hần khổ sở cầu sinh thì lần này hần thực sự tiêu rồi.

- Người nói thật sao? tiểu tử kia lại có liên quan đến chuyện này?

- Vâng, tiểu nhân trong lúc đang thi hành nhiệm vụ chính mắt nhìn thấy hần đưa Ngọc Thanh công chúa trở lại vương thành.

Triệu Lâm nghe được sắc mặt tràn đầy phẫn nộ.

- Lý Thiên Hành tiểu tử người dám đối đầu với bốn công tử lần này ta phải bắt các người trả giá thật đắt, người mau đi mời ca ca ta đến, Triệu Lâm ta nhất định phải phục thù.

Lý Thiên Hành trở về phòng không biết vì sao trong lòng hần lại có cảm giác trống rỗng, lúc ở địa cầu mỗi lần hần không vui đều đi đào mộ người khác nhưng bây giờ lại không có cái mộ nào cho hần đào.

- Nếu không thể đào mộ vậy thì đào ổ vậy.

Hần tiêng vào bên trong Thần đồ tiếp tục sự nghiệp độ hóa linh dược của mình, trải qua mấy ngày hần quan sát thì mấy con hắc sắc phi ưng này ban ngày sẽ đi kiếm ăn ban đêm mới quay trở lại ổ.

- Bây giờ hần là không có tên nào ở bên trong a.

Lý Thiên Hành tiến vào bên trong một cái hang động cái hang này to hơn mấy cái hẻm đã đến trước đó bên trong vẫn là một cái tổ chim to đùng, bên cạnh vẫn là mấy góc linh được, như thường lệ hẻm sẽ bắt đầu đào gốc tróc tường.

- Ngũ phẩm linh được long tiệp thảo, hóa ma thụ, bạch mẫu tinh, ... ý ở đây không ngờ lại có cả lục cấp linh được.

Hẻm nhìn cây cỏ nhỏ bên cạnh đây là liệt diễm thảo dùng để luyện chế hỏa linh đan tu chân giả sao khi phục dụng có thể hình thành hỏa thuộc tính, bên cạnh vẫn còn mấy cây lục cấp linh được đều thuộc dạng hi hữu về mặt lập tức hưng phấn rục rờ.

- Đúng như lão tử dự đoán trùm BOSS nằm ở trên này.

Càng lên cao hang động càng lớn phẩm cấp linh được càng cao, bên trong động có lục cấp linh được vậy hắc sắc phi ưng ở chỗ này ít nhất là ngũ cấp yêu thú.

Sao khi thu lấy mấy góc linh được hẻm lại tiếp tục đi lên phía trên, phía trước hẻm vài dặm chính là đỉnh núi, càng đi lên áp lực càng mạnh linh khí càng dày đặc, hẻm đi được vài trượng thì bị một áp lực ép đến thở không ra hơi chỉ có thể đứng yên một chỗ.

- Xem ra không thể lên trên đó.

Lý Thiên Hành nhìn mười mấy cái hang động trước mặt nghĩ đến bên trong toàn là lục cấp linh được trong lòng lại cảm thấy khó chịu, hẻm chỉ cần tiến vào trong động thì sẽ không bị cái áp lực đáng ghét này cản trở.

- Hay là đào một hang động thông lên núi?

Hẻm lấy ra thanh kiếm chém thử vài nhát chỉ thấy trên mặt đất xuất hiện vài vết mờ, Lý Thiên Hành chỉ biết lắc đầu thở dài, đất ở đây cứng đến thái quá ngay cả địa cấp bình khí cũng không ăn thua nếu như đang đào phải mấy cục đá lớn thì không biết phải đào đến bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Bị ám sát

Lý Thiên Hành đang lúc không biết phải làm gì thì lại nhìn thấy mấy con hắc sắc phi ưng bay lượn trên bầu trời, đột nhiên hẻm nhớ đến chiếc phi cơ của mình hai mắt liền sáng lên.

- Tại sao bây giờ lão tử mới nhớ ra?

Hẻm chạy một mạch xuống núi dùng thần thụ dò xét mấy chục cái hang động cũng không thấy bóng dáng con nào.

- Bọn cầm thú này sao siêng thế nhỉ?

Đa số phi ưng đều đi kiếm ăn muốn tìm một con cũng không dễ dàng phải dễ, Lý Thiên Hành phải mất một canh giờ mới tìm được, hẻm đứng ngoài hang động quan sát một lúc trong tay xuất hiện một sợi tơ màu vàng.

- Tiểu kim tất cả nhờ vào người.

Kim sắc linh tơ bay vào trong hang động sao đó chui vào tổ của hắc sắc phi ưng, Lý Thiên Hành thấy kim tơ đã tiến vào bên dưới chiếc tổ liền ra lệnh tấn công, hắc sắc phi ưng đột nhiên nhảy ra khỏi ổ ánh mắt liên tục liếc nhìn xung quanh như đang tìm thứ gì đó sao khi không thấy có vấn đề gì lại tiến vào bên trong chiếc tổ.

Lý Thiên Hành ở bên trong giới chỉ về mặt nghỉ ngơi nhìn kim tơ trong tay.

- Không lẽ thần thụ cũng bị virus tấn công nên mới đưa sai dữ liệu.

Trong lúc kim tơ tấn công hắc sắc phi ưng hẻm ở một bên quan sát, kim tơ vừa trôi đối phương thì lại bị một sức mạnh cản lại nếu hẻm đoán không lầm đó là linh lực hộ thể của hắc sắc phi ưng.

- Không lẽ tên này không thể xuyên qua linh lực hộ thể?

Lý Thiên Hành vận một lớp linh lực bảo vệ cánh tay sao đó ra lệnh cho kim tơ tấn công quả nhiên là không thể xuyên qua, như vậy giấc mơ bắt cường giả toái hủ cảnh của hẻm đã chính thức tan thành mây khói.

- Tưởng người là bảo bối hóa ra chỉ là một tiểu bảo bối mà thôi.

Hắn lấy thần thư ra xem lại một lần mới hoàn toàn hiểu rõ, kim tơ chỉ trôi được cường giả có tu vi cao hơn chủ nhân của nó trong hai trường hợp một là đối phương tự nguyện, hai là đối phương không thể sử dụng linh lực, một khi để kim tơ trôi lại cho dù có khôi phục tu vi cũng không thể trốn thoát.

Lý Thiên Hành trở lại hang động lần này hắn lấy ra mảnh lưới kim sắc bịt kín lại cửa động sao đó gọi ra linh hỏa tấn công hắc sắc phi ưng, linh hỏa tiến vào trong một lúc liền bay ra, hắc sắc phi ưng đang phấn nộ đuổi theo phía sau, khi hắc sắc phi ưng chạy đến cửa động thì bị kim mảnh lưới kim sắc bao phủ, Lý Thiên Hành đứng một bên sắc mặt tái nhợt hắn chỉ sử dụng mảnh lưới kim sắc một lần linh lực trong cơ thể đã tiêu hao tới chín phần.

- Nếu không phải linh lực của lão tử hùng hậu thì đã bị tên này hút khô.

Hắn nhìn hắc sắc phi ưng đang vùng vẫy, trong lòng thầm than may mắn nếu ở bên ngoài cho dù hắn tung lưới cả ngàn lần cũng chưa chắc bắt được tên này, hắn lấy ra kim tơ trôi hắc sắc phi ưng lại, kim tơ vừa xuất hiện liền biến dài ra cả dặm sao đó quấn lấy hắc sắc phi ưng, Lý Thiên Hành thu lấy mảnh lưới kim sắc hắn nhìn con chim to như chiếc máy bay bị quấn như một đòn bánh tét trước mặt, bây giờ điều quan trọng nhất là phải làm cho tên này bất tỉnh mới có thể thu vào bên trong giới chỉ.

- Phải làm sao đây?

Lý Thiên Hành thử vận linh lực đánh vài cái cảm giác cánh tay đau nhói, thân thể yếu đuối tứ cấp không phải thứ mà một trúc cơ kỳ như hắn có thể đánh được,

Hắn suy nghĩ một chút liền tiến vào giới chỉ, Lý Thiên Hành đi một vòng trong vườn linh dược của mình cuối cùng dừng lại trước một góc linh dược, thân cây cao khoảng hai thước, trái cây to như quả táo bên ngoài có màu vàng óng. Cây này gọi là đường hồn thụ sao vài vạn năm sẽ cho ra đường hồn quả là nguyên liệu dùng để luyện chế ngũ phẩm đan dược đường hồn đan tâm bồ linh hồn, tăng cường hồn lực nhưng sao khi phục dụng thân thể sẽ lâm vào trạng thái nghỉ ngơi trong thời gian dài.

- Xem như tiểu tử người mai mắn.

Lý Thiên Hành hái một trái sao đó tiến vào bên trong hang động hắn đợi lúc hắc sắc phi ưng há miệng liền ném đường hồn quả vào bên trong, hắc sắc phi ưng vừa nuốt xuống lập tức nằm im bất động.

- Không phải đi luôn rồi chứ?

Hắn tiến lại kiểm tra phát hiện tiểu ưng vẫn còn hấp hối liền mang vào bên trong giới chỉ, Lý Thiên Hành dùng thần thức của bản thân kiểm chế dược lực của đường hồn quả sao khi phát hiện mọi chuyện ổn thỏa hắn ném hắc sắc phi ưng vào một chỗ bên trong giới chỉ còn bản thân tiến vào thần đồ hồi phục linh lực.

Lý Thiên Hành vừa định tới chỗ tiểu ưng kiểm tra tình hình thì cảm giác được bên ngoài có người đến tìm hắn.

- Đã khuya như vậy rồi ai lại tới tìm lão tử?

Hắn vừa mở cửa phòng thì nhìn thấy một nữ tử dung mạo khá xinh đẹp, dáng người cũng khá ngon nhưng trên mặt đang vô cùng lo lắng.

- Lý công tử cuối cùng cũng gặp được người, tiểu thư dặn nô tỳ đưa cho người thứ này nói công tử đọc xong liền tới Bạch gia gặp nàng.

Lý Thiên Hành cầm lấy bức thư sao khi đọc xong sắc mặt đại biến lập tức chạy đi, hắn chạy đi một lúc liền phát hiện mọi chuyện dường như có chút vấn đề.

- Không đúng, Ngọc Thanh mất tích tiểu nha đầu kia sẽ đến gặp ta nếu không cũng là thất công chúa, chuyện lớn như vậy với bản tính gấp gáp của tiểu nha đầu kia nhất định sẽ không viết thư.

Hắn vừa đi vừa suy nghĩ đột nhiên cảm giác được một khí tức nguy hiểm ập đến, Lý Thiên Hành liền vận linh lực nhảy qua một bên nhưng trên lưng của hắn đã bị cắm 3 mũi tên, đầu mũi tên còn xuyên qua trước ngực, một cảm giác đau nhói truyền đến Lý Thiên Hành chỉ cảm giác được trong đầu óc quay cuồng hắn cắn đầu lưỡi một cái nhanh chóng lấy lại chút bình tĩnh, dùng di lặc chỉ thuật xuyên qua một bức tường gần đó sao đó tiến vào giới chỉ.

Tại chỗ Lý Thiên Hành vừa đứng xuất hiện ba bóng đen ánh mắt liên tục liếc nhìn xung quanh.

- Người đâu?

- Tiểu tử này chạy nhanh thật, trên người nhất định là có bảo bối.

- Hắn đã bị trúng hóa huyết độc nếu trong vòng một canh giờ không có cường giả nguyên anh cảnh trợ giúp chắc chắn chết, người trở lại hoàng gia học viện quan sát, người canh ở chỗ Bạch gia, ta sẽ tiếp tục đuổi theo hắn.

Lý Thiên Hành tiến vào bên trong ngôi nhà gỗ cả người hắn bây giờ không còn một chút sức lực đầu óc đã bắt đầu mơ hồ, hắn lấy mấy viên hồi thương đan nuốt vào cảm giác đau đớn mới đỡ hơn một chút.

- Bọn này ra tay ác thật, lão tử không nhanh chân thì bây giờ chắc đã xuyên việt lần nữa rồi.

Hắn nhìn ba mũi tên trước ngực khẽ nhủu mày bên trong mỗi một mũi tên đều ẩn chứa độc được nếu không sớm điều trị sẽ vô cùng nguy hiểm, trên tay hắn xuất hiện một cơn gió khô, đây là tam phẩm linh dược thạch thi thảo một khi ăn vào thân thể sẽ bị tê cứng mất đi toàn bộ cảm giác giống như một tử thi. Lý Thiên Hành đợi một lúc để dược liệu phát tác cảm giác đau đớn hoàn toàn biến mất sao đó hắn dùng thần thức bắt đầu rút ba mũi tên ra bên ngoài, đúng lúc này từ sắc linh khí bên trong cơ thể hắn bắt đầu thôn phệ loại chất độc kia mãi đến nửa canh giờ sao chất độc mới hoàn toàn giải quyết.

- Từ sắc huynh đệ đa tạ người.

Hắn lấy ra mấy cây huyết linh chi nhị phẩm cần vài cái sao đó lại lấy ra mấy viên hồi linh đan nuốt vào, bắt đầu vận công điều tức.

Bên trong Bạch phủ Ngọc Thanh ngồi trên giường, bên cạnh nàng là một phụ nhân tướng mạo có 7 phần giống nàng.

- Thanh nhi mấy ngày qua khổ cực cho con.

- Mẫu thân nữ nhi không sao, chỉ là đám người Lý tướng quân vì bảo vệ con mà hi sinh, nữ nhi luôn cảm thấy có lỗi với họ.

- Biểu tỷ yên tâm đi muội đã nói với hạ nhân sao khi đưa tỷ trở về Chung Nam sẽ tặng cho gia đình những người đó vài loại đan dược cùng kim tệ.

- Tiểu Linh đa tạ muội.

Bạch Tiểu Linh nghe nàng nói liền mỉm cười về mặt vô cùng khả ái.

- Ngọc Thanh tỷ không cần đa tạ muội, chỉ cần mấy ngày này tỷ đi chơi cùng muội là được rồi.

Mỹ phụ ngồi bên cạnh chính là mẫu thân của Ngọc Thanh nàng tên Ngọc Phương năm nay đã gần 40 nhưng nhan sắc lại giống như mỹ phụ 30 tuổi.

- Thanh nhi bệnh tình của con thế nào rồi?

- Mẫu thân yên tâm bệnh của nữ nhi đã tạm thời được áp chế.

Ngọc Thanh nói đến đây trong đầu nàng lại xuất hiện hình bóng của một nam tử suốt ngày chỉ biết làm cho nàng tức giận.

- Mẫu thân ngày mai nữ nhi muốn đi đa tạ ân nhân của mình có được không?

Ngọc Phương khẽ gật đầu.

- Được rồi ngày mai mẫu thân sẽ đi cùng con.

Ngọc Thanh đang định gật đầu nhưng nhớ lại mảnh ngọc bội mình đã tặng ai kia sắc mặt liền đỏ bừng lên.

- Mẫu thân, không cần đâu, nữ nhi không muốn gây thêm phiền phức cho người.

Bạch Tiểu Linh ngồi một bên biểu môi.

- Biểu tỷ người không cần phải cảm ơn tên tiểu tử thói đó dù sao hắn giúp tỷ chỉ là trả ơn không phải sao?

- Tiểu Linh tỷ biết muội có hiểu lầm với Lý công tử nhưng người ta đã cứu tỷ, đó là sự thật tỷ nhất định phải báo đáp.

- Linh nhi ta thấy Ngọc Thanh nói không sai, dù sao thì Lý công tử đó cũng vì biểu tỷ của con chịu không ít nguy hiểm.

- Đó là biểu tỷ quá tin người, bá mẫu... Linh nhi thấy con người của hắn vô sỉ, hạ lưu, hỗn đản... không ai sánh nổi.

- Tiểu Linh nếu muội còn nói xấu Lý công tử sao này tỷ sẽ không nói chuyện với muội nữa.

Ngọc Thanh nghe nàng nói xấu hắn đặt biệt là trước mặt mẫu thân của mình không hiểu sao trong lòng lại lo lắng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn mẫu thân vài lần thấy người không có phản ứng gì mới thờ phào một hơi.

Bạch Tiểu Linh nhìn ánh mắt đe dọa của biểu tỷ về mặt liền xụ xuống.

- Không nói thì không nói.

Ngọc Phương xoa đầu Tiểu Linh an ủi vài câu sao đó nhìn Ngọc Thanh.

- Thanh nhi nếu con không muốn mẫu thân đi cùng vậy ngày mai để Tiểu Linh đi với con được không?

- Đúng đó biểu tỷ dù sao tỷ cũng đâu biết hắn ở chỗ nào.

Ngọc Thanh nghe nàng nói đành phải gật đầu đồng ý.

Lý Thiên Hành mất một đêm để khôi phục thương thế mặt dù có sự trợ giúp của huyết linh chi nhưng sắc mặt hắn vẫn vô cùng tái nhợt, hắn nhìn ra bên ngoài phát hiện trời đã sáng liền thay một bộ y phục trở về học viện, hắn vừa đi vừa suy nghĩ về chuyện tối hôm qua từ khi đến vương thành hắn chỉ đắc tội với hai người một là tên Lý Ngụy kia hai là người đã bắt cóc Ngọc Thanh dựa vào bức thư ngày hôm qua hắn nhận được, việc lần này hắn là liên quan đến thủ phạm đã bắt cóc Ngọc Thanh.

- Bọn chúng dám ra tay bên trong Vương thành lại không e ngại thân phận hoàng gia học viện của lão tử, chắc chắn thế sao bọn người này không thua kém gì hoàng gia học viện.

Lúc hắn về đến phòng thấy trước cửa đã có hai người chính là Ngọc Thanh cùng Bạch Tiểu Linh.

- Tiểu nha đầu sáng sớm lại tới đây làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Ngọc Thanh đến

Bạch Tiểu Linh đang muốn phá cửa xông vào lại nghe thấy tiếng của hắn từ phía sau liền bất mãn.

- Bốn tiểu thư không rảnh... ý tiểu tử thú vị người làm sao vậy?

Nàng nhìn sắc mặt tái nhợt của hắn liền phát hiện sự việc bất thường.

- Tiểu tử thú vị người vừa ra ngoài gây chuyện sao? Bị đánh đến như vậy, đáng đời.

Ngọc Thanh vừa nhìn thấy bộ dáng thảm hại của hắn trong lòng nảy lên một cái lập tức tiến lại.

- Người không sao chứ?

Hai mắt nàng có chút ửng đỏ bên trong tràn đầy lo lắng, Lý Thiên Hành nhìn thấy cảm giác được trong lòng ấm áp đến khó tả.

- Lão tử vẫn chưa chết được.

Hắn định tới mở cửa thân thể đột nhiên lao đảo như sắp ngã, Ngọc Thanh đứng bên cạnh nhanh tay đỡ lấy.

- Người có sao không?

Hắn khẽ nhíu mày một tay đưa lên che trước ngực sao đó lắc đầu.

- Ta không sao?

- Tiểu tử thú vị ngực của người đang chảy máu kìa, vậy mà nói không sao, đúng là khoác lác.

Ngọc Thanh vội lấy bàn tay trên ngực hắn xuống, nàng nhìn thấy một mảng máu lớn trên ngực của hắn sắc mặt trở nên tái nhợt, thân thể như không còn sức lực.

- Người làm sao lại như thế này?

- Khoang hãy nói trước tiên đưa ta vào phòng.

Bạch Tiểu Linh cầm lấy ngọc bài của hắn mở cửa tiến vào, Lý Thiên Hành được hai nàng đưa tới ngồi trên giường.

- Linh nhi muội có mang theo thuốc trị thương không?

- Có, không phải tỷ muốn bôi thuốc cho hắn đấy chứ?

Bạch Tiểu Linh lấy từ trong túi trữ vật ra một bình ngọc đưa cho nàng, Ngọc Thanh vội nhận lấy sao đó bắt đầu bôi y phục ở chỗ vết thương của hắn.

- Người chịu đau một chút.

Nàng nhìn vết thương trên người hắn nước mắt không kiềm được đã bắt đầu rơi, Bạch Tiểu Linh ở một bên quan sát khẽ nhíu mày.

- Tiểu tử thú vị vết thương này rõ ràng là do cung bắn, không lẽ có người muốn ám sát người?

Lý Thiên Hành gật đầu hẳn kể toàn bộ chuyện xảy ra của ngày hôm qua cho hai nàng nghe.

- Ta nghĩ bọn người ám sát ta lần này có liên quan đến chuyện của Ngọc Thanh tiểu thư.

Ngọc Thanh nghe hẳn xưng hô với mình trong lòng nhói lên một cái, bình ngọc trong tay trở nên nặng chịch, từ bao giờ mà hẳn lại đối với mình xa lạ như vậy.

Bạch Tiểu Linh lập tức lắc đầu phủ nhận.

- Chuyện của biểu tỷ Như Nguyệt lão sư đã tự mình giải quyết, ta nghĩ bọn chúng không dám phảì người tới để gây chuyện nữa, có khi nào tiểu tử thúì người ở bên ngoài đắc tội với người khác hay không?

- Cô nghĩ ai cũng thích gây chuyện giống như cô hay sao?

Lý Thiên Hành nhìn bộ dáng khẳng định của nàng thật muốn đề nha đầu này xuống đánh cho một trận, rõ ràng hẳn luôn thủ thân như ngọc từ khi tới Vương thành hẳn chỉ đi qua có 3 nơi.

Ngọc Thanh cẩn thận băng lại vết thương cho hẳn sao đó quay sang nói với Bạch Tiểu Linh.

- Linh nhi muội về nói với mẫu thân mấy ngày nay tỷ sẽ ở lại học viện chung với muội, tạm thời không trở lại Bạch gia.

- Thật sao?

Bạch Tiểu Linh nghe biểu tỷ nói trong lòng nhất thời hưng phấn.

- Biểu tỷ hay là chúng ta bây giờ đi dạo bên trong học viện trước sao đó muội sẽ dẫn tỷ đi mua sắm vài thứ rồi chúng ta đến duyệt lại khách điểm dùng bữa được không?

- Tỷ sẽ ở đây chăm sóc cho Lý công tử nếu muội muốn đi mua sắm thì có thể cùng đi với thất công chúa, đợi sao khi vết thương của Lý công tử hồi phục tỷ sẽ đi với muội.

- Hà? như vậy sao được? Làm sao muội có thể để tỷ ở chung với tên lưu manh này được.

Tiểu Linh lập tức phản đối ánh mắt đầy sát khí nhìn tên nam nhân bên cạnh nếu hẳn dám mở miệng đồng ý nàng nhất định sẽ động thủ.

Lý Thiên Hành không thèm để ý đến ánh mắt kia hẳn khẽ ho khan một tiếng hai tay ôm lấy ngực bộ dạng vô cùng đau đớn.

- Lý công tử người không sao chứ?

Ngọc Thanh ngồi một bên tay chân có chút bối rối không biết phải làm sao, Tiểu Linh nhìn tên nam nhân trước mặt diễn kịch tức đến nghiến răng nàng thật muốn bay tới cắn hẳn một cái.

- Thanh tỷ, tỷ ở lại đây lo cho tên này muội đi nói với bá mẫu xong sẽ lập tức quay lại.

Bạch Tiểu Linh vừa bước đến cửa phòng liền quay lại ánh mắt cảnh cáo nhìn Lý Thiên Hành.

- Tiểu tử thúì bọn tiểu thư cấm người không được có ý đồ với biểu tỷ nếu không ta sẽ cho người biết tay.

Nàng nói xong còn quơ nắm tay nhỏ thị uy với hẳn sao đó mới rời đi.

Lý Thiên Hành thở dài một hơi cuối cùng con kì đà cũng rời đi, bây giờ là sân khấu của hẳn.

- A... Á... Â...

Ngọc Thanh thấy hẳn ôm ngực hét lên còn tưởng vết thương tái phát sắc mặt tràn đầy lo lắng, đột nhiên nàng cảm giác được một bàn tay ấm áp nắm chặt lấy tay mình.

- Ngọc Thanh đa tạ nàng.

Nàng nghe hẳn nói trong lúc nhất thời không biết phải làm sao, nàng vội rút tay lại nhưng sợ mình dùng sức lại ảnh hưởng tới vết thương của hẳn.

- Không... không cần đây là việc ta nên làm.

- Là vì lúc trước ta đã cứu nàng nên nàng mới giúp ta trị thương sao?

Ngọc Thanh cũng không biết phải trả lời như thế nào, nàng cảm giác thứ cánh tay của hẳn đang nắm không phải là tay của nàng mà chính là trái tim của nàng nếu hẳn thật sự buồn ra nàng cũng không biết bản thân có sống được không, cảm giác ấm áp từ trên người đối phương truyền đến làm cho gương

mặt nàng bắt đầu ửng đỏ.

- Ngọc Thanh nàng biết không lần đầu tiên Lý Thiên Hành nhìn thấy nàng trong lòng ta đã thích nàng, mỗi lần nhìn thấy ánh mắt tuyệt vọng kia của nàng nhưng lại không thể giúp được gì cho nàng, lòng ta giống như dao cắt, bản thân ta chỉ biết gây phiền toái cho nàng chỉ hi vọng nàng có thể chú ý đến ta, chỉ hi vọng nàng nói với ta vài câu, lúc ta nhìn nàng quay lưng rời đi cả thế giới giống như sụp đổ mọi thứ dần dần biến mất trước mặt, ta rất muốn giữ nàng ở bên cạnh nhưng ta biết bản thân lại không xứng với nàng, ta sợ nàng nói không lúc đó...

- Không phải, nếu như... nếu như lúc đó người mở lời thì... thì...

Ngọc Thanh nắm chặt tay nàng hít sâu một hơi ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào mắt hắn.

- Nếu lúc đó người mở lời ta nhất định sẽ ở lại, thật ra ta cũng không muốn rời xa người chỉ là ta sợ người không có tình cảm với ta.

Hắn nhìn ánh mắt đỏ ửng của nàng bên trong chứa đựng sự kiên quyết tuyệt đối thậm chí trách bản thân sơ xuất nhất định phải rút kinh nghiệm lần sau, Lý Thiên Hành cuối cùng cũng buồn xuống được khúc mắt trong lòng, từ khi nàng rời đi hắn luôn cảm thấy bản thân như mất đi một thứ gì đó rất quan trọng, hắn biết cuộc đời hắn không thể thiếu nàng, hắn đã thích nàng cảm giác mà trước đây khi hắn ở địa cầu chưa từng có được, nếu bây giờ nàng vẫn không đồng ý có lẽ hắn sẽ dùng đến cách cuối cùng bá vương ngành thượng cung.

- Là do ta sơ xuất không hiểu tâm ý của nàng.

Ngọc Thanh nghe hắn nói trong lòng lại có chút ngọt ngào, nàng ngồi cạnh hắn gương mặt cuối xuống ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn sang Lý Thiên Hành khóe miệng khẽ cong lên.

- Thiên... Thiên Hành đa tạ chàng.

- Đa tạ ta?

Lý Thiên Hành nghe nàng nói có chút khó hiểu, hắn vẫn còn chưa truyền thụ tư thế cho nàng sao lại đa tạ sớm thế?

- Thật ra mỗi việc chàng làm ta đều hiểu rõ, tâm ý của chàng ta đã hiểu từ lâu nếu như hôm nay chàng không nói những lời này cũng sẽ có một ngày Thanh nhi bái tỏ với chàng nếu không Thanh nhi không thể yên tâm mà ra đi được.

Hắn nhìn vẻ mặt tươi cười của nàng trong lòng có chút đau đớn không biết có phải là vết thương tái phát hay không? Lý Thiên Hành vòng một tay để lên vai nàng sao đó kéo nàng dựa vào người hắn.

- Nàng yên tâm chỉ cần ta còn sống sẽ không bao giờ để nàng rời xa ta.

Ngọc Thanh khẽ dựa vào người hắn, hai người cứ như vậy mà ngồi im cho đến khi...

- ẦM... Lý Thiên Hành bốn tiểu thư đã cảnh cáo người, người lại dám không nghe, dám khi dễ biểu tỷ của ta? Có phải người muốn chết hay không?

Bạch Tiểu Linh dùng tốc độ nhanh nhất để quay lại cũng may là nàng tới sớm bắt gian tại giường để xem tên này còn gì để nói.

- Biểu muội, muội đang làm gì vậy?

Ngọc Thanh nhìn thấy nàng liền đỏ mặt đứng lên vội đóng cửa nếu không để người khác nhìn thấy nàng nhất định không còn mặt mũi.

- Biểu tỷ có phải hắn uy hiếp tỷ muốn dùng việc lúc trước ép tỷ lấy thân báo đáp không? Tỷ không cần phải sợ, chỉ cần có muội ở đây hắn sẽ không dám làm gì tỷ đâu, tỷ mau nói đi.

Lý Thiên Hành có chút kinh ngạc nhìn nàng, đầu óc tiểu nha đầu này cũng phải toàn bộ đều bị hư vẫn có một bộ phận còn dùng được.

- Tiểu Linh, muội hiểu lầm rồi, không phải như muội nghĩ đâu.

Ngọc Thanh nắm tay nàng kéo qua một bên giải thích, Bạch Tiểu Linh sắc mặt liên tục biến đổi ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn hắn thậm chí ngay cả tiểu đệ của hắn cũng không buồn tha, Lý Thiên Hành cảm giác lạnh người bây giờ hắn đang bị thương nếu nha đầu này thừa cơ tập kích không biết có tránh kịp hay không?

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Viện trưởng tới

Bạch Tiểu Linh nghe nàng kể mọi việc ánh mắt nửa tin nửa ngờ.

- Biểu tỷ lời tỷ nói là thật sao? Không phải là tỷ bị hấn uy hiếp nên mới nói như vậy đó chứ?
- Tiểu Linh nếu như hấn uy hiếp tỷ thì tỷ có thể đưa thứ đó cho hấn sao?
- Thanh tỷ chuyện này tỷ đã nói cho bá mẫu biết chưa?

Ngọc Thanh khẽ lắc đầu, ánh mắt ám áp nhìn nam nhân ngồi trên giường.

- Vẫn chưa.
- Thanh tỷ, muội nghĩ tỷ nên nói cho bá mẫu biết dù sao người cũng có kinh nghiệm trong mấy chuyện này, tốt nhất là nên dẫn hấn đến để bá mẫu kiểm tra nếu không đủ tiêu chuẩn thì lập tức cắt đi, tránh để tiểu tử thúi này gây sự lung tung.

Lý Thiên Hành nghe nàng nói liền nắm chặt lấy giới chỉ bất cứ lúc nào cũng có thể tiến vào bên trong, an toàn của tiểu đệ đệ là trên hết cho dù bị lộ bí mật cũng chẳng sao bất quá là bắt Ngọc Thanh vào bên trong sao đó cao bay xa chạy.

- Tiểu Linh chuyện này tỷ sẽ tự giải quyết muội yên tâm đi, thật ra chàng không xấu như muội nghĩ đâu.

Bạch Tiểu Linh nhìn vẻ mặt thân mật của hai người thì biết vị biểu tỷ này đã không cứu được liền tìm đối tượng còn lại.

- Lý Thiên Hành bỏn tiểu thư cảnh cáo người nếu sao này người dám khi dễ biểu tỷ của ta cho dù người trốn đến đâu đi nữa bỏn tiểu thư nhất định lôi ra cho bằng được sao đó bỏn tiểu thư sẽ lột da cắt thịt người, thứ nào dư ra bỏn tiểu thư sẽ cắt trước.

Hấn nhìn gương mặt đe dọa không có chút sát khí của nha đầu trước mặt trong lòng có chút buồn cười, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ gật đầu.

- Bạch tiểu thư yên tâm chỉ cần tiểu nhân còn sống nhất định sẽ không để Ngọc Thanh tiểu thư gặp chuyện.

Tiểu Linh nhìn biểu hiện của hấn hài lòng quay sang nói với Ngọc Thanh.

- Thanh tỷ lúc này muội đã báo chuyện của hấn cho viện trưởng có lẽ ngài ấy đang trên đường tới, bây giờ tỷ nên tạm thời tránh mặt tránh mọi chuyện thêm rắc rối.

Lý Thiên Hành trong lòng trắng đầy kinh ngạc, thật không ngờ tiểu nha đầu này lại hiểu chuyện như vậy? hấn còn đang muốn báo cho lão viện trưởng kia để kiếm chút đỉnh không ngờ nha đầu này lại giúp hấn.

- Tiểu bạo nữ này không phải lúc nào cũng đáng ghét.

Ngọc Thanh có chút do dự cuối cùng cũng gật đầu dù sao nàng cũng không phải người ở học viện nếu bị người khác phát hiện cũng không hay cho lắm nhất là gặp phải BOSS.

Tiểu Linh thấy nàng gật đầu về mặt lập tức trở nên hưng phấn.

- Thanh tỷ bây giờ chúng ta sẽ đi mua y phục trước sao đó lại đến vạn bảo các mua nữ trang được không?
- Ân.

Lý Thiên Hành nhìn hai nàng rời đi bây giờ hấn mới hiểu vì sao nha đầu kia lại đi báo với viện trưởng, hai người vừa đi được một lúc thì bên ngoài đã có người đến.

- Tiểu Lý ta vào được không?

Hấn lập tức nằm lên giường, thần sắc vô cùng mệt mỏi.

- Viện trưởng mời vào.

Lãnh Ngạo Nhân tiến vào bên trong sao lưng lão còn có một mỹ nữ chính là Như Nguyệt lão sư.

- Như Nguyệt lão sư người cũng tới sao?

Lý Thiên Hành nhìn thấy nàng hai mắt liền sáng lên.

- Tiểu Lý ta nghe tiểu Linh nói người bị thương nên mới tới đây, giữ đường gặp phải viện trưởng nên cùng tới.

Hai người nhìn vẻ mặt nhọt nhọt của hấn liền đoán được vết thương lần này không nhẹ, Lãnh Ngạo Nhân đi lại cạnh giường ánh mắt đánh giá vết thương trên người hấn, vẻ mặt khẽ biến đổi.

- Bọn người này hạ thủ cũng tàn nhẫn thật nếu tiểu tử người không phản ứng kịp thì vết thương này đã đi ngay tim

Như Nguyệt đứng một bên khẽ gật đầu.

- Viện trưởng nói không sai, người ra tay đúng là vô cùng chuyên nghiệp, một kích chí mạng, tiểu Lý bây giờ người cảm thấy thế nào rồi?

- Đa tạ lão sư quan tâm mai mấn đồ nhi được người khác cứu giúp nên mới giữ được tính mạng.

Lãnh Ngạo nhân nghe hẳn nói về mặt trở nên âm trầm hẳn.

- Bọn người này lại dám ra tay với đệ tử hoàng gia học viện ngay tại bên trong Vương thành đúng là không xem chúng ta ra gì, tiểu Lý người có nhận ra bọn chúng không?

Lý Thiên Hành suy nghĩ một chút liền lắc đầu.

- Đồ nhi không nhìn thấy mặt bọn chúng lúc đó xung quanh tối đen với lại bọn chúng ra tay rất nhanh.

- Người yên tâm nghĩ ngợi đi chuyện này ta sẽ giúp người giải quyết, hoàng gia học viện không phải ai cũng có thể động vào.

Lãnh Ngạo Nhân nói xong liền nhớ ra một việc.

- Tiểu Lý hình như người chưa tới tàn binh các nhận binh khí đúng không?

- Đúng vậy.

- Được rồi lần này ta sẽ tặng cho người thêm một kiện binh khí xem như là thành ý của học viện dành cho người.

- Đa tạ viện trưởng.

- Người yên tâm nghĩ đi, ta còn có chuyện phải giải quyết nếu có gì thì đến gặp ta.

Lãnh Ngạo Nhân nói xong liền rời đi, trong phòng chỉ còn lại cô nam quả nữ.

- Tiểu Lý ta đã nghe Linh nhi nói về chuyện của người, tuy ta không chắc là có phải bọn chúng làm hay không nhưng nếu thật sự là bọn chúng ta sẽ giúp người đòi lại công đạo.

- Như Nguyệt lão sư có thể cho ta biết người muốn bắt Ngọc Thanh là ai không?

- Người rất muốn biết sao?

Lý Thiên Hành gật đầu khoe miệng mỉm cười nói.

- Lão sư yên tâm đồ nhi không day dứt đi tìm bọn chúng đâu, chỉ là đồ nhi muốn biết để có sự chuẩn bị đề phòng mà thôi.

- Vậy sao này người hãy tránh xa Triệu gia là được.

Nàng nói xong lấy ra một bình đang được đặc trên bàn.

- Người cố gắng dưỡng thương sao khi hồi phục phải tới đan phòng nghe ta giảng bài hiểu không? Ta nghe tiểu Linh nói người rất thường xuyên trốn học.

- Vâng, đồ nhi biết.

Như Nguyệt nhìn bộ dạng sợ hãi của hắn mỉm cười một cái rồi rời đi để lại tên nào đó đang ngơ ngác nằm trên giường.

- Lần này tử sắc huynh đệ tại sao lại không có báo động? không lẽ nàng không có sử dụng mị thuật sao?

Lý Thiên Hành nhớ lại nụ cười hòa ái lúc nãy của nàng quả thật làm cho người khác tan chảy, cảm giác gần gũi bình yên đến kì lạ.

- Nữ nhân càng xinh đẹp lại càng không đơn giản.

Hắn ngồi trên giường bắt đầu suy nghĩ chuyện tối qua, mặt dù trong lúc nguy hiểm nhất hắn có thể trốn vào bên trong thần đồ hoặc giới chỉ nhưng cũng cần phải có thời gian, tối đêm qua nếu như hắn không phản ứng kịp thì đã bị ba mũi tên kia xuyên qua tim đến lúc đó cho dù có muốn tiến vào bên trong giới chỉ cũng không kịp.

- Xem ra lão tử cần phải tìm một kiện bảo giáp phòng thân.

Đột nhiên hắn nghĩ đến cái mai rùa lúc trước lập tức lấy ra xem thử, Lý Thiên Hành nhìn cái mai rùa trên tay thứ này ít nhất là địa cấp binh khí, chỉ có binh khí đạt đến địa cấp thì mới có thể biến to nhỏ tùy thích được, hắn truyền một tia linh lực vào bên trong mai rùa vẫn nằm im không phản ứng, Lý

Thiên Hành lại tiếp tục truyền linh lực vào đến khi tiêu hao 9 phần linh lực bên trong cơ thể hắn chiếc mai rùa đột nhiên biến lớn che chắn trước mặt hắn.

- Chỉ có như thế này thôi sao?

Chiếc mai rùa này không khác gì một tấm khiên, chỉ có thể dùng để chiến đấu, xem ra hắn phải đi tàn binh các một chuyến, Lý Thiên Hành viết một mảnh giấy để lại trong phòng sao đó thay một bộ y phục rồi đi, hắn vừa ra khỏi phòng liền nhớ tới tên Lý Mục, hướng phòng bên cạnh đi tới.

- Lý Mục, người có bên trong không?

- Có chuyện gì sao?

Lý Mục mở cửa nhìn thấy Lý Thiên Hành sắc mặt có chút ngạc nhiên.

- Lý huynh tìm ta có chuyện gì sao?

- Ta muốn đi tàn binh các nên rủ người đi cùng.

- Là chuyện này sao? Tiếc quá lúc trước ta đã chọn binh khí rồi giờ đến đó cũng không có gì để làm.

- Vậy sao? Vậy thì ta đi một mình vậy.

- Mục ca ca... sao huynh đi lâu vậy?

Lý Thiên Hành vừa định rời đi liền nghe một giọng nữ nhân vang lên bộ dạng như làm nũng chút nữa làm hắn toàn thân nổi gà.

- Thiên Hành huynh đệ ta có chuyện gấp, lần sao gấp lại.

Lý Mục nói xong liền đóng cửa lại, Lý Thiên Hành nhìn thấy bộ dạng của hắn thầm mắng tên này có sắc quên bạn sao đó hướng tàn binh các đi đến.

Bên trong Triệu gia Triệu Lâm đang nghe thuộc hạ hắn báo cáo lại, bên cạnh còn có một người chính là đại ca của hắn Triệu Kiệt.

- Không ngờ tên đó mạng lớn thật ngay cả hủ huyết độc cũng giết không chết.

Triệu Kiệt nghe thủ hạ bẩm báo sắc mặt có chút âm trầm.

- Hủ huyết độc không phải là loại độc bình thường nếu không có đan dược giải độc trừ khi nguyên anh cường giả ra tay nếu không tiểu tử đó chắc chắn phải chết.

- Ca ca ý huynh nói sao lưng tên tiểu tử đó có cường giả?

Triệu Kiệt khẽ gật đầu sao đó quay sang nhìn Triệu Lâm.

- Tạm thời người đừng đụng vào hắn để ta điều tra rõ lai lịch tên này sao đó sẽ tìm cách đối phó.

Hai người đang nói chuyện đột nhiên bên ngoài có một tên áo đen tiến vào.

- Thiếu chủ người của hoàng tộc lại đến.

- Bọn chúng đến làm gì?

- Thuộc hạ nghe nói là vì chuyện một tên học đồ bên trong hoàng gia học viện bị ám sát.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Phi ưng tỉnh lại

Triệu Lâm vừa nghe sắc mặt tái nhợt.

- Ca ca có khi nào tiểu tử kia có liên quan đến Nam Cung gia tộc hay không?

Triệu Kiệt lắc đầu.

- Nếu ta đoán không lầm lần này người đến là thuộc hạ của Nam Cung Như Nguyệt, chuyện lần trước của người nói không chừng là do nàng ta phá hư.
- Vậy bây giờ đệ phải làm sao?

Triệu Kiệt nhíu mày suy nghĩ một lúc mới nói.

- Người yên tâm họ không có chứng cứ sẽ không làm gì được chúng ta, tạm thời người ở lại trong phủ một thời gian đợi mọi chuyện lắng xuống sao đó hãy đến học viện.

- Đệ hiểu rồi.

Triệu Kiệt nhìn về mặt không cam lòng của đệ đệ mình khẽ nói.

- Ta nghe nói tháng sao học viện của người có tổ chức thí luyện đúng không?

- Đúng vậy, ý của...

Triệu Lâm nghe được hai mắt liền sáng lên tâm tình không còn buồn bực.

- Người chỉ cần làm theo những gì ta sắp xếp là được.

Triệu Kiệt nói xong liền rời đi, trước khi đi còn không quên nhắc nhở Triệu Lâm không được tự ý manh động.

Lý Thiên Hành đi đến tàn binh các lần này một tiêu của hắn chính là tìm được một bảo giáp nếu không có vậy thì hắn đành phải đến vạn bảo các, Lý Thiên Hành lấy ra tấm ngọc bài đưa cho người quản lý sao đó tiến vào trong, theo như lời viện trưởng nói hắn sẽ được chọn hai món binh khí.

- Hi vọng là tìm được nếu không lão tử lại phải tốn một mớ linh thạch.

Hắn đi một vòng quanh khu hoàng cấp binh khí, bên trong chứa đầy đủ các loại binh khí nhưng lại không có thứ hắn cần, Lý Thiên Hành tiến lên lầu đi tới khu vực binh khí phòng ngự, thần thư bên trong cơ thể liên tục dò xét, cuối cùng cũng tìm được một loại bảo giáp vừa ý.

Lý Thiên Hành nhìn bộ áo giáp trước mặt giống như là đã trải qua một trận chiến vô cùng kinh khủng trên bảo giáp nhiều chỗ bị rách đi nhưng không phải là vị trí trọng yếu điều quan trọng là bảo giáp này trước đây là một kiện địa cấp trung phẩm binh khí, hắn lấy xuống mặt thử cảm giác cũng không tệ.

- Tạm thời chọn bộ này vậy.

Hắn tiếp tục đi vài vòng tìm kiếm lại phát hiện một thanh kiếm huyền cấp trung phẩm, vừa sắc lại vừa nhẹ rất thích hợp cho Ngọc Thanh sử dụng.

Lý Thiên Hành trở về phòng phát hiện hai nàng đang ở bên trong, tiểu bạo nữ ngồi trên ghế, trước mặt còn có mấy món ăn, Ngọc Thanh thì giúp hắn dọn lại căn phòng.

- Thanh tỷ đừng làm nữa lại đây ăn với muội đi, mấy món này muội vất vả lắm mới có thể mua được đó.

- Tỷ không đói muội ăn trước đi.

Hắn nhìn thấy cảnh này lập tức cảm thấy bất công, trong đầu lại nghĩ tới hình ảnh tấm, cảm trong truyền thuyết mà tiểu nha đầu chắc chắn đóng vai cảm, Lý Thiên Hành tiến lại ngồi đối diện nàng sao đó cầm lấy một đĩa thức ăn.

- Không tệ, mùi vị đúng là không tệ.

- Tiểu tử thái ai cho người lấy thức ăn của bọn tiểu thư? Người có biết bọn tiểu thư đứng đợi gần nửa canh giờ mới có thể mua được không?

Bạch Tiểu Linh đứng đối diện một tay chống hông, một tay chỉ thẳng mặt quát.

- Thiên Hành chàng vừa mới về sao?

- Thanh nhi đừng làm nữa đến đây ăn đi.

Ngọc Thanh nghe hắn gọi sắc mặt có chút đỏ lên nhưng vẫn tiến lại ngồi bên cạnh hắn.

- Thiên Hành vết thương chàng còn chưa khỏi hắn chàng nên ở trong phòng nghỉ ngơi đừng tùy tiện đi ra bên ngoài.

Lý Thiên Hành trong lòng cảm giác vô cùng ấm áp liền lấy một đĩa thức ăn đưa qua cho nàng.

- Tuân lệnh thê tử, nàng dùng thử món này xem có ngon không?

Bạch Tiểu Linh một bên tròn mắt nhìn hai người, tên tiểu tử này lại dùng thức ăn của nàng để lừa biểu tỷ của nàng, đúng là đáng ghét.

- Này, này tiểu tử thúi đó là món bồn tiểu thư thích nhất người không được lấy.

- Cô là cái gì? Đừng quên tiểu nha đầu cô thiếu lão tử một bữa ăn, hôm nay xem như là cô trả tiền cướp đi, bây giờ toàn bộ thức ăn trên bàn là của lão tử.

- Người... vô sỉ, ha lưu, hỗn đản...

Nàng chửi xong tức giận quay mặt sang một bên không thèm nhìn đến mấy món ăn trên bàn.

- Thanh nhi ta nhớ lúc nàng rời đi cũng đâu có gây đến như vậy? không lẽ nàng ở Bạch gia bị ai đó ngược đãi sao?

- Tiểu tử thúi người đang nói nhảm cái gì vậy? có tin bồn tiểu thư lột da người không?

Ngọc Thanh cảm giác được hấn thật lòng quan tâm mình trên gương mặt nhợt nhạt hiện lên nụ cười hạnh phúc.

- Không có, ta ở Bạch gia rất tốt, chàng không cần lo lắng.

- Thật không? Nàng không cần sợ có phu quân ở đây không ai có thể ăn hiếp nàng, nếu có ủy khuất nhớ nói cho ta biết.

Lý Thiên Hành nói xong còn liếc Bạch Tiểu Linh một cái làm nàng tức đến sôi máu.

Ngọc Thanh khẽ gạt đầu ánh mắt nhìn sang Tiểu Linh.

- Linh nhi muội đừng giận nữa cùng ăn với bọn tỷ đi.

- Hừ.

Nàng hừ lạnh một tiếng sao đó miễn cưỡng cầm lấy một đĩa thức ăn, vừa ăn vừa liếc nhìn nam nhân đối diện trong miệng liên tục làm nhảm.

Lý Thiên Hành ăn được vài miếng sao đó lấy ra thanh kiếm đưa cho Ngọc Thanh.

- Thanh nhi thứ này tặng nàng.

Hắn vừa nói xong hai nàng đều kinh ngạc, Ngọc Thanh chân chửi một chút sao đó mỉm cười tiếp nhận.

- Thanh tỷ tên này thật sự thích tỷ sao?

- Tiểu nha đầu ăn đến lúc rồi sao? Nếu ta không thích nàng làm sao lại mang một kiện huyền cấp trung phẩm tặng cho nàng?

- Người mới bị lột, cả nhà người đều bị lột.

Bạch Tiểu Linh cuối cùng cũng nổi bão.

- Người có thấy đan sư nào lại đi dùng kiếm làm vũ khí không?

Hắn nghe nàng nói ánh mắt kinh ngạc nhìn sang Ngọc Thanh.

- Thanh nhi là đan sư sao? Tại sao lão tử lại không biết.

- Hừ, vậy mà còn nói là thích biểu tỷ, Thanh tỷ không những là đan sư mà còn là nhị phẩm sơ cấp là đệ nhất thiên tài của Chung Nam tiểu quốc.

Tiểu Linh vừa nói xong ánh mắt đất ý nhìn tên nào đó đang có vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

- Thanh tỷ muội thấy tên này vốn dĩ không hề thích tỷ, hấn chỉ đang lừa gạt tỷ mà thôi.

Lý Thiên Hành nhìn vẻ mặt bối rối của Ngọc Thanh còn tưởng nàng nghi ngờ mình trong lòng liền gấp lên.

- Thanh nhi chuyện này... thật ra là... là...

- Là tiểu tử thói người không biết đúng không?

Ngọc Thanh nhìn vẻ mặt của hấn khẽ mỉm cười.

- Tiểu Linh muội đừng hiểu lầm, thật ra tỷ vẫn chưa cho Thiên Hành biết thân phận của mình, chàng chỉ biết tỷ là biểu tỷ của muội mà thôi.

- Đúng... đúng chính xác là như vậy.

Hắn nghe nàng nói liên tục gạt đầu khẳng định vẻ mặt vô cùng thành khẩn, hấn từ bên trong giới chỉ lấy ra một cái đỉnh bằng bạc đưa cho nàng.

- Thanh nhi đây là đan đỉnh của ta bây giờ ta tặng lại nó cho nàng.
- Oa, biểu tỷ mau nhận lấy đi, thứ này ít nhất cũng là huyền cấp, phẩm cấp còn cao hơn đan đỉnh của muội.

Bạch Tiểu Linh là dân trong nghề mới nhìn liền biết hàng vội giục biểu tỷ của mình.

Ngọc Thanh chỉ mỉm cười lắc đầu.

- Thứ này đối với chàng quan trọng như vậy làm sao ta có thể nhận lấy.
- Đối với ta nàng mới chính là thứ quan trọng nhất, huống chi không phải nàng từng tặng hộ thân ngọc bội cho ta hay sao? lần này ta tặng hộ thân đan đỉnh cho nàng, nhất định nàng phải nhận lấy nếu không ta sẽ trả ngọc bội cho nàng.

Nàng nghe hắn nói trong lòng có chút do dự, cuối cùng đành phải nhận lấy.

- Cái gì là hộ thân ngọc bội, rõ ràng là vật đính ước mà cũng không biết, đúng là ngu hết nói nổi.
- Vật đính ước?
- Người không biết sao?

Tiểu Linh nhìn biểu hiện ngờ ngác của hắn khế miệng khế cong lên.

- Bỏ tiểu thư không nói cho người biết.

Nàng nói xong liền chạy sang chỗ của Ngọc Thanh.

- Biểu tỷ không còn sớm nữa chúng ta mau về thôi nếu không bị người khác phát hiện sẽ vô cùng phiền phức.
- Ân.

Ngọc Thanh khẽ gạt đầu ánh mắt nhìn Lý Thiên Hành.

- Thiên Hành chàng nhớ bảo trọng.

Lý Thiên Hành định mở miệng mời nàng ở lại qua đêm nhưng lại cảm thấy có chút không ổn nên chỉ có thể gạt đầu nhìn nàng bị tiểu bạo nữ kéo đi.

Hắn tiếng vào bên trong giới chỉ đi đến chỗ của hắc sắc phi ưng, vừa tới nơi thì nhìn thấy một con vật như đà điểu đang bị một sợi kim tơ trói chặt.

- Sao chỉ còn bao nhiêu đây thôi?

Nếu không phải thần thư khẳng định trước mặt hắn là hắc sắc phi ưng thì bản thân hắn cũng không dám tin tưởng, hắc sắc phi ưng lúc trước to như một cái máy bay, bộ lông đen mượt, trên đầu có một cái sừng nhọn, hai mắt như lồng đèn, vuốt đen như sắt trong uy vũ biết bao nhiêu vậy mà bây giờ không khác gì một con đà điểu, cổ lại không có lấy một cọng lông, hai mắt xẹp lép, miệng há rộng như tác kè, chân lại giống gà nòi, vuốt lại giống như vịt.

- Đây là lột xác trong truyền thuyết sao?

Hắc sắc phi ưng sao khi dùng đường hồn quả không ngờ lại đột phá lên ngũ cấp đúng là làm cho hắn ngoài ý muốn, yêu thú một khi tiến vào ngũ cấp có thể biến lớn nhỏ tùy thích.

Lý Thiên Hành tiến lại gần hắc sắc phi ưng dựa theo chỉ dẫn của thần thư bắt đầu thiết lập khế ước, hắc sắc phi ưng bị kim tơ trói chặt không có khả năng sử dụng linh lực, ngoại trừ cơ thể đạt đến trình độ ngũ cấp yêu thú ra toàn bộ những thứ còn lại giống như phạm thú thông thường.

- Người theo hương hoa mây mù giăng lối lần sương khói phôi phai nâng bước ai xa rời...

Sao khi hoàn thành khế ước hắn liền đánh thức con đà điểu trước mặt, hắc sắc phi ưng vừa tỉnh lại khẽ lắc mình vãi cái sao đó bắt đầu vùng vẫy khỏi kim tơ.

- Tiểu ưng không thấy ai đang đứng trước mặt hay sao?

Lý Thiên Hành hai tay chấp sao lưng một bộ dáng tiên phong đạo cốt được hắn tái hiện, hắc sắc phi ưng khẽ liếc nhìn hắn một cái sao đó lại tiếp tục vùng vẫy, Lý Thiên Hành khẽ nhún mày.

- Đúng rồi vẫn chưa khởi động khế ước.

Thần thức của hắn vừa tiếp xúc với khế ước hắc sắc phi ưng lập tức đứng im, hai mắt hoảng sợ nhìn nam nhân trước mặt, Lý Thiên Hành thu hồi kim tơ hắn lập tức cảm giác được một cỗ khí tức đáng sợ từ trên người hắc sắc phi ưng phát ra.

- Ngũ cấp yêu thủ đúng là lợi hại, khí tức này còn mạnh hơn so với lão viện trưởng chỉ kém boss tàn thư các một chút mà thôi.

Hắn dựa vào chỉ dẫn của thần thư bắt đầu câu thông với hắc sắc phi ưng, sao khi dụ dỗ một lúc hắn liền trèo lên thân phi ưng.

- Tiểu hắc mau biến ra bản thể của người cho ta xem.

Hắc sắc phi ưng rống một tiếng cất cánh bay lên, đôi cánh lớn đang rộng hơn 50 trượng mỗi lần phi ưng vỗ cánh không khí xung quanh xuất hiện từng trận gió lốc, Lý Thiên Hành ngồi trên lưng phi ưng hai tay hắn nắm lấy hai sợi lông cảm giác vô cùng hưng phấn.

- Thì ra đây là cảm giác lái máy bay sao hắc hắc... đúng là quá đã hôm nào rảnh rồi nhất định phải đưa Ngọc Thanh đi vài vòng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Đấu giá hội

Lý Thiên Hành ngồi trên phi ưng lượn đi vài vòng trong đầu hắn đột nhiên lóe lên một ý nghĩ.

- Nếu lão tử có thể thu phục được bầy hắc sắc phi ưng ngoài kia, ở Kim Tước vương quốc không phải lão tử muốn làm gì thì làm sao?

Bên trong một cái vương quốc cũng chỉ có vài hóa thân cảnh bọn họ đều là những nhân vật đứng đầu một thế lực nếu không có chuyện gì sẽ không bao giờ xuất hiện, theo cách nói của Lý Thiên Hành thì bọn người đó chính là những kẻ vét máng chuyện nghiệp, bên trong bầy hắc sắc phi ưng có đến cả trăm con ngũ cấp nếu hắn hoàn toàn thu phục hết nói không chừng có thể sang bằng cả một Vương quốc.

- Tiểu ưng đừng bay nữa đến giờ thể hiện rồi.

Lý Thiên Hành mang theo hắc sắc phi ưng tiến vào bên trong thần đồ, hắc sắc phi ưng liên tục bay vòng quanh đỉnh núi thỉnh thoảng lại ghé ngang mấy cái hang động, Lý Thiên Hành tuy được hắc sắc phi ưng mang theo nhưng hắn cũng chỉ có thể trốn bên trong miệng ưng liên tục dùng thần thư dò xét.

- Tiểu hắc chính là hang động trước mặt.

Hắc sắc phi ưng bay tới bên ngoài hang động sao đó phun tên trong miệng vào hang rồi lập tức bay đi nếu không sẽ để lại khí tức của nó, Lý Thiên Hành tiến vào bên trong hắn không sợ để lại khí tức, đơn giản vì hắn không phải là cư dân bản địa.

Bên trong hang động vẫn là một ổ chim to đùng còn muốn gấp đôi mấy cái lúc trước hắn gặp, linh dược cũng cao cấp hơn, thấp nhất đã đạt tới tứ cấp linh dược, bên cạnh còn trồng vài chục gốc linh dược ngũ cấp, lục cấp mỗi góc đều tỏa ra linh khí nhàn nhạt chỉ cần hít một hơi cũng làm cho linh lực bên trong cơ thể hắn tăng lên.

- Tên này có nhiều bảo bối như vậy hắn không phải là loại tốt lành gì, lần này lão tử sẽ vì dân trừ hại.

Hắn thu lấy toàn bộ gốc linh dược vào bên trong giới chỉ sao đó lại gom một mớ bên trong cái tổ chim mới hải lòng rồi đi, Lý Thiên Hành ra trước cửa hang động hắn dùng thần thức gọi tiểu hắc đến, hắc sắc phi ưng từ trên trời lao xuống há to miệng nuốt lấy hắn sao đó bay đi, Lý Thiên Hành lấy một trái ngũ cấp linh dược ném vào trong miệng hắc sắc phi ưng xem như là ban thưởng, từ đây băng cướp khét tiếng nhất thần đồ được hình thành.

Hắc sắc phi ưng mang theo Lý Thiên Hành liên tục bay qua mấy ngọn núi cho đến khi bầy hắc sắc phi ưng trở lại hắn mới tiến vào bên trong giới chỉ, Lý Thiên Hành nhìn vườn linh dược trước mắt vẻ mặt tràn đầy thỏa mãn, hôm nay hắn cùng tiểu hắc bay qua bốn ngọn núi, thăm hỏi hơn 20 hang động thu được vài trăm gốc linh dược ngũ cấp, lục cấp cùng vô số linh dược tứ cấp, làm hắn hưng phấn nhất chính là bên trong còn có mê hồn thảo dùng để luyện chế ngũ cấp đan dược mê hồn đan nếu hóa thân cảnh không đề phòng cũng có thể bị hắn đánh thuốc hôn mê bất tỉnh.

- Đáng tiếc từ sắc huynh để lại không thể thôn phệ những thứ này nếu không bây giờ lão tử đã đạt đến hóa thân cảnh.

Mỗi lần muốn dùng từ sắc linh khí để thôn phệ thì cần phải có một điều kiện là căn cơ của hắn phải vững chắc, Lý Thiên Hành nhìn đống linh dược trước mắt có cảm giác bản thân giống như một tên thái giám đang ngắm mỹ nhân trong lòng vô cùng ức chế.

- Không lẽ tên này có bà con với lão ca?

Lý Thiên Hành trở lại trong phòng, trước khi rời khỏi thần đồ hắc sắc phi ưng đã nói sâu bên trong khu rừng là nơi ở của ung vương mà mỗi lần bọn chúng đi săn về đều phải nộp cho tên kia vài gốc linh thảo, chỉ cần nghĩ sơ qua cũng biết số linh thảo bên trong động ung vương chắc chắn nhiều gấp mấy lần so với vườn linh dược của hắn, Lý Thiên Hành vừa nghĩ đến đây tâm tình buồn bực liền biến mất, trong lòng sản khoái vô cùng dễ chịu.

Sáng hôm sau, hắn thay một bộ y phục trông khá sang trọng, hôm nay là ngày vạn bảo các tổ chức buổi đấu giá lớn hằng tháng bên trong còn có vật phẩm của hắn nên nhất định phải đi, Lý Thiên Hành vừa ra khỏi phòng thì đã có người tới tìm.

- Thiên Hành huynh đệ người định đi đâu vậy?
- Ta đang định tới vạn bảo các tham gia buổi đấu giá, Lý Mục có muốn đi cùng không?

Lý Mục nghe hẳn nói thái độ có chút ngập ngừng.

- Lý huynh đệ hôm nay ta phải luyện công, người cũng biết rồi đó còn vài ngày nữa là tiến vào di tích cho nên ta phải tranh thủ tiến vào trước cơ hội.
- Nếu đã như vậy thì ta đi một mình vậy.

Lý Thiên Hành có cảm giác tên Lý Mục này hôm nay vô cùng kỳ lạ từ bộ y phục sang trọng trên người hẳn đâu giống đi luyện công, càng nghĩ càng khó hiểu.

- Tiểu tử thái đang muốn đi ra ngoài sao?

Lý Thiên Hành vừa đi được vài bước liền gặp Bạch Tiểu Linh đi tới hôm nay nàng mặc một bộ váy dài màu trắng ôm sát, trên mặt lại còn trang điểm trong giống như một tiểu công chúa, bên cạnh còn có Ngọc Thanh, nàng vẫn mặc một bộ y phục giản dị nhưng vẫn toát lên vẻ thanh tú, thoát trần của mình.

- Ngọc Thanh đến tìm ta sao?

Ngọc Thanh khẽ gật đầu.

- Hôm nay vạn bảo các tổ chức đấu giá ta đến đây để mời chàng đi chung.
- Thật đúng lúc ta cũng đang muốn đi đến đó, chúng ta mau đi thôi.

Lý Thiên Hành tiến tới nắm lấy tay nàng kéo đi.

Bạch Tiểu Linh đứng một bên thấy hẳn xem mình như không khí liền tức đến dậm chân lập tức đuổi theo.

- Tiểu tử thái người được lắm dám không để ý bốn tiểu thư.

Ba người đi tới vạn bảo các, bên ngoài đã đông nghẹt người nếu muốn tiến vào bên trong nhất định phải chờ thêm nữa canh giờ, Bạch Tiểu Linh lấy ra một tấm thẻ bạc bên trên có ghi một chữ địa đưa cho tên nhân viên ba người lập tức có thể thông qua.

- Xem ra tiểu nha đầu cô cũng không đơn giản, ngay cả ngân thẻ của vạn bảo các cũng lấy được.
- Chuyện này đối với bốn tiểu thư như lấy đồ trong túi, có gì khó.

Tiểu Linh quơ quơ tấm thẻ bạc trước mặt hẳn về mặt đầy đắc ý.

- Vậy sao cô không lấy một tấm kim thẻ? Không phải như vậy sẽ càng có thân phận hơn sao?
- Tiểu tử thái tương kim thẻ dễ lấy lắm hay sao? Ngay cả gia gia ta khó khăn lắm mới có một cái.

Nàng vừa nói ánh mắt vừa chế giễu nhìn hẳn, đúng là ếch ngồi đáy giếng.

- Vậy nếu lão tử lấy được một tấm kim thẻ thì sao?

Bạch Tiểu Linh nghe hẳn nói liền chóng tay cười lớn không thèm giữ hình tượng.

- Nếu tiểu tử thái người có thể lấy được một tấm kim thẻ bốn tiểu thư sẽ ăn tấm kim thẻ đó ngay lập tức.
- Cô ăn được sao?
- Người lấy được sao?
- Nếu lão tử lấy được kim thẻ sao này cô gặp ta phải gọi ta là Lý ca ca dám đánh cược không?
- Có gì không dám nhưng nếu người không lấy được thì sao?
- Thì thôi.

Lý Thiên Hành thân nhiên nói về mặt như không có gì xảy ra.

Bạch Tiểu Linh tròn mắt nhìn hẳn tên này không ngờ có thể vô si đến cảnh giới như vậy?

- Làm gì có ai cá cược như người chứ?

- Nếu cô không dám thì thôi vậy? lão tử cũng không ép.

- Hừ, ai nói bản tiểu thư không dám? Bản tiểu thư không tin tên tiểu tử thú vị như người lại có thể lấy được kim thể.

Nàng nói xong liền xoay người bước đi không thèm để ý đến hai người bọn họ.

Ngọc Thanh nhìn hai người tranh cái ánh mắt liên tục biến đổi.

Ba người đi được một lúc thì bị một đám người chặn lại.

- Linh nhi cũng đến đây sao?

- Triệu ca ca.

Triệu Lâm vừa nhìn thấy nàng liền mỉm cười thân thiện tiến lại.

- Không ngờ lại trùng hợp như vậy, Ngọc Thanh muội đã lâu không gặp.

Triệu Lâm mỉm cười nhìn ba người ánh mắt lúc nhìn Lý Thiên Hành lại ẩn hiện hàn quan.

Lý Thiên Hành nhìn đám người trước mặt ánh mắt liên tục biến đổi, hắn nhận ra một trong ba tên đi theo sau lưng Triệu Lâm chính là bọn bắt cóc mà hắn gặp ở Vọng thành.

- Linh nhi đến đây để mua thứ gì sao? Có cần ta giúp không?

- Không cần, muội chỉ đến đây xem cho vui thôi, đúng rồi muội còn có hẹn với vài vị đồng học không thể để bọn họ đợi lâu được, Triệu ca ca bọn muội đi trước đây.

Nàng nói xong liền nắm tay Ngọc Thanh chạy đi, Lý Thiên Hành liếc nhìn Triệu Lâm một cái khóe khẽ lăm bầm sao đó liền đuổi theo.

Triệu Lâm sắc mặt liên tục thay đổi, lúc này hắn nghe được Lý Thiên Hành nói chính là Lý Sơn trấn như vậy nói không chừng tên này đã biết được âm mưu của hắn.

- Ca ca của ta đã đến chưa?

- Đại công tử đang ở bên trong đợi người.

- Đi thôi.

Bạch Tiểu Linh vừa tiến vào phòng liền thở phào một hơi sao đó bưng lấy một tách trà uống sạch.

- Tiểu nha đầu hình như người rất sợ tên Triệu Lâm đó thì phải?

- Bản tiểu thư lại sợ tên tiểu tử đó sao? nếu không phải Triệu gia của hắn cùng Bạch gia của ta có quan hệ hợp tác thì bản tiểu thư đã đá hắn đi cho khuất mắt.

- Hợp tác?

Ngọc Thanh ngồi một bên thấy vẻ mặt không hiểu của hắn liền giải thích.

- Bạch gia của Tiểu Linh chuyên sản xuất đan dược còn Triệu gia là gia tộc nắm quyền thương nghiệp bên trong Kim tước vương quốc.

Lý Thiên Hành chợt hiểu ra, hắn còn tưởng tiểu bạo nữ hôm nay đổi tính, hắn đang muốn hỏi thăm lai lịch tên Triệu Lâm thì cửa phòng đột nhiên mở ra.

- Tiểu Lý đệ đến khi nào vậy? tại sao lại không thông báo cho lão ca một tiếng.

Tổng Tiền vẻ mặt tươi cười như phật đi lạc từ bên ngoài tiến vào, ánh mắt đảo qua một vòng không ngờ bên trong lại còn hai nữ tử.

- Bạch tiểu thư cũng đến sao?

- Tiểu Linh tham kiến Tổng lão.

Bạch Tiểu Linh vừa nhìn thấy lão liền cung kính cúi chào.

- Không cần đa lễ như vậy, gia gia cháu hình như ở bên trên sao cháu lại ở đây?

Lý Thiên Hành nghe lão nói về mặt có chút ngạc nhiên sao đó ánh mắt nhìn qua Ngọc Thanh liền hiểu ra mọi chuyện

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Thanh Linh quả

- Tổng lão ca không biết huynh đến đây là vì chuyện gì?

Tổng Tiền tiến lại bên cạnh khẽ nói.

- Lão ca đã chuẩn bị cho đệ một căn phòng tốt đảm bảo sẽ làm đệ hài lòng.

Hắn vừa nghe lão nói lửa giận trong lòng lại bốc lên, lần trước hắn mếm chút bị yêu nữ kia lột sạch nguyên nhân chính là tại tin tưởng lão già này.

- Không cần, đệ ở chỗ này là được rồi.

- Như vậy sao được? dù sao đệ cũng là khách quý của bản các nếu đệ tiểu thư biết được người nhất định sẽ trách phạt lão phu tiếp đây không chu đáo.

Lý Thiên Hành không thể từ chối nhưng mà lỡ như bên trong lại có yêu nữ kia vậy thì vô cùng phiền toái, ánh mắt hắn đảo qua Ngọc Thanh trong đầu liền xuất hiện một chủ ý, hắn tiến lại nắm tay nàng.

- Tổng lão ca quen giới thiệu với người đây là Ngọc Thanh thê tử tương lai của ta.

Ngọc Thanh bị hắn nắm tay trước mặt người khác sắc mặt lập tức đỏ bừng trong lòng lại giống như ăn được mật ngọt.

Tổng Tiền nghe hắn nói liền hiểu ra vấn đề, ánh mắt lão đánh giá Ngọc Thanh vài lần sao đó mỉm cười gật đầu.

- Ngọc Thanh cô nương mi thanh mục tú, siêu phẩm thoát tục đúng là tiên tử chốn nhân gian tiểu Lý thật là biết chọn người.

- Đa tạ Tổng lão khen ngợi.

- Tiểu Lý nếu đệ đã không muốn thì ta cũng không ép nữa có gì cần thì gọi lão ca một tiếng.

- Đúng lúc tiểu đệ cũng đang có chuyện muốn nhờ lão ca giúp đỡ.

Lý Thiên Hành kéo Tổng Tiền ra bên ngoài.

- Tổng lão ca không biết bên trong vạn bảo các có bán huyết linh đan không?

- Tất nhiên là có.

- Vậy tốt quá sao khi đầu giá kết thúc lão ca có thể mang đến cho tiểu đệ một viên không?

- Việc này không thành vấn đề, có điều đan dược ở đây phẩm cấp không bằng sư phụ của đệ luyện chế, sao đệ không nhờ ngài ấy?

- Không giấu gì lão ca sư phụ đệ hiện tại không biết đã đi đâu đến giờ vẫn chưa trở lại hiện tại đệ lại cần đan dược gấp cho nên mới mạo muội đến nhờ lão ca giúp đỡ.

Tổng Tiền khẽ gật đầu.

- Đệ yên tâm sao khi buổi đầu giá kết thúc ta sẽ đích thân mang đang được đến cho đệ.

- Đa tạ lão ca, đúng rồi còn có việc này nữa.

Lý Thiên Hành lấy ra một chiếc hộp đưa cho Tổng Tiền.

- Bên trong là ngũ cấp thượng phẩm linh thanh linh quả làm phiền lão ca mang đi đầu giá giúp tiểu đệ.

Tổng Tiền hai mắt sáng rực nhìn chiếc hộp, bên trong là một quả cây to như nắm tay, vỏ như ngọc thạch bên ngoài còn tỏa ra linh khí thanh thuần đúng là ngũ cấp linh quả.

- Đệ yên tâm lão ca sẽ cho đệ cái giá hải long.

Lão nói xong mỉm cười hiệp mắt rồi đi, Lý Thiên Hành thờ phào nhẹ nhõm vấn đề linh thạch để đột phá đã được giải quyết, hắn vừa trở vào bên trong cảm thấy không khí có chút kì lạ.

- Hai người nhìn ta như vậy làm gì?

Hắn tiến tới nắm tay của Ngọc Thanh, tay còn lại ôm lấy eo nàng hoàn toàn không để ý tới ánh mắt đe dọa của tiểu nha đầu bên cạnh.

- Thanh nhi có phải thấy phu quân của nàng đẹp trai hơn không?

Ngọc Thanh không ngờ hắn lại có hành động lớn mật như vậy nhất thời không kịp phản ứng, Bạch Tiểu Linh ở một bên cuối cùng cũng không nhịn được cười kì quái.

- Tiểu tử thú vị người có quan hệ gì với Tổng lão? tại sao lão lại đối với người tốt như vậy?

- Lão ta chính là lão ca của ta.

- Hừ, người tương bốn tiểu thư là con nít chắc? không muốn nói thì thôi.

Nàng nói xong quay mặt chỗ khác không thèm để ý cặp tình nhân kia.

- Thanh nhi hôm nay nàng làm sao vậy? bệnh tình lại tái phát sao?

Ngọc Thanh mỉm cười lắc đầu.

- Ta không sao, chẳng cần phải lo lắng.

Lý Thiên Hành nhìn vẻ mặt của nàng hắn vẫn không yên tâm, hắn cúi người lại sát nàng khẽ nói.

- Sao khi trở về nàng đến phòng ta được không?

- Ân.

Lúc này bên dưới sàng đấu giá một nữ tử từ bên trong đi ra, nàng mặc một bộ y phục màu đỏ, bó sát người để lộ ra những đường cong mà quỷ, mọi người xung quanh vừa nhìn thấy nàng lập tức hò reo.

Nữ tử liếc nhìn xung quanh một vòng giờ tay ra dấu mọi người im lặng.

- Các vị, hôm nay là buổi đấu giá lớn hằng tháng của bản các, đa tạ các vị đạo hữu đã đến đây ủng hộ, Ngọc Mị hi vọng mọi người có thể tìm được vật phẩm như ý, để không làm mất thời gian của các vị sao đây là vật phẩm đầu tiên...

Nàng vừa dứt lời bên dưới lại tiếp tục hò reo thậm chí còn lớn hơn lúc trước, mọi người bắt đầu điên cuồng ra giá.

- Tiểu tử thú vị người không thấy ai đang đứng bên dưới hay sao? lại còn ngồi đó ăn trái cây?

- Liên quan gì tới lão tử.

Hắn vừa trả lời vừa lột một trái chuối đưa cho Ngọc Thanh.

Tiểu Linh nhìn bộ dáng của hắn ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc.

- Không đúng bốn tiểu thư nghe bọn họ nói chỉ cần là nam nhân đều thích ngắm mỹ nhân, không lẽ tiểu tử thú vị người không phải là nam nhân?

Lý Thiên Hành nghe nàng nói liền ném cho nàng một ánh mắt khinh bỉ.

- Tiểu nha đầu lão tử hỏi cô nếu như một tảng đá bên trong chứa một viên ngọc phẩm linh thạch cùng một tảng đá không biết chứa thứ gì, hai viên đồng giá với nhau thì cô sẽ chọn mua tảng đá nào?

- Tất nhiên là tảng đá có chứa linh thạch, việc này ngay cả tiểu hài tử cũng biết.

- Đúng vậy bây giờ trước mặt lão tử cũng có mỹ nhân tại sao lại phải đi ngắm nàng ta? Thanh nhi vừa lương thiện lại tốt bụng lòng dạ còn quý hơn cả linh thạch, sáng như trăng rằm một mỹ nữ như thế lại không ngắm mà đi ngắm nữ nhân không biết lòng dạ đang đứng bên dưới hay sao?

Ngọc Thanh trong lòng khẽ rung lên ánh mắt nhìn nam nhân bên cạnh càng thêm ôn nhu.

Bạch Tiểu Linh há miệng không biết nói gì, nàng cũng không thể chê biểu tượng mình không bằng người khác được cuối cùng chỉ biết tức giận quay sang một bên.

- Tiếp theo là đan phương tam cấp thượng phẩm thanh linh đan giá khởi điểm 1 vạn trung phẩm linh thạch.

Bạch Tiểu Linh vừa nghe hai mắt sáng rỡ.

- Tiểu tử thú vị nếu bây giờ người cầu xin bốn tiểu thư không chừng bốn tiểu thư vui vẻ có thể giúp người giành lấy đan phương bên dưới.

- Cô bị bệnh sao? bây giờ lão tử ngay cả nhị cấp đan sư vẫn chưa tiến vào cần đan phương bên dưới làm gì?

Tiểu Linh nghe hẳn nói chỉ muốn lớn tiếng mắng tên dân đen này.

- Người ngốc thật hay là đang giả ngốc vậy? bây giờ người chưa tiến vào tam cấp đan sư nhưng sao này người sẽ tiến vào, tiểu tử người phải biết tam cấp đan phương bình thường bên trong học viện đã khó kiếm huống hồ là thanh linh đan tam cấp thượng phẩm.

Lý Thiên Hành khẽ gật đầu.

- Tiểu nha đầu cô nói cũng có lý nhưng mà nhiều trung phẩm linh thạch như vậy lão tử cũng không có.

- Chính vì vậy ta mới bắt người cầu xin ta, chỉ cần bốn tiểu thư vui vẻ biết đâu sẽ giành lấy cho người.

Hắn nhìn về mặt khoái chí của nàng muốn tặc thêm vài gáo nước lạnh nhưng lại bị cắt ngang.

- Tiểu Linh muội có thể giúp tỷ lấy đan phương này được không? khi nào có linh thạch tỷ sẽ trả cho muội.

Tiểu Linh nhìn ánh mắt mong đợi của biểu tỷ trong lòng thầm mắng tên bên cạnh không biết bao nhiêu lần.

- Thanh tỷ không cần phải vì tên tiểu tử thú đó mà cầu xin muội nếu tỷ muốn muội sẽ lấy giúp tỷ.

Ngọc Thanh khẽ lắc đầu.

- Tiểu Linh muội đừng hiểu lầm, tỷ lấy đan phương này là cho bản thân tỷ không phải vì Thiên Hành.

- Hừ, tỷ lại lừa muội sao? tỷ chỉ mới tiến vào nhị cấp đan sư, hưởng hồ bệnh của tỷ...

Bạch Tiểu Linh nói đến đây liền ngừng lại ánh mắt liếc xéo Lý Thiên Hành một cái sao đó bắt đầu ra giá.

- 2 vạn.

Lý Thiên Hành nhìn Ngọc Thanh ngồi bên cạnh ánh mắt hắn chăm chú nhìn nàng giống như muốn khắc họa hình ảnh nữ tử trước mặt này vào trong tim của mình, hắn chưa bao giờ cảm thấy trái tim lại tan như thế.

- Thanh nhi nàng thật sự muốn lấy đan phương này sao?

Ngọc Thanh nhìn ánh mắt của hắn có chút tránh né nhưng vẫn gật đầu.

- Vậy phu quân sẽ lấy cho nàng, chỉ cần là thứ nàng muốn Lý Thiên Hành ta sẽ tìm mọi cách mạng về cho nàng.

- 10 VẠN.

Bạch Tiểu Linh nghe hẳn hô liền quay lại hét lên.

- Tiểu tử thú vị người bị ám đầu sao?

Nàng đang cùng một lão giả tranh giành kịch liệt đã nâng đan phương lên đến hơn ba vạn linh thạch vậy mà tên này đẩy một phát lên tới 10 vạn, đây đã là giá của một tứ phẩm đan phương bình thường.

Ngọc Thanh nghe hẳn nói vẫn còn đang ngờ ngác đến lúc này nàng mới chợt tỉnh lại.

- Thiên Hành ta... thật ra...

- Lời ta hứa với nàng chắc chắn ta sẽ làm được.

Bên dưới người chủ trì đấu giá nhìn xung quanh không thấy ai ra giá tiếp liền kết thúc, thanh linh đan được Lý Thiên Hành dùng 10 vạn trung phẩm linh thạch lấy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Truy ảnh kiếm

Bạch Tiểu Linh nhìn bộ dáng khoác lác của hắc nàng cổ áp chế xúc động muốn đánh người.

- Tiểu tử thôi đi xem lát nữa người cậu xin bốn thư như thế nào?

Nàng chắc chắn trên người nam nhân đáng ghét này không có đủ 10 vạn linh thạch đến lúc đó hắc chỉ có nước đi cầu xin nàng, nghĩ đến đây tâm trạng buồn bực của nàng liền tốt hẳn lên tiếp tục quan sát buổi đấu giá.

- Các vị quan khách bên trong chiếc hộp này chính là ngũ phẩm thanh linh quả giá khởi điểm 1 vạn thượng phẩm linh thạch.

Chiếc hộp vừa được mở ra mọi người bên trong kháng đài đều có thể cảm nhận được một loại khí tức thanh mát vô cùng sản khoái.

- 2 vạn thượng phẩm linh thạch.

- 2 vạn 5.

- 2 vạn 7.

Lý Thiên Hành không ngờ thanh linh quả lại có giá cao như vậy, sao này hắc cũng không cần lo chuyện thiếu linh thạch, khi nào đột phá chỉ cần hái trái cây đi bán là được.

- 5 vạn thượng phẩm linh thạch.

Một lão già trên phòng chữ thiên ra giá, mọi người vừa nhìn thấy lão đều có chút kiên kỵ.

- Bạch lão gia chủ ra giá 5 vạn còn ai ra giá hay không?

- 6 vạn thượng phẩm linh thạch.

Lần này cũng là một lão già trong phòng chữ thiên ra giá, ánh mắt lão khẽ nhìn qua chỗ Bạch gia.

- Bạch Vương lão già người chỉ là một tứ phẩm luyện dược sư, thanh linh quả đối với ngươi vô dụng hay là cho lão phu đi.

- Lý Căn làm sao lão già người biết thứ này đối với lão phu không có tác dụng? 7 vạn thượng phẩm linh thạch.

- Lão già người đã tu luyện hơn 100 năm vẫn không tiến vào ngũ cấp đan sư chuyện này ở Vương thành có mấy người không biết? ta nghĩ đời này người cũng sẽ không có cơ hội tiến cấp, 8 vạn thượng phẩm linh thạch.

Lý Thiên Hành ngồi nhìn hải lão già đầu khẩu trong lòng có chút buồn cười.

- Hai lão già này tại sao không ở nhà nghỉ dưỡng chạy đến đây đầu khẩu làm gì? Không sợ chết bất đắc kì tử sao?

Hắn nhớ ở địa cầu người chết vì tức giận cũng không ít đặc biệt là người già, Lý Thiên Hành đột nhiên nhìn thấy một vật bay đến trước mặt liền lắc mình tránh né sao khi nhìn lại mới biết thứ vừa rồi là một trái táo bên trên còn bị ai đó cắn hai cái.

- Tiểu nha đầu cô ăn no rừng mỡ sao? lại muốn kiếm chuyện với lão tử.

- Tiểu tử người mới ăn no rừng mỡ cả nhà người đều ăn no rừng mỡ, hừ.

Tiểu Linh nói xong cầm thêm một trái táo ném hắc sao đó quay mặt đi không thèm để ý.

Lý Thiên Hành nhìn bộ dáng của nàng khẽ nhủ mày, không lẽ hôm nay nha đầu này tới kì sao?

- Thiên Hành người ở trên lầu là gia gia của Tiểu Linh.

Hắn nghe Ngọc Thanh nói ồ lên một cái, đột nhiên quên mất tiểu bạo nữ trước mặt cũng họ Bạch, thì ra lão già trên lầu là gia chủ của Bạch gia một trong tứ đại gia tộc của Vương thành như vậy lão già đối diện rất có thể là gia chủ của Lý gia.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ thì bên dưới kháng đài hai nhà Bạch, Lý vẫn đang tranh giành quyết liệt giá của thanh linh quả đã được đẩy lên tới 10 vạn, đúng lúc này một giọng nói từ bên trong phòng chữ thiên khác cất ngang.

- 11 vạn thượng phẩm linh thạch.

Người ra giá lần này là một nam tử, thân mặt hoàng bào, tay cầm quạt giấy, mào kiếm, mắt sao vô cùng ánh tuấn.

- Hai vị tiền bối có thể nể mặt Nam Cung gia tộc mà nhường Thanh linh quả cho tiểu bối được không?

Hai lão già vừa nghe hẳn nói chỉ hừ một tiếng.

- Nếu thái tử đã mở lời lão phu làm sao dám không nhường.

- Bạch tiền bối quá lời, thái tử là đại thọ của phụ hoàng tiểu bối chỉ muốn tìm một món quà để hiếu kính với người, mong hai vị tiền bối thứ lỗi.

- Nếu thái tử đã có lòng lão phu làm sao có thể cản trở.

Lý lão gia chủ nói xong liền quay lại chỗ ngồi, Bạch lão thấy vậy cũng không tiếp tục tranh giành, Nam Cung Bá thấy hai người nhường bộ khoe miệng khê cong lên.

- Cung Bá đa tạ hai vị tiền bối.

Cuối cùng thanh linh quả được Nam Cung Bá dùng 11 vạn linh thạch giành được.

Lý Thiên Hành ngồi một bên nhìn thấy màn này chỉ biết lắc đầu cảm thán.

- Đúng là có chỗ dựa mọi chuyện đều dễ làm nếu lão tử cũng có một cây đại thụ để dựa vào thì tốt biết mấy.

Trong đầu hẳn nhớ đến sự phụ của mình, chỉ cần nhìn qua mấy di vật là biết được lão ca có thân phận không bình thường nhưng hẳn lại không dám lấy ra sử dụng, lợi ích còn chưa thấy đã thấy kẻ thù tìm đến.

- Tiểu tử thái tử không cần phải chờ dài chỉ cần người gọi ta một tiếng đại tỷ sao này bốn tiểu thư sẽ làm chỗ dựa cho người, bảo đảm không ai dám bắt nạt người.

Lý Thiên Hành liếc nàng một cái, kêu tiểu nha đầu này một tiếng đại tỷ hẳn còn chết sớm hơn.

Bên dưới sàng đầu giá Ngọc Mị vừa đứng lên mọi người bên trên kháng đài đều im lặng, nàng nở một nụ cười phong tình vạn chủng, liếc sát chúng sanh, yếu điệu đi đến phía trước.

- Sau đây chính là 3 đồ vật áp trực ngày hôm nay hi vọng có thể làm vừa lòng các vị đạo hữu.

Một nữ tử bước ra trên tay nàng mang theo một cái khay bên trên là một món đồ vật có hình dáng giống như một đĩa tré nhưng chỉ to cỡ nắm tay, Lý Thiên Hành vừa nhìn thấy thứ này liền hết muốn ăn.

- Đây là một góc thủy tiên thảo đã hóa thành linh nhân tuy chưa hoàn toàn trưởng thành nhưng có thể giúp tu luyện giả tăng khả năng ngộ công pháp lên ba phần, đối với tu luyện giả thủy thuộc tính là sáu phần, giá khởi điểm 5 vạn thượng phẩm linh thạch.

- Tịnh thủy tiên môn ra giá 10 vạn thượng phẩm linh thạch hi vọng các vị đạo hữu nể mặt.

Tịnh thủy tiên môn một trong tứ đại tiên môn của Vương quốc, bên trong môn phái hơn phân nửa đệ tử trọng điểm là thủy thuộc tính nên bọn người này ra tay đầu tiên cũng không có gì lạ.

Người của Tịnh thủy tiên môn vừa lên tiếng xung quanh lập tức im lặng, xem ra không ai có ý định tranh giành.

- Có vị đạo hữu nào muốn ra giá nữa không?

Lý Thiên Hành nhìn một vòng không thấy ai có ý định ra giá trong lòng bắt đầu nghĩ cách đào mộ mấy tên lão tổ của tiên môn này, góc linh nhân còn quý hơn Thanh linh quả vậy mà chỉ có thể bán được 10 vạn linh thạch.

- Lão tử hôm nay đúng là xui xẻo như không lại mất mấy vạn thượng phẩm linh thạch.

Ngọc Mị thấy không ai có ý định ra giá ánh mắt có chút thất vọng.

- Không lẽ các vị đại nhân đang nghĩ ngờ phẩm cấp của góc thảo dược này nên không ra giá sao?

- Ngọc Mị tiên tử nói quá lời chỉ là góc thủy tiên thảo này rơi vào tay của Tịnh thủy tiên môn sẽ hữu ích hơn so với chúng ta, thiên địa kì bảo như linh nhân phải trao cho người thích hợp, mọi người nói có đúng không?

Người vừa lên tiếng là gia chủ Triệu gia, mọi người xung quanh nghe lão nói đều gật đầu, người của Tịnh thủy tiên môn hướng về phía lão khê ra dấu cảm tạ.

- Thì ra là như vậy? Ngọc Mị còn tưởng mấy vị đại nhân nghĩ ngờ vạn bảo các, lần này là lỗi của tiểu nữ.

Nàng khẽ cúi người một cái, ánh mắt nhìn gia chủ Triệu gia.

- Thật ra góc linh nhân này không phải là của bản các mà là do đệ tử của một vị lục phẩm đan sư mang đến đây nhờ bản các đấu giá, do đó tiểu nữ không muốn có bất kì ai nghi ngờ xin các vị thứ lỗi.

Triệu Sơn nghe nàng nói sắc mặt trở nên có chút khó coi, lão không ngờ thứ trước mắt lại có liên quan đến một vị lục phẩm đan sư, vì một tiền môn mà dặt tòi với một lục phẩm đan sư đó là một chuyện ngu ngốc.

- Ngọc Mị tiểu thư nói thật sao?

- Ngọc Mị có thể dùng danh dự vạn bảo các để đảm bảo.

Mọi người nghe nàng nói đều không nghi ngờ, vạn bảo các trước giờ chưa từng xuất hiện việc lừa gạt.

Lý Thiên Hành nhìn nét mặt tự tin của nàng không biết nên khóc hay nên cười, có một vị sư phụ lục phẩm luyện đan sư đúng là có thể đi ngang bên trong vương quốc thậm chí là đế quốc nhưng nếu để người khác biết hẳn chỉ mới gặp sư phụ của mình có một lần lại còn không biết mặt mũi... nghĩ đến đây cảm thấy toàn thân ớn lạnh.

- Xem ra phải tránh xa yêu nữ này ra một chút.

Ngọc Mị đảo mắt nhìn xung quanh một lần nữa.

- Nếu đã không còn ai ra giá vậy thì...

- 15 vạn thượng phẩm linh thạch.

Người ra giá chính là trưởng lão của Ngọc Phong tiền môn, mấy lão già kia thấy có người đi đầu liền kéo theo góp vui.

- 16 vạn.

- 18 vạn.

- 20 vạn.

- Lý Căn ta nhớ Lý gia của người đầu có ai mang thủy thuộc tính, người nào vô làm gì?

- Bạch gia của lão già người có người mang thủy thuộc tính sao? Tại sao lão già người giành được ta lại không giành được?

Sao nữa canh giờ tranh giành cuối cùng Tịnh Thủy tiền môn dùng 30 vạn thượng phẩm linh thạch lấy được linh nhân, Lý Thiên Hành ngồi một bên quan sát đột nhiên cảm thấy mấy lão già hóa này dễ thương đến lạ thường.

- Đúng vậy, đúng vậy người già phải đi lại để vận động không nên chỉ ngồi mãi một chỗ sẽ không tốt cho xương khớp.

Vật phẩm thứ hai được mang lên sàng, lần này là một thanh kiếm, thân dài 5 tấc (50cm), lưỡi mỏng như cánh ve gần như trong suốt.

- Thanh kiếm này là một kiện địa cấp trung phẩm binh khí gọi là truy ảnh nếu truyền linh lực vào bên trong sẽ làm cho lưỡi kiếm trở nên vô hình, trong lúc tấn công có thể tạo ra ảo ảnh.

Ngọc Mị vừa nói xong một người tiến lên cầm lấy truy ảnh truyền linh lực của bản thân vào thanh kiếm, lưỡi kiếm vốn trong suốt sao đó mờ dần rồi biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Hiểu lầm

- Giá khởi điểm 10 vạn thượng phẩm linh thạch.

Sao một hồi đấu giá truy ảnh kiếm bị Lý gia dùng 40 vạn thượng phẩm linh thạch lấy được.

- Cuối cùng là một kiện địa cấp trung phẩm phòng ngự binh khí hỏa diễm chỉ tâm có thể ngăn cản ba đòn chí mạng của hóa thần cảnh.

Hỏa diễm chi tâm vừa ra toàn trường liên rung động, một sợi dây chuyền lấp lánh xuất hiện trước mắt mọi người mỗi một chi tiết đều hoàn mỹ đến tuyệt đối đặc biệt mặt của dây chuyền được làm bằng một viên bảo thạch màu đỏ rực được một lớp hồng quang bao phủ bên ngoài.

- Giá khởi điểm 15 vạn thượng phẩm linh thạch.

Bạch Tiểu Linh vừa nhìn thấy hỏa diễm cho tâm hai mắt lấp lánh như sao, bộ dạng giống như muốn phóng xuống dục đồ rất có tìm năng làm đạo tặc.

- Oa thật là đẹp a, nếu ai tặng bốn tiểu thư thứ này bốn tiểu thư nhất định lấy hấn làm phu quân.

- Vậy thì nha đầu người kiếp này đừng mơ có được phu quân.

- Tiểu tử thôi bốn tiểu thư nói cho người biết người theo đuổi ta có thể xếp một vòng của vương thành đó, không phải như tiểu tử nguoi không ai thèm để ý.

- Tiểu nha đầu đang nói mấy tên vệ thành đó sao? Vậy mà lão tử còn tưởng bọn chúng canh thành thì ra là vì theo đuổi tiểu nha đầu như cô mới ra đứng ngoài đó, đúng là ngu xuẩn.

- Người... bốn tiểu thư có nói tiểu tử người cũng không hiểu.

Nàng ném cho hấn ánh mắt khinh thường sao đó tiếp tục ngắm hỏa diễm chi tâm.

Bên dưới kháng đài hỏa diễm chi tâm đã được nâng lên 45 vạn thượng phẩm linh thạch, bây giờ cũng chỉ có hai người tranh đấu là thái tử Nam Cung Bá vs Liệt diễm tiên môn.

- Thái tử lão nô thấy lần này bọn người liệt diễm tiên môn vô cùng quyết tâm hay là chúng ta bán cho họ một ân tình ngày sao sẽ có ít cho đại nghiệp.

Nam Cung Bá khẽ gật đầu, cuối cùng hỏa diễm chi tâm được Liệt diễm tiên môn dùng 45 vạn thượng phẩm linh thạch lấy được.

- Cuối cùng cũng xong.

Lý Thiên Hành ngáp một cái vẻ mặt vô cùng nhàm chán nếu không phải có hai vật phẩm của hấn thì hấn đã rời khỏi đây từ lâu.

- Thanh nhi về phòng chờ ta trước, ta có một số chuyện phải làm.

Hấn nói xong liền đi ra ngoài, Bạch Tiểu Linh lập tức đứng lên nắm lấy tay của Ngọc Thanh.

- Thanh tỷ chúng ta mau đi thôi, muội nghĩ tên này không có linh thạch nên lấy cớ chuẩn trước bắt chúng ta ở lại đây gánh nợ.

- Tiểu Linh tỷ tin Thiên Hành không phải là người như vậy.

Nàng nhìn ánh mắt cương quyết của biểu tỷ mình cũng hết cách, xem ra Thanh tỷ đã không còn cứu được rồi.

- Hấn không phải nói tỷ về phòng chờ hấn sao? Chúng ta mau đi thôi.

Lý Thiên Hành đi tới chỗ của Tổng Tiền, hấn chờ một lúc thì nhìn thấy lão đi tới vẻ mặt đầy hưng phấn, cười đến không khép miệng lại được.

- Tiểu Lý chờ ta có lâu không?

- Không lâu, đệ cũng chỉ mới tới, Tổng lão ca nhìn vẻ mặt của huynh lần này đấu giá hấn là rất thành công?

- Tất nhiên, lần này lão ca thay mặt bản các đa tạ đệ.

Tổng Tiền lấy ra một túi trữ vật đưa cho hấn.

- Bên trong là huyết linh đan cùng với đan phương của đệ còn linh thạch huynh sẽ chuyển vào bên trong kim thể.

Lý Thiên Hành đưa kim thể cho lão sẵn tiện hỏi vài chuyện.

- Tổng lão ca không biết khi nào thì bản các mới nhập thêm đồ thạch?

- Tiểu Lý không lẽ đồ thạch bên trong thạch phòng không đủ đệ chơi sao?

Tất nhiên là không đủ, Lý Thiên Hành trong lòng thầm nói, đồ thạch bên trong thạch phòng hấn đã dò xét qua mấy lần những thứ có thể lấy hấn đều lấy hết bây giờ bên trong đồ phòng chỉ còn linh dược với một ít linh thạch.

- Thật ra thì đệ chỉ muốn tìm vài khối đồ thạch kì lạ mang về cho sư tôn mà thôi.

- Đệ không cần lo lắng nếu bên ngoài không có đồ thạch đệ vừa ý, lão ca sẽ dẫn đệ vào nhà kho để tìm.

Lý Thiên Hành nghe được hai mắt sáng rực.

- Vậy đệ xin đa tạ Tổng lão ca.

Lý Thiên Hành đi theo Tổng Tiền xuống mật thất sao khi đi qua mười mấy cái cấm chế mới tới nơi.

- Nếu Tổng hồ li làm mộ chỗ này lão tử cũng bó tay.

Tổng Tiền dẫn hắn đi đến trước một căn phòng sao đó lấy ra một tấm thẻ đặt lên cánh cửa, tia sáng màu vàng hiện lên cánh cửa đá từ từ mở ra.

Lý Thiên Hành vừa bước vào bên trong từ sắc linh khí bên trong cơ thể lập tức bạo loạn như muốn thoát khỏi người hắn.

- Từ sắc huynh đệ không cần phải gấp như vậy đợi lát nữa lão tử sẽ cho người thỏa mãn.

Tổng Tiền dẫn hắn tới một khu vực rộng hơn 10 dặm vuông bên trong chất đầy đá, Lý Thiên Hành nhìn mấy khối đá to đùng trước mặt khẽ nhủ mày.

- Tổng lão ca tại sao đệ chưa từng thấy mấy khối đá này bên trong đồ phùng?

Tổng Tiền khẽ mỉm cười.

- Những khối đá đó giá cả vô cùng đắt đặt bên trong đồ phùng rất ít người mua chỉ có thể đặt ở dưới đây sao đó chuyển về để đồ.

Những khối đá to đùng trước mắt giá trị ít nhất cũng là 1 vạn thượng phẩm linh thạch không phải ai cũng dám mạo hiểm để cất.

- Lão ca không biết đệ có thể mua những khối đá này không?

- Tất nhiên có thể.

Lý Thiên Hành đi một vòng quanh mấy khối đá sao đó chọn lấy một khối đá hình tròn đường kính gần một trượng, hắn ở trong mật thất tìm gần một canh giờ chọn hơn 100 khối đồ thạch tổn của hắn hơn 30 vạn thượng phẩm linh thạch.

Tổng lão nhìn số đồ thạch trong túi trữ vật có chút ngạc nhiên.

- Tiểu Lý mua hết bao nhiêu đây sao?

- Ân, dù sao đệ còn phải nhờ sư tôn luyện giúp mấy loại đan dược tất nhiên mua càng nhiều càng tốt.

Tổng Tiền cũng không nghi ngờ, lão từng nghe hắn nói về sở thích trước khi luyện đan phải cất đồ thạch của sư phụ hắn với lại đối phương mua càng nhiều người được lợi cũng chính là lão.

Lý Thiên Hành đi theo lão thanh toán sao đó rời khỏi vạn bảo các hắn đi tới vạn dược các chọn mua một cái đan đỉnh huyền cấp trung phẩm rồi trở lại học viện, hắn vừa tiến vào phòng chỉ thấy Ngọc Thanh ngồi bên trong.

- Thanh nhi đợi ta có lâu không?

Hắn tiến lại ngồi bên cạnh nàng lúc này mới phát hiện khóe mắt nàng đang đỏ ửng giống như vừa mới khóc xong.

- Thanh nhi có chuyện gì sao?

Ngọc Thanh khẽ lắc đầu.

- Thiên Hành ta muốn hỏi chàng vài chuyện, chàng nhất định phải nói thật không được gạt ta.

- Có chuyện gì nàng hỏi đi ta nhất định sẽ không gạt nàng.

Ngọc Thanh do dự một lúc nàng khẽ cắn môi nhưng ánh mắt lại không dám nhìn thẳng hắn.

- Có phải chàng thích Tiểu Linh không?

- Há?

Hắn nghe nàng hỏi xong sắc mặt ngốc trệt giống newton bị táo rơi trúng.

Nàng nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của hắn trong lòng giống như bị thứ gì đó bóp chặt nàng hi vọng những gì bản thân nghĩ không phải là sự thật.

- Có phải chàng vì muốn tiếp cận Tiểu Linh nên mới cứu ta đúng không? người chàng thích vốn không phải là ta mà là Tiểu Linh đúng không?

Lý Thiên Hành nhìn về mặt đau khổ của nàng, gương mặt nhỏ nhắn vốn đã tái nhợt bây giờ tràn đầy nước mắt, hắn chỉ muốn ôm nàng vào lòng để an ủi nhưng trước đó hắn còn phải làm một chuyện quan trọng, hắn kéo nàng nằm úp xuống.

- Đét...

- Đét... đét...

Ngọc Thanh vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì giác kiều đồn truyền đến cảm giác đau nhói.

- Thiên Hành chàng... chàng đang làm gì vậy? mau thả ta ra...

- Đét...

- Ui... đau quá...

Ngọc Thanh vùng vẫy một lúc sao đó nằm im, trên gương mặt nàng vẫn tràn đầy nước mắt nhưng sắc mặt nhợt nhạt giờ đã đỏ ửng như chảy nước, hắn vòng một tay qua eo ôm nàng vào lòng.

- Thanh nhi biết vì sao ta đánh nàng hay không? đây là trừng phạt nàng tội nói xấu phu quân của mình, tiểu nha đầu kia không ngực không mong, không có đầu óc, tính tình bất định, nóng giận thất thường làm sao có thể so với Thanh nhi ôn nhu dịu dàng, thanh nhã thoát tục, ngực nở mong cắn, thân hình đầy đặn... ui.

Ngọc Thanh nghe hắn nói liền dùng tay đánh vào ngực hắn một cái, gương mặt nhỏ nhắn áp chặt vào người hắn.

- Thiên Hành những lời chàng nói là thật sao?

- Tất nhiên là thật nếu nàng không tin ta có thể lấy danh dự của mình để thề.

- Chàng không cần thề ta có thể cảm nhận được tình cảm của chàng giành cho ta.

Ngọc Thanh ngẩn mặt nhìn hắn, ánh mắt đau thương giờ đã tràn đầy hạnh phúc.

- Hôm nay tâm trạng nàng không tốt là do suy nghĩ những chuyện này sao?

Nàng nghe hắn hỏi khẽ gật đầu.

- Đúng vậy, lúc ta nhìn chàng cùng Tiểu Linh tranh cãi ta có cảm giác bản thân mình là người ngoài còn hai người mới là phu thê, ta thật không hiểu tại sao chàng lại thích một người như ta? một nữ nhân lạnh nhạt chỉ biết bỏ mặt cho số phận, không giúp gì được cho chàng lại còn mang tới gánh nặng, trong khi đó Tiểu Linh là tiểu thư của Bạch gia, nàng có tất cả những thứ nam nhân cần chỉ cần lấy được nàng chàng sẽ không cần phải lo lắng tương lai của mình.

- ĐÉT...

- Nàng đang nói nhảm gì vậy? nếu như lấy tiểu nha đầu đó ngày nào lão tử cũng phải lo lắng cho tương lai của mình, ta thích nàng lạnh nhạt chỉ cần quan tâm mình ta là đủ, số phận của nàng chính là làm thê tử của ta, nàng không cần phải làm gì hết tất cả để ta lo nếu như ta không giải quyết được gánh nặng của nàng thì ta không xứng làm phu quân của nàng.

Ngọc Thanh trong lòng rung lên một cái nàng cố ôm thật chặt lấy hắn không bao giờ muốn buông tay.

- Phu quân.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Chữa bệnh

Hắn ôm nàng trong lòng được một lúc phát hiện nàng đã ngủ say, nhìn gương mặt có chút tái nhợt nhưng vẫn tràn đầy hạnh phúc nhất là nụ cười mẫn nguyện kia làm lòng hắn vô cùng ấm áp, hắn ôm nàng tiến vào ngôi nhà gỗ, nơi đây mới chính là ngôi nhà của hắn, nơi mang lại những giây phút bình yên cho hắn.

Lý Thiên Hành cảm giác người ngọc trong lòng đã tỉnh bàn tay đang lác lác bắt đầu tìm đường trở lại.

- Thanh nhi tỉnh rồi sao?

- Ân.

Nàng rời khỏi người của hắn phát hiện bản thân đang ở bên trong ngôi nhà gỗ lúc trước sắc mặt đỏ đến lợi hại.

- Thiên Hành là chàng mang ta đến đây sao?

- Tất nhiên, trong lúc nàng ngủ ta đã ôm nàng đến đây.

Ngọc Thanh nhất thời trở nên bối rối, hắn ôm nàng đi lâu như vậy nàng vẫn không hay biết gì, không biết đã có bao nhiêu người đã nhìn thấy? sao này nàng làm sao dám ra ngoài gặp ai.

Hắn nhìn về mặt vừa thẹn vừa lo của nàng liền tiến tới an ủi.

- Nàng không cần lo lắng không ai nhìn thấy đâu? Nơi này rất đặc biệt nếu như ta không cho phép không ai có thể tiến vào, ta dẫn nàng đi xem thứ này.

Ngọc Thanh đi theo hắn được một lúc, trước mặt xuất hiện một rừng cây, nàng cảm giác những cây này khác hẳn với những cây xung quanh, thân cây chỉ cao vài trượng, trên mỗi cây có mười mấy quả tất cả đều phát ra linh khí nhàn nhạt.

Lý Thiên Hành dẫn nàng tiến lại gần một góc cây cao nửa trượng, trên cây có khoảng mười mấy quả giống như táo, bên ngoài có màu vàng óng tóa ra kim quang lấp lánh.

- Ngọc Thanh đoán xem đây là quả gì?

Ngọc Thanh tiến lại gần thân cây, bàn tay nàng khẽ chạm vào trái cây, nàng cảm nhận được một luồng linh khí tiến vào bên trong cơ thể của mình, cảm giác toàn thân như lơ lửng trên không, linh hồn của nàng như đang được ôn dưỡng.

- Không lẽ là linh quả sao?

- Không sai, cây này là ngũ cấp dưỡng hồn thụ mấy quả trước mặt là dưỡng hồn quả, sao khi phục dụng sẽ giúp cho linh hồn của nàng càng thêm tinh thuần, mở rộng có thể xem là chỉ bảo của luyện đan sư.

Ngọc Thanh bản thân là một luyện đan sư nàng biết hồn lực có ý nghĩa quan trọng như thế nào, nếu như nàng phục dụng dưỡng hồn quả thì trong vòng vài năm nàng có thể tiến vào luyện đan sư tam cấp đều mà trước đây nàng chưa từng mơ tới.

Lý Thiên Hành cũng muốn cho nàng dùng một quả chỉ là ngay cả tiểu hắc còn không chịu nổi chứ đừng nói chỉ tới một trúc cơ nhỏ bé như nàng, hắn kéo nàng sang gốc cây bên cạnh.

- Thanh nhi nhận ra thứ này không?

Ngọc Thanh nhìn trái cây có màu sắc như phi thúy trước mặt khẽ gật đầu.

- Đây là thanh linh quả lần trước ta ở Vạn bảo các đã thấy qua một lần.

Nàng vừa nói xong ánh mắt khinh ngạc nhìn hắn.

- Thiên Hành ngũ cấp thanh linh quả lần trước là do chàng mang đi đấu giá sao?

Lý Thiên Hành gật đầu, tiếp tục dẫn nàng đi một vòng quanh vườn linh dược, hai người vừa đi vừa nói mãi đến một canh giờ mới dạo xong.

- Thanh nhi đoán xem nếu ta đem toàn bộ linh quả nơi này đi đấu giá sẽ được bao nhiêu linh thạch?

Ngọc Thanh khẽ lắc đầu, xung quanh nàng ít nhất cũng có mấy trăm cây linh dược ngũ cấp trở lên mỗi cây đều có giá liền thành.

- Ta không biết.

- Vậy nàng nghĩ Bạch gia có thể so với ta không?

- Không thể.

- Vậy ta có cần vì tiểu nha đầu kia mà tiếp cận nàng hay không?

Ngọc Thanh nghe hắn hỏi liền hiểu ra mọi chuyện, hắn làm tất cả những thứ này chỉ để chứng minh bản thân hắn thật sự yêu nàng, hắn không phải vì Bạch gia mà tiếp cận nàng, hắn yêu là Ngọc Thanh không phải Bạch Tiểu Linh, nàng cuối cùng cũng buông bỏ được khúc mắc trong lòng trên gương mặt xinh xắn đã không kiềm được nước mắt.

- Thiên Hành là ta không đúng ta... ta không nên nghi ngờ chàng.

- Nếu nàng đã biết bản thân làm sai thì nhất định phải chịu phạt.

Lý Thiên Hành nói xong ánh mắt chuyển xuống kiêu đồn căn mọng, mềm mại, đàn hồi của nàng đúng là sướng không thể tả.

Ngọc Thanh nhìn ánh mắt của hắn sợ hãi lui lại vài bước cảm giác đau nhói, nóng bỏng lại thường lúc này nàng vẫn còn ghi nhớ.

- Thiên Hành ta... ta biết bản thân mình làm sai, chàng đừng đánh ta được không?

Hắn nhìn bộ dáng e sợ của nàng trong lòng dâng trào một luồng nhiệt khí.

- Không lẽ ta bị lây bệnh SM của tiểu nha đầu sao?

Hắn ôm lấy nàng khẽ áp sát khuôn mặt gần tai nàng.

- Ta phạt nàng sao này không được rồi xa ta, đòi này của nàng phải làm thê tử của Lý Thiên Hành, nàng có đồng ý không?

Ngọc Thanh bị hắn ôm cả người như mềm nhũn không có sức lực chỉ có thể dựa vào người hắn khẽ gật đầu.

- Chỉ cần chàng không chê bay, đòi này Ngọc Thanh sẽ đi theo hầu hạ cho chàng.

Hai người ôm nhau được một lúc Lý Thiên Hành lấy ra huyết linh đan giúp nàng chữa bệnh sao đó đưa nàng ra bên ngoài.

- Thiên Hành chàng để linh dược ở đây không sợ người khác lấy mất sao?

- Nếu ta nói ta có một bảo vật có thể chứa đựng sinh mệnh nàng có tin không?

Ngọc Thanh trải qua mấy chuyện hôm nay đã không còn quá ngạc nhiên trước bất ngờ của hắn rất nhanh nàng đã lấy lại được bình tĩnh.

- Thiếp tin chàng.

- Bây giờ chúng ta đang ở bên trong một chiếc giới chỉ, nàng yên tâm nếu như không có ta cho phép ai cũng đừng mơ vào được nơi này.

Lý Thiên Hành đưa Ngọc Thanh rời đi sao đó trở về phòng tu luyện, sao chuyện ám sát lần trước hắn càng quyết tâm đề cao tu vi của mình, linh lực bên trong cơ thể hắn đã vô cùng hùng hậu chỉ cần vài ngày nữa hắn có thể tiến vào trúc cơ đỉnh phong sao đó độ kiếp vào kim đan kì rồi hóa anh trở thành nguyên anh cường giả tiếp tục hóa thân sao đó tiến vào luyện hư, phá toái hư không cuối cùng độ kiếp phi thăng trường sinh bất tử.

Sáng hôm sao có người đến tìm, hắn vừa gặp người này cũng có chút ngạc nhiên.

- Tìm ta có chuyện gì?

- Ta có thể vào bên trong không?

Lý Khánh bước vào ngồi đối diện Lý Thiên Hành.

- Lý Thiên Hành lần này ta đến đây không phải là để tìm người gây chuyện mà là trao đổi.

- Người muốn trao đổi chuyện gì?

- Chỉ cần người rời xa thất công chúa Lý gia ta sao này sẽ không tìm người gây sự.

- Người đang uy hiếp lão tử sao?

Lý Thiên Hành mặt dù không có cảm tình với cô nàng Như Vân kia nhưng hắn lại càng chán ghét người khác uy hiếp.

- Lý Thiên Hành người nên biết đất tội với Lý sẽ không mang lại lợi ích cho người, chỉ cần người rời xa thất công chúa chuyện trước đây ta coi như chưa từng xảy ra.

- Nếu lão tử không làm theo thì sao?

Lý Khánh nhìn bộ dạng của hắn liền tức giận hét lên.

- Lý Thiên Hành đừng có không biết điều, ta cho người cơ hội cuối cùng nếu như tiểu tử người còn dám tiếp cận Như Vân thì ngay cả hoàng gia học viện cũng không thể bảo vệ người.

Lý Khánh nói xong xoay người bỏ đi, Lý Thiên Hành nhìn theo bóng lưng của hắn ánh mắt lóe lên vài lần.

- Tốt nhất là người đừng để cho lão tử biết mộ tổ tiên Lý gia các người ở đâu, dám uy hiếp lão tử đúng là không biết sống chết.

Lý Thiên Hành càng nghĩ càng tức giận, đang yên đang lành đột nhiên lại bị người khác mắng một trận.

- Tiểu tử người muốn lão tử rời xa nha đầu đó sao? vậy thì lão tử của luôn nha đầu đó xem tiểu tử người có tức chết hay không?

Lý Thiên Hành đang định tiến vào đan thất tìm mấy loại đan dược để chơi tên Lý Khánh, bên ngoài lại có người tìm đến.

- Tiểu nha đầu đến đây làm gì? đừng nói là không có lão tử bên cạnh chịu không nổi nên mới tới đây tìm a?

- Hừ, bốn tiểu thư mà thêm nhớ người sao? hôm nay Như Nguyệt lão sư đến giảng bài, lão sư kêu ta đến tìm tiểu tử người tới nghe giảng.

Lý Thiên Hành đột nhiên quên mất chuyện này cũng khó trách từ khi đến học viện hán cũng chỉ đến đan phòng có hai lần.

- Đợi lão tử một chút.

Hắn vào trong thay một bộ đan y cùng nàng đi đến đan viện, Lý Thiên Hành nhìn bộ dáng im lặng của nàng có cảm giác là lạ.

- Không lẽ tiểu nha đầu này uống lộn thuốc, hôm nay lại ngoan ngoãn như vậy?

Bạch Tiểu Linh đang bước đi đột nhiên dừng lại.

- Tiểu tử thú vị đa tạ người đã chữa bệnh cho biểu tỷ của ta.

- Không cần, nàng là thế tử tương lai của ta chữa khỏi bệnh cho nàng chính là trách nhiệm của ta.

Nàng đứng im lặng một lúc ngẩng đầu lên nhìn hắn.

- Tiểu tử thú vị bốn tiểu thư cảnh cáo người sao này không được ăn hiếp biểu tỷ nếu để ta biết Thanh tỷ chịu ủy khuất bốn tiểu thư nhất định sẽ lột da người.

Tiểu Linh nói xong liền xoay người chạy đi, Lý Thiên Hành đi theo phía sau nàng lúc tiến vào đan phòng thì tiểu nha đầu đang chăm chú đọc một cuốn đan thư không thèm để ý đến hắn.

- Lý huynh đệ mấy ngày nay sao không thấy người?

Diệp Tinh vừa nhìn thấy hắn liền hiếu kì hỏi.

- Mấy ngày nay ta đang bế quan chuẩn bị trùng kích đan sư nhị cấp.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Thiên niên huyền kim

- Lý huynh đệ đúng là lợi hại, nhanh như vậy đã tiến vào nhị cấp luyện đan sư chúc mừng, chúc mừng.

Lúc này bên ngoài cửa có một người tiến vào cả đan phòng vừa nhìn thấy đều im lặng như chào cờ, Lý Thiên Hành ánh mắt vừa nhìn đến nàng giống bị một cục nam châm hút vào không thể tách ra được.

Như Nguyệt đứng trên bục giảng, nàng chỉ mặc một chiếc váy dài màu đen đơn giản nhưng lại để lộ ra cơ thể thành thực mê người của mình, đặt biệt là vực sâu giữa núi, trên gương mặt tuyệt mỹ lúc nào cũng là một nụ cười hòa ái, mỗi động tác tựa như hành vân lưu thủy giống như đàn múa một khúc nhạc.

- Hôm nay chúng ta sẽ nói về hồn đan...

Lý Thiên Hành nhìn nàng gần nửa canh giờ vẫn chưa đoán được số đo ba vòng trong lòng vô chán nản.

- Xem ra lão tử phải tìm một bộ nhãn pháp tránh để sao này lại nuôi tiếc.

Như Nguyệt sao khi giảng giải xong nhìn sang Lý Thiên Hành.

- Tiểu Lý sao khi kết thúc buổi học đến phòng gặp ta.

Nàng nói xong liền rời đi, Lý Thiên Hành định đuổi theo nhưng lại bị vài chục ánh mắt khóa chặt chỉ cần bước thêm nửa bước sao này sẽ khó sống ở đây.

Lý Thiên Hành ngồi trong đan phòng chờ đợi suốt hai canh giờ cuối cùng cũng được phóng thích, lập tức chạy một hơi tới chỗ của Như Nguyệt lão sư.

- Tiểu Lý ngồi đi.

Nàng đặt quyển đang thư trong tay xuống bàn.

- Tiểu Lý ta nghe nói dạo này người không thường xuyên đến đan phòng, không biết là vì nguyên nhân gì?

Hắn nghe nàng hỏi hai mắt hắn liên tục xoay chuyển.

- Ta biết người sở hữu bốn loại thuộc tính, tốc độ tu luyện là vô cùng nhanh, trường hợp của người ta đã nghe viện trưởng nói qua, tuy người có thiên phú phân biệt được liệu nhưng bản thân ta lại cho rằng người lại có thiên phú tu luyện vũ kĩ hơn.

- Đa tạ lão sư quan tâm, đồ nhi sẽ suy nghĩ thật kĩ.

Như Nguyệt khẽ gật đầu nàng lấy ra một chiếc bình ngọc đưa cho hắn.

- Đây là hời thương đan do chính tay ta luyện chế sẽ giúp ích cho thương thể của người.

- Đa tạ lão sư.

Lý Thiên Hành vừa nhìn qua lập tức biết bên trong là hàng tốt nhanh tay cất vào.

- Tiểu Lý lần thí luyện bên trong mê vụ sâm lâm lần này người cũng có tham gia đúng không?

- Vâng.

- Ta hi vọng người có thể giúp ta để ý tiểu Vân một chút được không?

Hắn nghe nàng nói trong lòng chút bất ngờ, với thân phận thất công chúa của nha đầu kia ít nhất cũng phải có một cường giả kim đan cảnh theo bảo vệ mới đúng.

- Lão sư người quá đề cao đồ nhi, Thiên Hành ngay cả trúc cơ đỉnh phong còn chưa tiến vào làm sao có thể bảo vệ được thất công chúa.

Như Nguyệt khẽ mỉm cười.

- Người không cần phải khiêm tốn tuy người tu vi không cao nhưng lại nhanh nhẹn, đầu óc linh hoạt tính toán cẩn thận với lại ta cũng đã phái người bảo vệ tiểu Vân người chỉ cần để ý nàng một chút là được.

- Đồ nhi sẽ cố gắng hết sức.

Dù sao hắn đã nhận quà cũng không thể từ chối được, quà của nữ nhân đúng là không thể từ chối.

Lý Thiên Hành trở về phòng mình lần này hắn lại hiểu ra một việc, Như Nguyệt lão sư này nhìn bề ngoài hòa ái nhưng bên trong lại không hề đơn giản tâm cơ không ai có thể đoán được.

- Hoa hồng đẹp chắc chắn sẽ có gai.

Hắn lấy ra một tờ giấy viết lên hai chữ bế quan sao đó đáng trước cửa phòng chủ yếu là cho Ngọc Thanh xem, Lý Thiên Hành tiến vào đan thất bắt đầu trùng kích trúc cơ đỉnh phong hắn lấy hơn một trăm viên đồ thạch đặc trưng mặt sao đỏ bắt đầu dùng tử sắc linh khí để thôn phệ, từng khối đồ thạch biến mất thay vào đó là từng viên cực phẩm linh thạch, Lý Thiên Hành cắt 50 khối đồ thạch trong đó có đến 20 viên là mộc thuộc tính 15 viên thổ thuộc tính, 5 viên thủy thuộc tính còn lại là 10 viên vô thuộc tính, hắn ném 40 viên linh thạch thuộc tính vào bên trong vườn linh dược số còn lại dùng để đột phá.

Tử sắc linh khí sao khi thôn phệ linh thạch liền trở lại bên trong cơ thể, Lý Thiên Hành vận tử hà thần công bắt đầu trùng kích trúc cơ đỉnh phong, bên trong cơ thể hắn tử sắc linh khí biến thành từng tia linh lực li ti đi khắp kì kinh bát mạch sao hai canh giờ hóa thành một khối khí to bằng nắm tay nằm im bên trong đan điền.

Lý Thiên Hành thở phào một hơi cuối cùng cũng đột phá trúc cơ đỉnh phong chỉ cần cô đặt khối khí bên trong đan điền kia trở thành chất rắn thì hắn sẽ bước vào kim đan kì.

- Chỉ khi nào tiến vào nguyên anh kì lão tử mới có thể bảo mạng được.

Khi cường giả đạt tới tu vi nguyên anh kì chỉ cần nguyên anh không bị diệt thì vẫn có cơ hội sống lại.

Hắn lấy ra mấy chục viên thượng phẩm linh thạch cũng cố tu vi trúc cơ đỉnh phong, sao đó lại bắt đầu cắt đồ thạch, tử sắc linh khí tiếp tục thôn phệ từng khối đồ thạch, Lý Thiên Hành nhìn từng viên cực phẩm linh thạch đang lơ lửng trên không hắn bắt đầu công tác lựa chọn, mộc, thổ, thủy thuộc tính hắn đều ném vào bên trong vườn linh dược số còn lại hắn để ở một nơi bên trong giới chỉ chuẩn bị cho việc đột phá kim đan kì sao này.

Sao khi thôn phệ 50 khối đồ thạch thu được thêm 10 viên mộc thuộc tính, 5 viên thổ thuộc tính, 5 viên thủy thuộc tính, 5 viên hỏa thuộc tính, 10 viên vô thuộc tính và 15 bình linh tuyến các loại bây giờ trước mặt hắn chỉ còn 3 khối đồ thạch, hắn dùng 30 vạn thượng phẩm linh thạch để mua đồ thạch chỉ riêng 3 tên này đã nuốt của hắn hơn 20 vạn.

- Lão tử không cần nhiều chỉ cần 3 kiện thiên cấp bình khí là được.

Từ sắc linh khí bắt đầu quá trình thôn phệ khối đồ thạch đầu tiên, khối đồ thạch có đường kính hơn 1 trượng sao nữa khắc chỉ còn lại một khối kim sắc bán kính nửa mét.

- Thiên niên huyền kim

Lý Thiên Hành nhìn khối kim sắc trước mắt không biết nên khóc hay nên cười, trước mặt hắn đúng là thiên cấp mà còn là thiên cấp thượng phẩm chỉ có điều thứ này là tài liệu chứ không phải bình khí, ánh mắt hắn khẽ liếc nhìn từ sắc linh khí.

- Không lẽ mấy hôm nay lão tử nói xấu lão ca nên bị tên nội gián này trả thù?

Nhìn khối từ sắc linh khí đang lơ lửng trên không hắn có cảm giác thứ này là do sự phụ hóa thành, khi hắn dùng thần thư quét qua lại không có kết quả chứng tỏ thứ này không phải thiên địa linh khí mà là do con người tạo ra.

Lý Thiên Hành quan sát khối thiên niên huyền kim trước mắt, nhìn qua cũng hơn 1000 cân nếu đưa cho một vị đại tông sư có thể chế tạo 10 kiện thiên cấp bình khí giá trị của khối kim loại này ít nhất cũng hơn 10 vạn cực phẩm linh thạch.

Từ sắc linh khí tiếp tục thôn phệ khối thứ hai, Lý Thiên Hành nhìn từng mảnh đá rơi xuống trong lòng liên tục cầu nguyện, từ sắc linh khí vừa thôn phệ được nửa khối đá, hai mắt hắn liên sáng lên tuy hắn vẫn chưa nhìn thấy thứ bên trong nhưng lần này chắc chắn không phải là tài liệu, sao khi từ sắc linh khí thôn phệ toàn bộ thì một chiếc trống xuất hiện trước mặt hắn hình dáng tương tự trống đồng đồng sơn.

- Không lẽ thứ này cũng xuyên việt tới đây?

Hắn dùng thần thư quét qua một lần phát hiện thứ trước mặt hắn ít nhất cũng là thiên cấp bình khí, chiếc trống này chủ yếu được làm từ thiên cấp thượng phẩm tài liệu định thần thạch, hắn đi một vòng xung quanh ánh mắt liên tục đánh giá kiện thiên cấp thần bình này.

Chiếc trống trong khá cũ trên mặt có màu đen tuyền, thân trống màu đồng tràn đầy hoa văn kì lạ có lẽ là trận pháp, trên mặt trống có ba đường vân mờ ảo.

Lý Thiên Hành vừa nhìn thấy ba đường vân liền nhảy lên hai mắt sáng rực như thấy mỹ nữ, hắn cố áp chế hưng pháp tiến lại gần chiếc trống, ngón tay vừa chạm vào liền bị một cảm giác lạnh buốt làm cho hắn rợn người, lập tức lùi lại mấy bước.

- Thật đáng sợ.

Hắn vừa chạm vào có cảm giác giống bản thân đang bị hàng vạn cây súng soi vào đầu, cảm giác lạnh buốt đến tận xương tủy làm cho người khác cũng không giám nghĩ đến, hắn hít sâu một hơi tiến lại một lần nữa lần này hắn chỉ đứng một bên quan sát và nhận xét.

Từ bên trên chiếc trống phát ra một khí thể nhàn nhạt cộng thêm sự lạnh lẽo đến đáng sợ chỉ đứng một bên nhìn có cảm giác như đang đối mặt với một vị hung thần còn mạnh hơn khí thể mà tiểu hắc của hắn tạo ra mấy ngàn lần.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Luyện tập

- Thiên cấp thượng phẩm bình khí đúng là bá đạo.

Theo như tài liệu mà sự phụ hóa ghi lại muốn sử dụng thiên cấp bình khí tu vi ít nhất cũng phải là nguyên anh kì nếu như cứng rắn sử dụng sẽ bị nó ép khô.

Hắn tạm thời bỏ qua chiếc trống tiếp tục cắt khối đồ thạch cuối cùng, từ sắc linh khí nhanh chóng thôn phệ toàn bộ khối đồ thạch để lộ ra một khối đá đen thui.

- Huyền thiên trọng thiết.

Khối đá này cũng là một loại thiên cấp tài liệu nhưng chỉ thuộc hàng trung phẩm, bên trong khối đá không chứa thuộc tính nhưng khi kết hợp với bình khí có thể làm chậm đối phương nhờ việc gia tăng trọng lực xung quanh, Lý Thiên Hành tìm một chỗ để mấy kiện thiên cấp kia sao đó lấy ra thần thư, tuy

vừa thu được một kiện thiên cấp binh khí nhưng tạm thời không có khả năng sử dụng nên chỉ có thể luyện chế vài loại đan dược để phòng thân.

Lý Thiên Hành tìm kiếm một lúc cuối cùng cũng chọn được vài loại đan dược, đầu tiên là tậ phong đan sao khi sử dụng có thể tăng ba phần tốc chạy, tiếp theo là thiên cương đan làm tăng khả năng chống chịu của cơ thể lên 3 phần, kế tiếp là ẩn linh đan dùng để che giấu khí tức ngay cả kim đan kì cũng không thể nhận ra cuối cùng là hóa thủy đan có công dụng như thuốc xổ siêu cấp ở địa cầu thứ này hẳn luyện riêng cho tên Lý Khánh.

Lý Thiên Hành mất một ngày để luyện toàn bộ số đan dược mỗi loại hẳn luyện chế khoảng vài chục viên, hẳn thu toàn bộ đan dược vào trong túi trữ vật sao đó tiến vào thần đồ. Tiểu Hắc đang nằm ngủ trong ổ cảm nhận được có người tiến vào ánh mắt lập tức cảnh giác nhìn xung quanh khi phát hiện ra Lý Thiên Hành liền rời khỏi ổ chạy đến trước mặt hắn.

- Tiểu Hắc đây là nhà mới sao? Cũng không tệ a.

Lý Thiên Hành nhìn qua một vòng khe gập đầu hang động này rộng hơn gấp đôi so với lúc trước, linh khí bên trong cũng dày đặc hơn có thể sánh ngang với trung phẩm linh thạch đặc biệt là mấy chục cây ngũ phẩm linh quả trước mặt, Lý Thiên Hành tiến tới trắng trợn thu lấy toàn bộ.

- Tiểu hắc người không nên hiểu lầm, ta chỉ muốn tốt cho người thôi nếu người không kiềm lòng được mà ăn bậy không chừng sẽ dẫn đến bạo thể mà chết.

Hắn nói xong lấy ra một quả ngũ phẩm linh quả ném cho tiểu hắc, hắc sắc phi ưng vừa thấy linh quả liền há miệng nuốt vào sao đó tiếp tục hưởng hân há miệng, Lý Thiên Hành có chút kinh ngạc không ngờ tiểu tử này có thể ăn một lúc hai ngũ phẩm linh quả, lúc này hắn mới chú ý đến khí tức trên người hắc sắc phi ưng hình như là mạnh hơn lúc trước rất nhiều.

- Không ngờ tiểu tử người nhanh như vậy đã tiến vào yêu thú ngũ cấp trung kì.

Hắn lại tiếp tục ném cho tiểu hắc một ngũ phẩm linh quả lúc này hắc sắc phi ưng mới cảm thấy thỏa mãn, Lý Thiên Hành ngồi một bên tu luyện đợi cho hắc sắc phi ưng luyện hóa linh quả sao đó cả hai đi đến chỗ của ung vương, hắc sắc phi ưng bay được nửa canh giờ dừng lại trước một ngọn núi, Lý Thiên Hành nhìn ngọn núi trước mặt lớn hơn gấp mấy lần ngọn núi tiểu hắc đang ở, đỉnh núi có một hang động vô cùng to lớn miệng hang rộng hơn 100 trượng.

- Đây chắc là ổ của con ung vương kia.

Hắn ra lệnh cho tiểu hắc bay gần lại ngọn núi sao đó dùng thần thư quét qua mấy lần, bên trong hang động kia có ít nhất 4 con hắc sắc phi ưng lục cấp, xung quanh hang động còn có mấy trăm con ngũ cấp phi ưng, muốn tiến vào bên trong là chuyện không thể.

- Xem ra phải chuẩn bị thật kĩ mới được.

Lý Thiên Hành ra lệnh cho tiểu hắc quay trở về trên đường đi hắn lại ghé thăm mười mấy động phi ưng thu được không ít linh quả, sao khi về động một người một chim tiếp tục bàn bạc kế hoạch, theo như lời tiểu hắc nói mỗi lần đàn phi ưng ra ngoài kiếm ăn thì có ít nhất 5 con lục cấp yêu thú ở lại trong động, gần trăm con ngũ cấp yêu thú ở bên ngoài động canh chừng, ánh mắt hắn nhìn tiểu hắc đứng bên cạnh trong đầu lóe lên một ý tưởng.

- Nếu như tiểu hắc có thể đột phá trở thành lục cấp yêu thú như vậy không phải lão tử có thể dễ dàng tiến vào trong động sao?

Hắn quyết định dỗ béo tiểu tử này đột phá lục cấp yêu thú sao đó trở thành bảo vệ trong động tuy không thể đào linh thụ nhưng hái linh quả là chuyện vô cùng dễ dàng, hắc sắc phi ưng nhìn thấy ánh mắt của hắn toàn bộ lông tơ dựng đứng nhanh chóng phi vào ổ.

Lý Thiên Hành vừa rời khỏi đan phòng liền phát hiện truyền tin thạch trên cửa phát sáng.

- Không biết là ai tìm lão tử?

Lý Thiên Hành truyền một tia thần thức vào bên trong thì ra là lão viện trưởng dặn hắn sao khi xuất quan đi đến gặp lão ngoài ra còn có một tin nữa là của thất công chúa bảo hắn đến võ trường để tập luyện chuẩn bị cho việc tham gia di tích, Lý Thiên Hành thay một bộ y phục sao đó đi tới phòng viện trưởng.

- Viện trưởng không biết tìm đồ nhi có việc gì?

Lãnh Ngạo Nhân nhìn bộ dạng lễ phép của hắn hài lòng gật đầu.

- Tiểu Lý người đột phá trúc cơ đỉnh phong rồi sao?

- Vâng, đồ nhi mới vừa đột phá mai mấn không phụ lòng viện trưởng.

Hắn nói xong câu này đột nhiên lại thấy có lỗi với vị lão ca kia nhưng khi nghĩ tới băng sơn ngự tỷ bao nhiêu lỗi lầm đều mặc cánh bay mất.

- Người không cần khiêm tốn, lần này ta gọi người đến đây là để thông báo một chuyện, hung thủ ám sát người lần trước đã được học viện giải quyết sao này không cần phải lo lắng.

- Đa tạ viện trưởng.

Lãnh Ngao Nhân khẽ gật đầu.

- Tiểu Lý người đã đột phá trúc cơ đỉnh phong theo nội quy của học viện trước khi người tiến vào kim đan phải hoàn thành ít nhất một nhiệm vụ để đổi điểm cống hiến, khi nào rảnh rồi người nên tới tập sự các một chuyện.

- Đa tạ viện trưởng nhắc nhở.

- Không còn gì nữa người có thể rời đi.

Lý Thiên Hành rời khỏi phòng viện trưởng sắc mặt có chút khó coi, tuy lão nói đã giải quyết mấy tên đánh lén hắn nhưng lại không nói cho hắn biết chủ mưu ở phía sao việc này chứng tỏ là hai bên đã tự dàn xếp.

- Đánh lão tử bị thương nặng như vậy làm sao có thể dễ dàng bỏ qua được.

Lần trước ở Vạn bảo các hắn đã biết chuyện Ngọc Thanh có liên quan đến Triệu gia như vậy chuyện ám sát hắn lần này cũng có thể liên quan đến Triệu gia.

- Lão tử mặt kệ là Triệu gia hay Lý gia tốt nhất các người nên kiếm một chỗ để chôn lại tổ tiên là vừa.

Hắn đi đến võ trường ánh mắt liếc nhìn xung quanh sao đó lại tìm kiếm một hồi nhưng không thấy ai?

- Kì lạ không lẽ có người chơi lão tử?

Lý Thiên Hành tìm một vài tên đệ tử để hỏi cuối cùng cũng biết bọn người kia đã tiến ra sao núi tập luyện, phía sao học viện là một khu rừng khá lớn chuyên dùng để luyện tập với số lượng lớn như trận pháp hoặc là nơi dùng để độ kiếp, hắn đi tìm suốt nửa canh giờ cuối cùng cũng nhìn thấy một nhóm vài chục người đang luyện tập, ánh mắt vừa đảo qua lập tức nhìn thấy vài gương mặt thân quen như Lý Mục, Triệu Lâm, Lý Khánh, Như Vân...

- Thiên Hành huynh đệ xuất quan rồi sao? Ồ người đột phá trúc cơ đỉnh phong?

Lý Mục vừa nhìn thấy hắn liền đi tới hỏi thăm, ánh mắt có chút kinh ngạc.

- Chỉ là may mắn đột phá.

Lý Thiên Hành nhìn 5,6 nhóm người đang luyện tập trước mặt mỗi một nhóm đều có một lão sư kim đan kỳ chỉ huy.

- Lý Mục bọn họ đang làm gì vậy?

- Theo tình báo học viện nhận được lần này di tích mở ra diện tích bên trong khá lớn nên học viện quyết định chia nhóm tiến vào, Lý huynh đệ yên tâm ta đã giành cho người một suất chung nhóm với ta.

Lý Thiên Hành nhìn 9, 10 tên trước mặt khẽ nhủ thầm.

- Tại sao chúng ta lại không có lão sư?

Lý Mục nghe hắn hỏi bộ dáng vô cùng đặc ý.

- Thiên Hành lần này người phải đa tạ ta nếu không phải ta khổ sở cầu xin thì người sẽ không được vào nhóm vip này đâu.

Lý Mục nói xong liền xoay người bỏ đi, Lý Thiên Hành mặt dù không hiểu lắm nhưng cũng đi theo hắn, nhóm của Lý Thiên Hành có 9 người trong đó đã có 4 người hắn quen mặt là Lý Mục, Lý Khánh, Triệu Lâm, Như Vân mấy tên còn lại đều có tu vi trúc cơ hậu kỳ trở lên.

- Lý Thiên Hành ta tưởng người trốn luôn trong phòng không dám ra rồi chứ?

Lý Khánh vừa thấy hắn liền lên tiếng chế nhạo, hắn còn tưởng Lý Thiên Hành bị hắn đe dọa nên không dám tham gia di tích.

- Lão tử ở đâu liên quan gì đến người?

Lý Thiên Hành liếc hắn một cái sao đó tiến lại chỗ của Như Vân.

- Như Vân chuyện Như Nguyệt lão sư giao phó ta nhất định sẽ thực hiện được, nàng cứ yên tâm đi sao này an toàn của nàng sẽ do ta phụ trách, nhất định sẽ không để nàng gặp nguy hiểm cũng sẽ không để ai làm phiền nàng.

Như Vân nghe hắn nói sắc mặt có chút mất tự nhiên.

- Lý đạo hữu đa tạ người.

- Giữa chúng ta cần khách sao như vậy sao? Sao này nàng gọi ta Thiên Hành là được.

- Lý Thiên Hành tiểu tử người muốn chết phải không?

Lý Khánh nhìn hai người thân mật máu trong người sôi lên, sắc mặt bắt đầu đỏ bừng.

- Tiểu tử người ám đầu sao? Lão tử đang sống tốt lành tại sao lại muốn chết?

- Không lẽ người đã quên những gì ta nói lúc trước?

Lý Thiên Hành nghe hần nói liền kinh ngạc.

- Lúc trước người đã nói gì với ta?

- Người... ta nói nếu như người dám đụng vào nàng ta sẽ... sẽ...

- Người sẽ làm sao? Ngay cả bản thân người nói gì cũng không nhớ làm sao lão tử có thể nhớ được.

Lý Thiên Hành không để ý đến hần tiếp tục bắt chuyện với Như Vân, hần chủ yếu hỏi nàng về chuyện lúc nhỏ của Ngọc Thanh nhưng giọng nói lại vô cùng nhỏ nhìn bề ngoài giống như hai người đang hẹn hò hơn.

Lý Khánh đang muốn bùng phát đột nhiên cảm thấy nhiệt độ xung quanh giảm xuống đột ngột liền thu linh lực trở lại.

Lý Thiên Hành nhìn băng sơn ngự tử từ xa đi tới khẽ thở dài nếu nàng đến chậm thêm một chút hần có thể giải được tên ngốc kia.

- Có chuyện gì sao?

Hàn Tuyết vừa xuất hiện cảm nhận được nơi đây có chút vấn đề ánh mắt nàng nhìn sang chỗ Lý Thiên Hành.

- Người là Lý Thiên Hành?

Lý Thiên Hành cảm giác nhiệt độ xung quanh hần giảm xuống mấy độ, ánh mắt nhìn nữ nhân trước mặt càng thêm rực rỡ, nếu hần có thể چرا đồ nàng như vậy không phải hần luôn có một cái máy điều hòa bên cạnh sao?

- Vâng.

- Lần này người do ta quản lý, từ nay cho đến khi tiếng vào di tích mọi chuyện đều phải nghe theo ta hiểu không?

- Đồ nhi hiểu.

- Các người tự chia làm 4 tổ mỗi tổ hai người sao đó tự tập luyện.

Nàng vừa nói xong 9 người nhanh chóng bắt cặp Lý Thiên Hành sử dụng di lăng chi thuật chạy tới chỗ Như Vân, Lý Mục nhìn thấy một tiêu bị cướp mất liền chuyển sang hai nữ tử còn lại nhưng hai nàng đã sớm bắt cặp với nhau hần đảo mắt một vòng liền phát hiện mọi người đã bắt cặp xong. Lý Thiên Hành cùng Như Vân một cặp, Lý Khánh vs Sở Trí, Triệu Lâm vs Lưu Tín cuối cùng là hai nữ Bích Vân vs Tịnh Di.

Hàn Tuyết nhìn 9 người đã bắt cặp, ánh mắt hướng tới chỗ Lý Mục đang bơ vơ một mình.

- Người đi theo ta.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Triệu gia

Lý Mục vừa nghe được hai mắt sáng rỡ thâm nhũ trong cái rui có cái mai, không ngờ lần này được luyện tập cùng đại mỹ nữ.

Ngoài trừ vẻ mặt tiết nuôi của Lý Thiên Hành tất cả những người còn lại đều nhìn Lý Mục bằng ánh mắt đáng thương. Lý Thiên Hành nhìn Lý Mục rồi đi chỉ biết thở dài.

- Như Vân tiên tử chúng ta bắt đầu thôi.

- Lý công tử cẩn thận.

Nàng vừa nói xong liền xuất chiêu, hần nhìn khí thế trên người nàng phát ra lập tức biến sắc, không ngờ tiểu nha đầu này lại đạt đến trúc cơ đỉnh phong.

hắn không dám kinh thường vội vịn đi lảng chi thuật tránh né, Như Vân tấn công vài lần thấy đối phương không phản đòn liền dừng lại.

- Lý công tử tại sao lại không phản đòn?

- Ta đã đáp ứng Như Nguyệt lão sư sẽ bảo vệ thất công chúa lỡ như không cẩn thận làm người bị thương làm sao ta có thể giao phối à không giao phó với lão sư?

- Lý công tử đang xem thường Như Vân sao? công tử yên tâm nếu Như Vân không mai bị thương là do tài nghệ không bằng người, không phải lỗi của công tử.

Lý Thiên Hành nghe nàng nói cũng chỉ biết gật đầu vài cái, toàn bộ công pháp hắn học đều dùng để đánh lén làm gì có chiêu nào để giao đấu.

- Vậy tại hạ đắc tội.

Hắn lấy ra một viên ấn linh đan nuốt vào sao đó sử dụng đi lảng chi thuật, Như Vân nhìn thấy đối phương biến mất lập tức dùng thần thức dò tìm xung quanh nhưng vẫn không phát hiện giống như đối phương trước giờ chưa từng tồn tại ở đây.

- Thất công chúa.

Nàng vừa nghe thấy tiếng của hắn liền biến sắc lập tức xoay người nhưng đã muộn, Lý Thiên Hành đứng đối diện nàng thanh kiếm trên tay chỉ thẳng, mũi kiếm chỉ cách chiếc cổ trắng như thiên nga kia vài phân.

- Lý công tử thân pháp thật lợi hại tiểu nữ tự nhận không bằng.

Lý Thiên Hành nhìn vẻ mặt thất vọng của nàng trong lòng cũng có chút áy náy dù sao lần này dành được thắng lợi là nhờ vào thân pháp địa cấp cùng với tam cấp thượng phẩm đan dược ấn linh đan, nếu là chính diện solo hắn chắc chắn ăn hành ngập mặt.

- Thất công chúa không biết ta có thể nói chuyện với người một chút được không?

Như Vân khẽ gật đầu đẳng cấp cách nhau quá lớn cũng không thể tiếp tục tập luyện, hai người tìm một chỗ ngồi xuống.

- Không biết Lý công tử muốn hỏi chuyện gì?

- Thất công chúa có biết thủ phạm lần trước ra tay với Ngọc Thanh không?

- Không phải chuyện lần đó cô cô đã giải quyết rồi sao?

- Không giấu gì công chúa tại hạ nghi ngờ chuyện ta bị ám sát có liên quan đến bọn người đó hi vọng thất công chúa giúp đỡ.

- Chuyện của Ngọc Thanh cô cô đã giả quyết ổn thỏa hẳn là sẽ không liên quan đến việc công tử bị ám sát nhưng nếu công tử thật sự muốn biết ta chỉ có thể nói chuyện đó liên quan đến Triệu gia mà thôi, còn về những việc khác Như Vân hoàn toàn không rõ.

Lý Thiên Hành nghe nàng nói khẽ nhìn về phía Triệu Lâm, Triệu gia chính là một trong ba đối tượng lần trước hắn nghi ngờ xem ra phải tìm cơ hội tiến vào Triệu phủ một lần.

Hắn ngồi tâm sự với Như Vân được hai canh giờ thì Lý Mục quay trở lại bộ dáng vô cùng thê thảm, toàn thân bầm dập, quần áo rách nát, hai mắt hoản loạn giống như vừa mới bị ai đó cưỡng gian.

- Không lẽ băng sơn ngự tỷ cũng có sở thích SM giống tiểu nha đầu kia?

Lý Mục nhìn mọi người thông báo giải tán ngày mai tiếp tục tập luyện, hắn nói xong liền chạy đến ngã vào người Lý Thiên Hành.

- Thiên Hành huynh đệ làm phiền người mang ta về được không? Ta thật sự không đi nổi nữa.

Lý Thiên Hành nhìn bộ dạng của hắn cũng không nỡ từ chối đành phải mang theo tên này trở về, trên đường đi rất nhiều đệ tử nhìn hai người bằng ánh mắt mờ ám.

- Lý Mục không phải người cùng lão sư luyện tập sao? Tại sao lại ra nông nỗi này?

- Thiên Hành huynh đệ đừng nhắc đến chuyện đó nữa.

Lý Mục vừa nghe hắn nhắc đến Hàn Tuyết hai mắt tràn đầy hoảng sợ, cả người hắn rung lên một cái, xem ra lần này bị dọa không nhẹ.

- Người nghĩ ngơi, ta về phòng đây.

Hắn vừa tiến vào phòng phát hiện Ngọc Thanh ở bên trong đang giúp hắn dọn phòng.

- Thanh nhi nàng không cần phải làm những chuyện này đâu.

Lý Thiên Hành tiến lại ôm lấy eo nhỏ của nàng cảm giác mềm mại, trơn mịn còn phê hơn sờ mấy viên ngọc phẩm linh thạch.

Ngọc Thanh bị hấn chiếm tiện nghi sắc mặt có chút ửng đỏ.

- Dù sao thiếp cũng đang rảnh, giúp chàng dọn dẹp một chút cũng không sao?

Hắn khẽ nhú mày.

- Nàng không phải luyện đan sư sao? Tại sao lại rảnh rỗi như vậy? Có phải muốn lấy cớ để gặp phu quân hay không?

Nàng nghe hắn nói trên mặt xuất hiện vẻ bối rối, khóe môi nở một nụ cười miễn cưỡng.

- Đúng... đúng vậy.

Lý Thiên Hành nhìn thái độ của nàng liền biết có vấn đề, sắc mặt vui vẻ biến thành nghiêm túc.

- Ngọc Thanh có chuyện gì giấu ta sao? Không lẽ nàng vẫn chưa tin tưởng ta?

Ngọc Thanh nhìn sắc mặt của hắn trong lòng cảm thấy lo lắng, nàng sợ hắn lại hiểu lầm mình.

- Thiên Hành, chàng đừng suy nghĩ lung tung, Thanh nhi chưa từng lừa dối chàng, thật ra lần này thiếp đến Vương thành chủ yếu là để gặp mẫu thân với Tiểu Linh nên không có mang theo linh dược bên người... .

Hắn nghe nàng nói tới đây liền hiểu ra mọi chuyện, mối quan hệ giữa nàng với Bạch gia vốn là không tốt cộng thêm tính cách hướng nội của nàng muốn nàng cầu xin linh dược của tiểu nha đầu là điều không thể cho nên trong người nàng không có linh dược mà không có linh dược thì làm sao có thể luyện đan được?

- Chuyện quan trọng như vậy sao nàng không nói với ta? Có phải nàng còn xem ta là người ngoài không?

Ngọc Thanh liên tục lắc đầu hai mắt đã đỏ ửng.

- Thiên Hành thiếp không có ý giấu chàng chỉ là thiếp không muốn làm phiền chàng tu luyện.

Lý Thiên Hành nhìn biểu hiện lo lắng của nàng trong lòng dâng lên cảm giác khó tả, hắn cảm nhận được nàng thật sự quan tâm mình, nàng sợ hắn nghi ngờ nàng đến với hắn chỉ vì đồng linh dược bên trong giới chỉ, linh dược trên Phong Vân đại lục không giống như bên trong thần đồ mỗi một cây linh dược nhị cấp trở lên đều có yêu thú trấn giữ, nói không chừng gia tài của toàn bộ Bạch gia cũng không bằng một cái ổ chim của hắn.

Lý Thiên Hành ôm nàng vào lòng một tay khẽ vuốt mái tóc đen mượt.

- Lần này ta sẽ bỏ qua nếu như để ta biết nàng còn giấu những chuyện như vậy ta nhất định sẽ trừng phạt nàng.

Hắn vừa nói xong bàn tay khẽ vỗ xuống kiêu đồn căng mọng của nàng.

Ngọc Thanh cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp nhưng cảm giác ấm áp đó lại nhanh chóng bị thay thế bởi một cảm giác kì lạ nóng bỏng từ bên dưới truyền đến, nàng cảm giác cả người mình như tan chảy không còn một chút sức lực.

Lý Thiên Hành ôm nàng tiến vào đan thất, hắn tìm bên trong thần thư vài loại đan dược nhị cấp cho nàng luyện chế sao đó tiến vào giới chỉ ôm một đồng cỏ khô bỏ vào bỏ vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.